

Học Viện Của Các Thiên Thần

Contents

Học Viện Của Các Thiên Thần	3
1. Chương 1: Về Việt Nam	3
2. Chương 2: Về Việt Nam (2)	4
3. Chương 3: Việt Nam Ơi, Tới Đây !	4
4. Chương 4: Đi Shopping	5
5. Chương 5: Đi Shopping (1)	5
6. Chương 6: Đi Shopping (2)	5
7. Chương 7: Đi Shopping (3)	6
8. Chương 8: Đi Shopping (4)	6
9. Chương 9: Đi Bar	7
10. Chương 10: Đi Bar (1)	7
11. Chương 11: Đi Bar (2)	7
12. Chương 12: Đi Bar(3)	8
13. Chương 13: Giới Thiệu (1)	8
14. Chương 14: Giới Thiệu (2)	9
15. Chương 15: Đi Học	9
16. Chương 16: Gặp Nhau Tại Trung Tâm Thương Mại	10
17. Chương 17: Học Viện Tư Thục Hoàng Gia	10
18. Chương 18: Nhập Học (1)	10
19. Chương 19: Nhập Học (2)	11
20. Chương 20: Cô Trò Hợp Ý ! (1)	12
21. Chương 21: Cô Trò Hợp Ý ! (2)	12
22. Chương 22: Lộn Xộn Tại Cảng Tin (1)	12
23. Chương 23: Lộn Xộn Tại Cảng Tin (2)	13
24. Chương 24: Cuộc Thi	13
25. Chương 25: Mập Mờ	14
26. Chương 26: Xấu Hổ	14
27. Chương 27: Tở Tình	15
28. Chương 28: Quyết Định Của Dania	15
29. Chương 29: Hồi Hận	16
30. Chương 30: Ý Tứ Không Nói Rõ	16
31. Chương 31: Nicko Có Bộ Dạng Thảm Hại	17
32. Chương 32: Lời Xin Lỗi Ngọt Ngào (1)	18
33. Chương 33: Lời Xin Lỗi Ngọt Ngào (2)	18
34. Chương 34: Làm Tiệc	19
35. Chương 35: Cõi Phim	20
36. Chương 36: Âm Mưu Của Minh Thư	21
37. Chương 37: Thi Trang Phục(1)	21
38. Chương 38: Thi Trang Phục (2)	22
39. Chương 39: Sự Cố Kinh Hoàng(1)	22
40. Chương 40: Sự Cố Kinh Hoàng (2)	23
41. Chương 41: Nhập Viện	23

42. Chương 42: Qua Con Nguy Hiểm	23
43. Chương 43: Giấu	24
44. Chương 44: Đi Chơi Hạ Long	24
45. Chương 45: Xếp Chỗ	25
46. Chương 46: Đi Ăn	25
47. Chương 47: Hoàng Vũ Thiên Bằng	26
48. Chương 48: Gã Thầy Bói Kì Lạ	26
49. Chương 49:sự Tích Năm 8 Tuổi	27
50. Chương 50	28
51. Chương 51	29
52. Chương 52	30
53. Chương 53	31
54. Chương 54	31
55. Chương 55	32
56. Chương 56	33
57. Chương 57	34
58. Chương 58	35
59. Chương 59: Hợp Tác	36
60. Chương 60: Cuộc Quyết Đấu	36
61. Chương 61: Âm Mưu Bị Vạch Trần	37
62. Chương 62: Minh Thư Là Gián điệp?	38
63. Chương 63: Học Viên Mới	39
64. Chương 65: Chân Trời Góc Bể, Tôi Cũng Sẽ Đi Tìm Em...	39
65. Chương 66	40
66. Chương 67	41
67. Chương 68	41
68. Chương 69	42
69. Chương 70	43
70. Chương 71	44
71. Chương 72	45
72. Chương 73	46
73. Chương 74	47
74. Chương 75	48
75. Chương 76	49
76. Chương 77	51
77. Chương 78	52
78. Chương 79	53
79. Chương 80	54
80. Chương 81	55
81. Chương 82	56
82. Chương 83	57
83. Chương 84	59
84. Chương 85	60
85. Chương 86	62
86. Chương 87	64
87. Chương 88	66
88. Chương 89	67
89. Chương 90	70
90. Chương 91	71
91. Chương 92	74
92. Chương 93	77
93. Chương 94	80
94. Chương 95	82
95. Chương 96	84

96. Chương 97 : Đại Kết Thúc	85
97. Chương 98: Ngoại Truyện : Minh Thư Và Richard (1)	86
98. Chương 99: Ngoại Truyện: Minh Thư Và Richard (2)	89

Học Viện Của Các Thiên Thần

Giới thiệu

Nguyễn Hoàng Thiên Băng(nó)- Sophia, tiểu thư gia tộc Nguyễn Hoàng, tính cách không ai nắm bắt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-cua-cac-thien-than>

1. Chương 1: Về Việt Nam

A A A A... Tiếng hét của một cô gái vọng ra từ một ngôi biệt thự sang trọng ở gần ngoại ô thành phố Luân Đôn (Anh), dọa chim chóc gần đó bay tán loạn.

- Stop! - Hờ, và giờ là một chàng trai lên tiếng - Chị hai, bà chị định nướng đến bao giờ?

Bốp! Cậu ta ăn ngay một cái gối vào mặt! Đơ 2 giây, cậu gỡ cái gối xuống, quát lên:” Chị hai, bà chị làm cái...” Bốp, lại ăn thêm cái gối nữa! Cô gái nằm trên giường hậm hực phúi đồng bụi xuống, bất mãn:” Nhóc không gọi chị dậy bằng cách khác được à?” Cậu bĩu môi:” Gọi dăm ba câu thì bà chị làm ngơ, em chưa tạt cho chị xô nước là may đấy!” Nó liếc cậu một cái, úp mặt xuống gối, lầm bầm:” Đồ dã man!” Chợt, từ dưới nhà vọng lên tiếng “hét”:

- Nguyễn Hoàng Thiên Băng, Nguyễn Hoàng Thiên Nam, hai đứa xuống đây ẹ.

Thiên Băng (thường gọi là Sophia) giật mình, lồm cồm bò xuống khỏi giường, liếc xéo thằng em đang đứng một bên nhe răng cười, nghiêng răng:” Chị sẽ xử lí nhóc sau!” Nó mở cửa, uể oải lê xác xuống nhà. Nó nhìn một lượt hai người đang ngồi trên ghế sofa rồi mở miệng chào:” Good morning, dad and mom.” Thiên Nam cũng từ trên tầng mò xuống ngồi cạnh nó trên ghế. Mẹ nó liếc hai chị em nó bằng ánh mắt cực kì “triu mến”. Ngay lập tức, nó đánh hơi được mùi nguy hiểm đang đến gần...

- Ngày mai, hai đứa về Việt Nam đi, ba mẹ đã đặt vé máy bay tối nay rồi đấy.

What?!!!

2. Chương 2: Về Việt Nam (2)

Thiên Nam nhảy lên vỗ tay:” Hoan hô, được về Việt Nam rồi!” còn nó thì xì mặt ra hỏi:” Phải về thật sao mẹ?” Ba mẹ nó gật đầu chắc nịch. Nó thất vọng lê bước lên phòng, nằm vật ra giường, thở dài. Bỗng, điện thoại nó đổ chuông. Nó uể oải mở máy, áp vào tai:

- A lô!

” Cưng ơi, ba mẹ bắt ta về Việt nè, hu hu...” Đầu bên vọng đến tiếng của một đứa con gái, âm lượng to đến mức nó phải để chiếc máy ra xa. Để mặc bên kia khóc lóc một thôi một hồi nó mới lên tiếng:” Hừ, ta có khác gì mi đâu !” Im lặng. Có tiếng hỏi dò:” Sophia, mi cũng bị bắt về ?” Nó chán nản đáp:” Ừa !” 1s, 2s, 3s,...

“Yaaaaaa... Ôlêêêê...” Lại một lần nữa cái lỗ tai nó bị tra tấn! “Ha hã, mi cũng phải về Việt, ta có bạn rồi, haha, ôi ôi, ta sung sướng quá, muốn rót nước mắt quá!” Chịu không nổi, nó hét lên: “Stop! Nastia, mi muốn ta bị điếc sao?” Nastia bị tiếng hét của nó dọa, im bật luôn. Nó tiếp tục nói: “Gọi hỏi hai đứa kia coi bọn nó có về không, đêm nay tập trung tại sân bay London Heathrow !” Nó cúp máy luôn, để kệ Nastia ở đầu bên kia ú ớ không ra lời.

12 giờ đêm tại Anh, sân bay London Heathrow...

Trước cổng vào sân bay, một chiếc ô tô sang trọng đỗ lại. Từ trên xe bước xuống một cặp “mỹ nam, mỹ nữ”. Người con trai sau khi đỡ hành lý xuống thì đến nói gì đó với tài xế rồi đi vào sân bay. Cô gái gỡ cặp kính xuống, để lộ đôi mắt to màu tro lạnh, nhìn xuống chiếc đồng hồ ở tay, hậm hực:” Ba con heo kia giờ nào mới tới ?” Vừa nói xong thì từ xa vọng tới tiếng reo to: “Sophiaaaaa.....!!!” Rất nhanh, một chiếc ô tô đen bóng đỗ trước mặt hai người. Từ trên xe, một cô gái mặc váy hồng lao tới ôm chầm lấy Sophia làm nó suýt ngã vì mất thăng bằng. Cũng trên xe, có hai cô gái khác từ tốn bước xuống, mỉm cười với nó và Thiên Nam rồi cả 5 người cùng tiến vào sân bay. Hoàn tất thủ tục, cả đám lên máy bay bay về Việt Nam, quê hương thật sự của tụi nó...

3. Chương 3: Việt Nam Ơi, Tới Đây !

Việt Nam, sân bay Tân Sơn Nhất...

Bọn nó vừa xuất hiện ở cửa ra liền thu hút vô số ánh nhìn ngưỡng mộ và ngỡ ngàng. Năm người lững thững kéo va li ra khỏi sân bay, có một chiếc xe hơi đã đỗ sẵn ở đó chờ họ. Năm người cùng lên xe, tiến về biệt thự nằm ở trung tâm thành phố.

Trước cổng một ngôi biệt thự sang trọng màu trắng, hơn hai mươi người hầu đứng thành hai hàng đợi sẵn. Bọn nó vừa xuống xe, họ liền đồng loạt cúi chào:” Chào mừng các tiểu thư và thiếu gia đã về !” Ánh mắt bọn nó đi lướt qua họ, đều tập trung nhìn một người... ” Dì Lan ơi, tụi con về rồi nè !” Bọn nó reo lên, cùng lao đến ôm chặt dì Lan, quần gia của biệt thự. Bà rất hiền nên được cả bọn yêu quý. Và thế là...

” Nastia, Mia, Dania, từ từ, đừng chen lấn !” Sophia hét hoảng kêu lên. nó sắp bị ép đến nghẹt thở rồi !

” Ôi dì ơi, con nhớ dì quá !” Nastia cười tí mắt, hét lên.

” Dì ơi, ba năm rồi con mới được gặp lại dì, nhớ quá !” Mia ôm cứng dì Lan.

” Xê ra ba con heo kia, dì Lan là của tao !” Dania không chút thương tình đẩy ba con bạn ra, xông tới ôm chặt dì Lan. Trước sự đe dọa của bốn đứa, dì Lan chỉ cười hiền:” Rồi rồi, dì thương cả, nào mau vào nhà đi !” Bọn nó theo dì Lan vào nhà. Thiên Nam không biết đã vào nhà từ lúc nào, hiện đang ngồi đánh chén gần hết bàn đồ ăn di chuẩn bị cho tụi nó. Nhìn đồng hồ đã ăn, bọn nó hậm hực kéo nhau lên phòng.

4. Chương 4: Đi Shopping

Vừa vào phòng, Sophia đã bay ngay lên giường nằm, chuẩn bị rơi vào trạng thái ngủ thì đã bị ba đứa bạn lôi dậy bắt phải thay đồ. Nó uể oải hé ra nửa con mắt nhìn ba con bạn mặt mày tươi roi rói như cá ngoài chợ, mệt mỏi nói:” Bọn mi không thấy mệt hả? Không mệt thì tự đi đi, ta mệt lắm, ta không muốn đi đâu !” Nastia cười đến rất là lưu manh:” Mi phải đi ! Đây là “quân lệnh” !” Nó hé ra khuôn mặt xám xịt dưới cái gối:” Xin lỗi, ở đây là biệt thự gia đình, không phải doanh trại quân đội, với lại, mi là ai mà đòi ra quân lệnh với ta?” Mia tiến đến lay lay người nó:” Sophia, đi đi mà, ta đãi mi ăn kem !” Hai mắt nó sáng lên:” Thật hả ?” Mia gật đầu:” Ừ !” Không nói nhiều lời, nó phi thẳng vào nhà tắm thay đồ với tốc độ ánh sáng. Nastia nhìn theo, lầm bầm:” Hừ cái đồ, thấy đồ ăn là quên bạn !” Hai phút sau nó bước ra ngoài với bộ váy ngắn màu trắng. Mái tóc nâu uốn lọn thả xuôi, đính một chiếc nơ to một bên, nhìn vô cùng đáng yêu. Nó nhìn ba đứa bạn nháy mắt:” Đi nào !” Cả đám kéo xuống gara, Dania lôi bừa từ trong đồng xe ra một chiếc xe màu trắng, cả đám lên xe rồi phóng đến trung tâm thương mại. Trong lúc chờ Dania đi gửi xe, ba đứa hóp nhau xem nên đi đâu chơi.

” Ta muốn đi ăn kem !” Sophia hớn hờ nói.

Nastia véo mũi nó:” Người nha, suốt ngày ăn ! Ta muốn đi mua quần áo !”

” Quần áo người chất đầy mấy tủ rồi còn gì?” Mia lườm cô.

” Vậy thống nhất thế này, ai đi đâu thì cứ đi, lát nữa tập trung tại quán cà phê ở tầng một. OK ?” Dania không biết từ xó nào lù lù xuất hiện, dọa ba nhóc kia nhảy dựng lên. ” OK !” Cả đám đồng thanh rồi tản đi.

5. Chương 5: Đi Shopping (1)

Tại chỗ của Nastia...

Cô nàng nhảy chơi chơi dạo quanh các shop thời trang của trung tâm, thấy bộ nào ưng ý là mua ngay. Đang tung tăng xách đồ thì “Rầm”, cô nàng đụng vào một người và ngã oạch ra đất, đồng đồ trên tay cũng rớt tùm lum. Cô xuýt xoa chỗ đau rồi đứng bật dậy, hét lên:” Không có mắt hả?” Cô gái vừa đụng phải cô liền đứng lên xin lỗi:” A, xin lỗi, tôi không cố ý !” Thấy vậy, cơn giận của Nastia cũng mất luôn, cô cúi xuống lượm đồ lên rồi nói:” Thôi, không sao, tôi cũng không nhỏ mọn mà đi so đo với cô !” Nghe vậy, cô gái kia đột nhiên bật khóc thút thít, nói:” Cô không tha thứ cho tôi sao? Hu hu, tôi xin lỗi rồi mà !” Đột ngột, từ sau lưng cô vang lên một tiếng quát:” Này, cô làm gì bạn gái tôi vậy hả?” Cô quay lại thì thấy một tên con trai đang hốt hải xộc thẳng về phía này. Cậu ta nắm vai cô gái kia, lo lắng hỏi:” Em có sao không? Có chuyện gì vậy?” Cô gái kia không nói gì, càng làm cậu ta phát hoảng hơn:” Này, rốt cuộc cô đã làm gì bạn gái tôi vậy hả? Cô ức hiếp cô ấy phải không?” Cô gái kia nhỏ giọng nức nở:” Cô ấy không tha thứ cho em, em xin lỗi rồi mà...” Cậu càng thêm tức giận, mắng xối xả vào mặt cô:” Cô ấy đã xin lỗi rồi còn gì? Sao cô không chịu tha thứ cho cô ấy? Sao cô nhỏ mọn vậy?” Nastia khoanh tay trước ngực, cười mỉa:” Phải không? Vậy tôi hỏi cậu, tôi từng nói tôi không tha thứ cho cô ta sao? Cậu nghe thấy sao? Tôi xin nhắc nhở cậu, đừng nghe một phía mà đi trách cứ người khác! Tôi không có kiên nhẫn để đứng nghe người khác mắng mình đâu! Tôi đi trước?” Cô xách đồ lên rồi đi thẳng, để mặc cậu phía sau cứ lấp bắp:” Cô, cô...”

6. Chương 6: Đi Shopping (2)

Sang chỗ của Mia nào...

Mia hí hửng bưng khay đồ ăn tự chọn từ trên quầy xuống, định đi về bàn để đánh chén. Đang đi thì nhỏ cô vấp phải dây giày và ngã sấp xuống cái “Rầm”, đáp ngon lành trên mặt đất. Cô xuýt xoa nhìn lại dây giày bị tuột, rửa thắm:” Hừ, đôi giày chết tiệt, lúc về bà nhất định nhét mày vào nhà kho !” Cô bận rộn gom lại

đồng đồ vương vãi trên mặt đất. Lúc soát lại thì thấy thiếu:” Oái, ly coca của mình đâu nhỉ?” Lúc này, đột nhiên một cốc coca mới mở xuất hiện trước mặt cô, giọng nam ấm áp truyền đến:” Của cô đây!” Cô ngược lên nhìn và chợt sững lại. Biết vì sao không ? Không phải vì chàng trai trước mặt cô đẹp như thiên thần, mà vì trên chiếc áo sơ mi xanh nhạt của cậu rất nổi bật một vết coca màu nâu. Chắc chắn là từ ly coca của cô rồi ! Cô hốt hoảng đứng dậy, lắp bắp:” A, a, xin, xin lỗi, áo cậu bị bẩn rồi !” Cô vội vàng lôi từ túi áo ra một chiếc khăn tay màu vàng nhạt, rụt rè đưa cho cậu:

” Cậu cầm lau tạm. Xin lỗi, tôi thực không cố ý !” Cậu nhìn cô gái cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, nở nụ cười tỏa nắng:” Ồ ! Không sao, không sao, tôi không để ý đâu, lần sau cậu nên cẩn thận hơn !” Cô mừng rỡ gạt đầu, lấy lại ly coca trên tay cậu, cười tươi nói:” Vậy, thật cảm ơn cậu! Tớ xin phép đi trước!” rồi lướt qua cậu chạy đi. Cậu đứng tần ngần nhìn theo bóng cô, trên tay vẫn nắm chiếc khăn của cô. Cậu mỉm cười, rồi xoay người đi.

7. Chương 7: Đi Shopping (3)

Chỗ của Sophia thì thế nào nhỉ?

” Chị ơi, cho em một ly kem dâu !” Nó hớn hỏ nói với chị bán hàng. Chị ấy mỉm cười nhìn nó:” Ừ, em đợi chị một tí !” Đang lúc nó đứng đợi thì một giọng nói chua ngoa truyền tới:” Phục vụ, ột ly kem dâu. Nhanh lên, tôi không đợi được.” Chị bán hàng có chút khó xử vì kem dâu trong tiệm chỉ còn một ly. Cuối cùng, chị đưa ly kem cho nó rồi quay sang người kia:” Xin lỗi quý khách, kem dâu trong tiệm chúng tôi đã hết rồi ạ !” Cô gái kia giận dữ quát lên:” Gì chứ? Có kem cho con nhỏ kia mà lại không có cho tôi sao? Tiệm này làm ăn kiểu gì thế hả? Có tin tôi làm mấy người sập tiệm không hả?” Nghe đến đây, chị bán hàng tái mặt, còn nó thì vô cùng bức bối, nó hướng cô gái kia nói:” Này cô, thế là đủ rồi đấy !” Lúc này, cô gái kia mới chú ý đến nó, thấy ly kem trên tay nó, cô ta nhếch miệng:” Ha, hóa ra cô là kẻ đã giành kem với tôi sao? Gan của cô xem ra cũng to đấy, cô biết tôi là ai không hả?” Nó cố nhịn để không xông lên cho con nhỏ kia một cái tát, hất hàm nói:” Cô là ai tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô là, cô không có quyền lớn lối ở đây, Nếu cô muốn la hét hay làm gì khác thì về nhà mà làm, đừng ở đây la lối om sòm làm mất hứng ăn uống của người khác. Cô đây là đang làm phiền người khác đấy, cô hiểu không?” Nó nói xong liền quay người bỏ đi, để mặc cô ta giận tím mặt nhưng không biết làm gì hơn. Cô ta quay sang giận dỗi với hân:” Anh, sao anh để cô ta ức hiếp em vậy?” Hân chỉ thờ ơ:” Em sai trước còn gì !” rồi bỏ đi, cô gái kia chỉ biết tức tối đi theo.

8. Chương 8: Đi Shopping (4)

Bên một chiếc bàn trong tiệm cà phê tầng 1 khu thương mại, có một cô gái xinh đẹp đang ngồi đọc sách chăm chú. Bên cạnh đặt ly cà phê cappuchino tỏa hương nghi ngút. Cô gái rất nhẹ nhàng đưa ly cà phê lên miệng, thông thả uống. Khóe môi câu lên nụ cười nhẹ, nhưng thủy chung không chạm tới đáy mắt. Từ sau lưng cô xuất hiện ba cô gái khác cũng vô cùng xinh đẹp. Một cô nghịch ngợm đưa tay che mắt che mắt người kia, tinh nghịch nói:” Đoán xem ta là ai nào?” Dania hờ hững tựa vào ghế, chậm rãi nói:” Đứa đang bịt mắt ta là Mía, còn có hai đứa đứng cạnh cười như hai con hồ ly là Sophia và Nastia.” Mía lè lưỡi đáng yêu, vờ chán nản kêu lên:” Ai, Dania lại đoán đúng rồi nè!” Cô nhảy vào ngồi cạnh Dania, lắc lắc tay cô làm nũng:” Dania không mua gì à?” Dania mỉm cười nhìn ba đứa bạn:” Bọn mi xong rồi à? Vậy chúng ta về thôi!” Cả đám gạt đầu rồi nhanh chóng kéo nhau ra bãi đỗ xe, bọn nó lái xe quay lại biệt thự.

9. Chương 9: Đi Bar

Về biệt thự...

Dania, Mia cùng nó vào trước, để kệ Nastia khệ nệ vác theo đồng đồ mới mua đi đằng sau, hậm hực hét:” Ê, mấy con heo kia không thèm giúp ta à?” Sophia quay lại, che miệng nói:” Đồ của mi kia mà!” Mia nháy mắt:” Tự bê đi chứ! Đạo này tớ thấy cậu hơi mập!” Dania cũng để thêm một câu:” Tự mua tự chịu!” Xong ba đứa nó đi luôn vào trong. Nastia tức lộn ruột, đành ề cổ khiêng đồng đồ vào nhà. Cô không thương tiếc trút hết đồ một cách bạo lực xuống ghế sofa rồi ngồi xuống bên cạnh, thở hắt ra. Sophia đảo mắt một lượt quanh nhà rồi gọi vọng vào bếp:” Dì Lan ơi, Robert đâu rồi ạ?” (Robert là tên gọi ở Anh của Thiên Nam, sau sẽ gọi là Kyo) Dì Lan đang làm thức ăn, nghe hỏi thì đáp vọng ra:” Robert đi chơi với bạn rồi!” Sophia hừ một cái, lầu bầu:” Cái thằng nhóc này ham chơi thật !” Reng... reng... reng... Điện thoại của nó reo. Nó mở máy ra nghe:” A lô... Ai... ai..” Tiếng ồn bên kia xuyên qua màng nhĩ làm nó đau tai, nó để lúi cái máy ra xa, đợi tiếng nhạc nhỏ dần mới áp vào tai. Đầu dây vọng tới tiếng Robert:” Chị hai, đến bar chơi đi ! Em đang ở đó nè !” Nó cau mày:” Bar? Bar nào? Nhóc lại đi bar chơi hả?” Giọng Robert lại vang lên:” Ày, đừng giận ! Chị hai mau đến đi ! Anh Nicko cũng ở đây đấy! Mau lên nha hai !” Rồi cúp máy. Nó vội vàng:” Ay ay, tên nhóc này, chị mày chưa nói xong mà đã cúp máy rồi !” Thế nhưng nó vẫn quay sang mấy đứa kia:” Đến bar không? Robert đang ở đó!” Cả đám gật đầu:” OK!”

10. Chương 10: Đi Bar (1)

” Ày, mấy bà, đi bằng gì?” Mia ngập ngừng hỏi.

” Taxi!” Ba đứa kia đồng thanh rồi nhìn nhau cười he he..

Trước cửa bar Diamond đỗ lại một chiếc taxi, 4 cô gái trên xe bước xuống. Người đầu tiên là một cô gái vóc dáng mảnh mai, làn da trắng nõn như ngọc, nổi bật một đôi mắt to màu xám tro, cái mũi thẳng tắp, môi anh đào xinh đẹp. Mái tóc nâu uốn lọn thả xuôi sau lưng. Người thứ hai là một cô gái có đôi mắt đen lầy tinh nghịch, tinh quang như ánh sao lấp lánh, mũi thẳng và cao, đôi môi như cánh hoa chúm chím đáng yêu, hai gò má ửng lên trên gương mặt không chút tì vết. Tóc đen ngắn được đính một chiếc nơ xinh xắn trên đầu. Người thứ ba sở hữu một đôi mắt nâu ấm áp tuyệt đẹp, sống mũi thanh tú, đôi môi phơn phớt nhìn vào chỉ muốn cắn, đôi gò má như hai trái đào nổi bật trên khuôn mặt trắng bóng mịn màng. Mái tóc màu đen tết mái, uốn lên như những tầng sóng nhấp nhô theo mỗi bước đi. Người cuối cùng mang theo cảm giác lạnh lùng, trầm mặc. Một đôi thủy mâu xám đậm lạnh lẽo như băng, dưới chiếc mũi dọc dừa tú lệ là đôi môi đỏ mọng như trái sưa vừa chín tới, xinh đẹp mỹ hoặc, tóc nâu chỉ buông tự nhiên ở sau lưng, vô cùng đơn giản. Bốn cô gái kể trên theo thứ tự là Sophia, Nastia, Mia và Dania. Bốn người cùng sóng vai, bước vào cánh cửa bar Diamond.

11. Chương 11: Đi Bar (2)

Một người phục vụ tiến đến, nó giơ ra tấm thẻ vip bằng kim cương. Bọn nó theo người phục vụ đi xuyên qua đám người nhốn nháo, đến một hành lang yên tĩnh. Hành lang này chỉ có 8 phòng, dành riêng cho những người có thẻ vip vàng và kim cương, khác với hai hành lang còn lại cho người có thẻ bạc và đồng. Trước mỗi căn phòng đều có vệ sĩ đứng canh. Phục vụ dẫn bọn nó đến căn phòng số 8, làm động tác định mở cửa thì nó ngăn lại:” Cảm ơn, tôi có thể tự mở” Nó nhìn ba đứa bạn, mở cửa vào phòng. Ngay lập tức, cả bốn đứa đồng loạt đưa tay lên bịt tai lại. Tiếng nhạc mở to hết cỡ làm bọn nó không thể thích ứng. Nó nhìn trong phòng : 6 nam 7 nữ. Trong đó, có hai người nó quen, bốn tên còn lại mặt mũi lạ hoắc. Mấy cô gái ăn mặc thiếu vải liên tục chuốc rượu ấy anh, mấy anh thì trái ôm phải ấp, cười cực kì khả ố. Bọn nó

rón rén vào phòng, nó cầm remote tắt phụt cái thứ nhạc quái gở kia đi. Đang nghe nhạc, đột nhiên bị tắt, Robert tức khí quát lên:” Đứa nào dám tắt nhạc của... ông... ” Mấy chữ cuối thằng nhóc không thốt ra nổi khi nhìn thấy khuôn mặt lãnh đạm của bà chị gái. Nó nhếch môi:” Đứa này dám! Sao, có ý kiến?” Robert tái mặt, nuốt nuốt nước miếng, ôm chân nó, cười hề hề nói:” Ai, em nào dám, chị hai yêu quái, ý nhằm, yêu quý, hai tha cho em... Ái... ái... đau... đau...” Nó kéo tai thằng nhóc lên, cười cực kì “dịu dàng” nói:” Tốt lắm, biết lỗi là tốt, lần sau cẩn thận cái miệng, lần này chị tha, nghe chưa ?” Robert vội vàng gật đầu. Nó đẩy thằng nhóc ra, nhìn một lượt, rồi vỗ tay, cười nói:

” Được rồi! Tiệc tan! ”.

12. Chương 12: Đi Bar(3)

Nó liếc mắt nhìn Mia, cô hiểu ý, rút trong túi ra một xấp tiền ném lên mặt bàn, nói với mấy cô gái kia:” Đây là tiền bo, cầm lấy và đi xuống trước đi!” 7 cô gái lần lượt rời khỏi phòng. Nó liếc nhìn ông anh trai Nicko đang cười tươi rói ở một bên, lạnh lùng nói:” Anh Nick, này là sao?” Nicko vẫn cười nhìn nó, tự nhiên đáp:” Sao là sao? Nhóc không thấy à? Anh là đang hưởng thụ cuộc sống!” Trong đôi mắt lạnh lẽo của Dania thoáng bi ai, rất nhanh lại biến mất. Nó thở dài nói:” Hai à, đừng nói với em là hai quên mất cái hôn ước rồi đấy nhá?” Đôi mắt xám tro của Nicko thoáng âm u, anh nhấp rượu, cười đậm nói:” Không phải quên, mà là không muốn nhớ tới!” Nó tức giận quát lên:” Hai...” Lúc này, Dania khẽ kéo áo nó, ý bảo không nên nổi giận. Thấy vậy, nó hậm hực ngồi xuống một bên ghế sofa cùng ba đứa bạn. Nó liếc mắt một vòng nhìn bốn tên con trai lạ hoắc một lượt, mở miệng hỏi:” Mấy tên này là ai vậy?” Robert cười hì hì nói:” A, đây là mấy người bạn của em và Nick, cũng là thành viên tối quan trọng của D!” Nó à một tiếng, chợt ngẫm nghĩ rồi hỏi:” D? Tổ chức trực thuộc thế giới đêm phải không? Nghe nói lãnh đạo là những chàng trai tuổi trẻ tài cao, lại rất có bản lĩnh cùng thực lực, đúng không? Là mấy tên này hả?” Hấn nhìn nó rồi quay sang hỏi Robert:” Ê, Kyo, mấy nhóc này là ai vậy?” Nó thắc mắc:” Ủa, Kyo là đứa nào?” Robert nhìn nó:” À, ở Việt thì tên của em là Kyo.” Nó cau mày:” Nhóc đổi tên từ bao giờ thế?” Kyo xấu hổ gãi gãi tai:” Hi hi, thông cảm !”

13. Chương 13: Giới Thiệu (1)

Hấn đợi hai người nói xong thì lên tiếng:” Tôi là Hoàng Vũ Thiên Phong, tên gọi khác của tôi là Kai!” Nó gật gật đầu:” Ừm ừm, cậu ấm gia tộc Hoàng Vũ!” Hấn ực:

” Nè, tôi không phải cậu ấm !” Nó liếc hấn sắc lẹm:” Cắt ! Thời gian nói của anh hết rồi !” Hấn im bặt. Ken nhìn Mia cười hiền làm cô nàng đỏ hết cả mặt, rồi từ tốn nói:

” Chào, mình là Phạm Nhật Anh, hay gọi mình Ken là được!” Nó gật đầu, nhìn cậu mỉm cười nói:” Quả nhiên là người tính tình dễ chịu, không giống kẻ nào đó !” Hấn không biết nói gì hơn, liền hậm hực quay đi. Kin liếc Nastia cái nhìn ba phần khinh thường, ba phần chán ghét, ba phần tò mò cùng một phần lãnh đạm rồi mới mở miệng:” Còn tôi là Trần Vũ Anh Quân, không thì cứ gọi tôi là Kin.” Nó liếc ánh mắt thâm thúy nhìn Kin cùng Nastia rồi hỏi Kin:” Cậu và Nastia nhà tôi có xích mích à? Hai người quen nhau hả?” Kin hừ một cái, nói:” Không tính là quen biết, nhưng cô ta bắt nạt bạn gái tôi ở trung tâm mua sắm !” Nó ồ một tiếng, ra vẻ nghiệm ra rồi quay sang Nastia:” Ê, nhóc bắt nạt cô ta thế nào?” Nastia nhấp rượu rất tự nhiên:

” Ồ thì, cô ta đụng phải ta ở khu shop quần áo, cô ta xin lỗi, thế là ta nói” Thôi, tôi cũng không phải kẻ nhỏ mọn mà so đo với cô“, ai dè cô ta hiểu lầm, khóc bù lu bù loa lên, rồi cái tên này chạy tới, mắng ta một trận xối xả, ta chán quá liền xách đồ bỏ đi luôn !” Nó lại à lên, rồi không nói gì nữa, chăm chú nhìn ly vang đỏ trên tay. Trong phòng nhất thời trầm mặc, hấn lại đột ngột lên tiếng:” Này, mấy cô cũng nên giới

thiếu về mình đi chứ !" Nó hơi mỉm cười.

14. Chương 14: Giới Thiệu (2)

Nó đặt ly rượu xuống bàn, vắt chân, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, mỉm cười:" Vậy được. Chào, tôi là Nguyễn Hoàng Thiên Bằng, một trong ba người thừa kế gia tộc Nguyễn Hoàng, em gái Nguyễn Hoàng Thiên Minh(Nicko), chị gái Nguyễn Hoàng Thiên Nam(Robert- Kyo), gọi tôi là Sophia !" Đến lượt Mia:" Xin chào, mình là Đặng Ngọc Bằng, hay còn gọi là Mia !" Nastia liếc xéo Kin một cái rồi nói:" Tôi là Phan Nhật Bằng, mấy cậu có thể gọi là Nastia !" Cuối cùng là Dania:

" Vũ Ngọc Anh Bằng, Dania !" Kin reo lên:" Cô kiêu lời nhỉ?" Dania đưa ly nước lọc lên uống cười nhẹ:" Vậy sao?" Ánh mắt Nicko từ đầu chỉ lướt qua cô một lát rồi rời đi ngay. Trong lòng Dania như có cái gì cắn xé, khó chịu vô cùng. Nó nhìn Nicko hỏi:" Anh, bây giờ anh sống ở đâu? Em về biệt thự không thấy đồ đạc của anh?" Ni im cười, chỉ vào bọn hắn nói:" Mấy nhóc không ở đây, anh đến sống cùng mấy tên này, anh và Nam cũng là thành viên của D!" Nó ậm ừ cho qua chuyện rồi quay sang nháy mắt với Kyo:" Lát nhóc cho chị mượn xe về nhé, hôm nay mấy chị đi taxi !" Kyo chớp chớp mắt nhìn nó:

" Bình thường hai chuyên gia đi moto mà, sao hôm nay lại nổi hứng đi taxi vậy, hai bị bệnh hả?" Nó cốc đầu thằng nhóc:" Cắm búp xép, tóm lại là đưa chìa khóa đây, lát nhóc về cùng Nick đi! Bọn chị về trước!" Kyo gọi với theo:

" Ó, hai không ở lại chơi à?" Nó đáp cốc lốc:" Không !" rồi đạp cửa bước ra ngoài.

15. Chương 15: Đi Học

Sáng hôm sau...

Trong lúc bọn nó đang thanh toán bữa sáng thì dì Lan khệ nệ bưng vào một cái hộp to tổ chẳng, đặt lên bàn phòng khách. Nó ăn xong đầu tiên, bước ra thấy vậy thì hỏi:" Dì à, hộp gì vậy?" Dì Lan ngó tấm thiệp trên nóc hộp:" À, là quà của ông bà chủ !" Nó tò mò gỡ cái nơ to đùng trên hộp quà, gọi mấy đứa kia ra rồi mở hộp. Thứ được gọi là "quà" làm bọn nó hóa đá toàn tập ! Bốn bộ đồng phục nữ sinh và một bộ đồng phục nam. Đồng phục nữ gồm áo sơ mi trắng, áo gi-lê cùng áo vét khoác ngoài màu đỏ, váy kẻ caro đỏ- đen xếp li đến ngang đùi, nam thì có thêm chiếc quần âu màu đen. Ngực áo có in logo trường. Phụ kiện đi kèm là cà vạt cũng kẻ caro, nam nữ đều như nhau. Ngoài ra trong hộp còn có tất trắng, giày búp bê màu đen, cùng 5 chiếc cặp kiểu dáng màu sắc giống nhau y hệt và một phong thư. Nó nhìn logo trên áo, đọc hàng chữ nhỏ được khắc vòng quanh biểu tượng hình vương miện:" Học viện tư thực Hoàng gia, hình như là trường của dưỡng mở đúng không nhỉ ?" Mia gật gật đầu:" Ừ, không ngờ mấy vị phụ huynh lại tống bọn mình đến Học viện của dưỡng, còn không sợ bọn mình quậy tan nát cái trường đó hay sao ?" Nastia thở dài:" Chính vì vậy nên mới gửi bọn mình đến đó, vì đó là trường của dưỡng nên bọn mình mới không dám phá đó ! Không ngờ mấy "trưởng lão" nhà mình nhìn" tấm ngăm tấm ngăm" mà lợi hại phết ! Chậc chậc...!" Nó vẫn chăm chú đọc bức thư ba mẹ nó gửi. Có tiếng chuông cửa, dì Lan ra mở, thì có hai gia nhân khó khăn vác một cái thùng các tông cực lớn đi vào. Họ đặt thùng các tông lên bàn, cúi chào bọn nó rồi đi ra ngoài. Dania lấy dao rạch thùng ra, bên trong chứa toang sách, sắp thành 5 chồng bằng nhau. Dania lấy ra từng cuốn sách, xem xét rồi nói:" Là sách giáo khoa lớp 11, xem ra bọn mình sẽ học tại khối 11 trong học viện !" Nó mỉm cười giơ bức thư lên:" Dãy A, tầng 3, 11A !" Cả đám thở dài:" Ai ai, đi học, đi học, về nước rồi vẫn phải đi học !" Nó cười:" Bọn mình sẽ là du học sinh mới về nước nhé !" Dania giơ ngón tay làm động tác "OK", còn Mia, Nastia, Kyo đều gục đầu chán nản.

16. Chương 16: Gặp Nhau Tại Trung Tâm Thương Mại

Chiều đó, bọn nó lại lượn đến trung tâm thương mại, còn một số thứ cần phải mua. Bọn nó xem đủ thứ, bút, vở, thứ gì còn thiếu là mua ngay. Chợt Mia reo lên:” Anh Nick kia, còn đám bọn họ nữa !” Ba đứa kia cùng quay ra. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì tâm trạng liền biến đổi. Nó tức giận, Dania đau lòng, Nastia cảm thấy gai mắt. Có mỗi mình Mia là hớn hỏ thôi ! Đám bọn hấn đứng cách bọn nó không xa, bên cạnh Nicko và Kin đều có một cô gái. Người đứng cạnh Kin thì Nastia biết, là con nhỏ nước mắt cá sấu hôm ở shop, nhìn thấy cô ta là cô lại nhớ đến lúc bị cậu mắng xối xả vào mặt, máu nóng lại bốc lên đỉnh đầu. Cô gái bên cạnh Nicko là người mà nó cực ghét, cô ta là bạn gái của anh, anh biết mình có hôn ước mà vẫn qua lại với con nhỏ đó, lần này chọc nó giận thật rồi ! Dania nhìn Nicko và cô gái kia ôm nhau thân thiết mà trong tim như có ngàn vạn kim đâm. Anh, chưa bao giờ đối xử với cô như vậy, luôn luôn là lãnh đạm, thờ ơ. Cô thích anh từ nhỏ, nhưng anh chưa từng để ý đến cô. Không muốn tiếp tục nhìn nữa, cô quay sang nhìn vào cái móc điện thoại hình con gấu, nhưng đôi tay run run đã tố cáo rằng cô không hề bình tĩnh. Nó nhìn con bạn thân mà đau lòng. Lúc này hấn đã nhìn thấy nó, liền đưa tay lên vẫy:” Hê, Sophia !” Mấy người kia cũng quay lại. Nhìn thấy nó và Dania, anh có chút khó xử. Đột nhiên nó lao đến, đẩy cô gái kia ra, rồi ôm cứng lấy Nicko, làm nũng nói:” Hai, hai làm gì ở đây vậy?” Nicko có chút bất ngờ, vuốt tóc nó, cười nói:” À, anh đi chơi chút đó mà !” Thư- tên cô gái kia- bị đẩy ra, cô ta có chút tức giận, nhưng vẫn giữ nụ cười hiền lành nhìn nó:” Chào em, chị là Minh Thư !” Nó đánh giá cô ta từ trên xuống dưới, rồi ngược lên hỏi:” Anh, cô ta là ai vậy?” Nicko khó xử nhìn nó, nhìn Minh Thư rồi Dania, rồi cuộc hít một hơi, anh nói:” Bạn gái anh !” Niềm hi vọng trong mắt Dania vụt tắt, cô cười tự giễu, rồi nói với nó:” Sophia, chúng ta về thôi.. ta mệt !” Cũng không đợi nó trả lời, cô xoay bước bỏ đi, mỗi bước đi mà giống như đang chạy trốn. Nó vội vàng đuổi theo, mà nó theo thì hai đứa kia cũng theo cùng, vậy là cả bọn ra về. Nicko nhìn theo. Vừa rồi, dù chỉ trong chốc lát, nhưng anh cũng nhận ra, nét hi vọng mong manh trong mắt Dania vụt tắt. Trái tim, dường như có chút đau đớn, như bị ai bóp xé.

17. Chương 17: Học Viện Tư Thục Hoàng Gia

Hôm nay là ngày bọn nó nhập học. Cả bọn chần chừ trong bộ đồng phục, bước xuống nhà ăn sáng. Kyo đã chuyển sang chỗ bọn hấn sống nên trong nhà chỉ còn tụi nó. Ăn xong, bọn nó lên xe có tài xế riêng, đến Học viện Hoàng gia.

Học viện Hoàng gia xây dựng trên một khu đất rộng lớn, do các tập đoàn lớn trong nước góp vốn xây dựng lên, mà đứng đầu là ông dưỡng hiền lành của tụi nó, chủ tịch Nguyễn Hoàng Bắc Sơn. Học viện là một khối, học viện đều là thiếu gia, tiểu thư của các tập đoàn lớn trong và ngoài nước, được lựa chọn và bồi dưỡng từ mẫu giáo, tiểu học, trung học và đại học, để chuẩn bị cho tương lai trở thành người thừa kế toàn năng, nắm giữ mang lưới kinh tế toàn cầu. Vậy nên, học viên mới có tên là Hoàng gia, vì ở đây tập hợp tất cả những con người cao quý nhất. Học viện chỉ phụ trách đào tạo người có năng lực, ai không đạt tiêu chuẩn sẽ bị trả về. Nhìn xa, cấu trúc học viện được xây dựng như một tòa lâu đài sang trọng. Cánh cổng màu vàng kim chói lọi cao chót vót, dễ nặng gần 1 tấn. Hai bên cột cổng đều có khắc biểu tượng hình vương miện cùng hàng chữ” Học viện tư thực Hoàng gia” mạ vàng bóng loáng.

18. Chương 18: Nhập Học (1)

Khi xe bọn nó tiến đến gần, hai cánh cổng tự động mở ra rồi đóng lại. Chiếc xe đen bóng bẩy tiến vào giữa sân trường rộng thênh thang. Chính giữa là một đài phun nước có tượng nữ thần trên vai mang bình. Trên sân chia thành những lối đi xen với những bãi cỏ nhỏ được cắt tỉa cẩn thận. Nhóm 3, nhóm 5 học sinh ngồi túm lại ôn bài, nói chuyện, khung cảnh hài hòa đến kì lạ. Tòa nhà trung học

có 6 tầng, nguy nga cao lớn. Chiếc xe tiến vào giữa sân, đến trước tòa nhà thì dừng lại. Xung quanh vẫn vô cùng bình thường, nhưng khi những con người trên xe bước xuống, thì sự bình thường đó đã bị phá vỡ. Im lặng. Một sự im lặng quý giá. Mọi cặp mắt đều dừng lại trên bốn hình ảnh xinh đẹp đến đau lòng đang đứng bên cạnh chiếc xe sang trọng. Bọn nó bước xuống xe trong ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao học viên, lại còn có cả ánh mắt trái tim, ánh mắt ghen tị, ánh mắt hâm mộ, đố kỵ, đều lấy bọn nó làm trung tâm mà chiếu tới. Nó quan sát cái học viện nổi tiếng thế giới một lượt, rồi xách cặp dẫn đầu đi vào. Lúc bọn nó lên phòng hiệu trưởng báo danh thì bọn hắc mới đến. Sân trường loạn thành một đàn cào cào khi chiếc siêu xe quen thuộc của bọn hắc đến. 5 người con trai bước xuống, ngay tức thì đều nhận được những ánh mắt đưa tình cùng những cái hôn gió bay tới tấp và những lời hâm mộ cuồng nhiệt. Đứng giữa vòng người có cảm giác họ chính là tâm điểm của cả thế giới vậy ! Mặt mày tên nào tên nấy tươi roi rói như vừa bắt được vàng. Trong lúc đó, có hai cô gái xinh đẹp dịu dàng tiến lên ôm lấy tay Nicko và Kin. Xung quanh reo hò lại càng ác liệt hơn. Bọn họ sánh bước tiến vào tòa nhà học viện.

19. Chương 19: Nhập Học (2)

Trên phòng hiệu trưởng...

Mia thanh thoi gác chân lên bàn vừa ăn bánh vừa đọc tạp chí, nghe headphone, miệng thỉnh thoảng còn lầm nhảm hát theo.

Nastia ngồi một bên giúp Dania cài băng tên bằng vàng khắc lên ngực áo.

Dania im lặng đọc sách.

Sophia đứng bên cửa sổ nhìn quang cảnh phía dưới, cả đám hỗn loạn vừa rồi, mặt không chút biểu cảm nào, đậm nhạt như trước.

Dương tụi nó- hiệu trưởng học viện, ngồi im xem sổ sách, thỉnh thoảng lại liếc xem bọn nó có biểu tình gì.

Không khí trong phòng thực quý giá.

Reng... reng... reng...

Tiếng chuông báo giờ học vang lên, học viên lục tục vào lớp. Cửa phòng hiệu trưởng khẽ mở ra, một cô giáo trẻ từ tốn bước vào, cúi chào ông hiệu trưởng rồi mỉm cười thân thiện nhìn tụi nó. Nó và mấy đứa bạn đồng loạt chào:

“Chúng em chào cô ạ !” Thầy hiệu trưởng chỉ vào cô giáo nói:” Đây là cô Phương, chủ nhiệm của các con, cô trò hợp tác vui vẻ nhé !” Tụi nó đồng thanh dạ ran rồi theo cô Phương về lớp.

Học viện Hoàng gia chia làm 5 khu: mẫu giáo, tiểu học, trung học sơ cấp, trung học cao cấp và đại học. Khu bọn nó học là khu 4, tức là trung học cao cấp, có 6 tầng. Tầng 1 là khu để giày dép và học tử học tập, học viên sẽ đi bằng dép chuyên dụng, giày dép đều để lại tầng 1. Tầng 2 là dãy lớp 10, tầng 3 là dãy lớp 11, tầng 4 là dãy lớp 12, mỗi tầng 12 lớp học, phân theo bảng chữ cái và trình độ học tập, từ lớp A là lớp giỏi nhất đến lớp M là lớp thấp nhất. Hai tầng trên là phòng học phụ đạo gồm phòng Tin học, phòng Nhạc, phòng Hóa, phòng Lý, phòng Sinh, phòng Mĩ thuật, phòng Địa lý, phòng Anh, phòng luyện múa, phòng thí nghiệm chuyên môn với đầy đủ các thiết bị dạy học tiên tiến nhất. Mỗi khu trong học viện là một quần thể riêng biệt bao gồm: khu nhà học, sân thể dục và nhà thi đấu, căng tin và kí túc xá. Kiểm soát tất cả chính là dương của tụi nó.

Ấn tượng của tụi nó về cô giáo tên Phương chính là thân thiện, dễ gần, đúng chuẩn một cô giáo tốt mà bọn nó mong muốn.

a

20. Chương 20: Cô Trò Hợp Ý ! (1)

Đi hết dãy hành dài đến muốn nhừ cả cái chân, bọn nó mới đến lớp 11A. Cô Phương cười nhìn bọn nó: "Các em đứng đây đợi một lát nhé !" rồi đẩy cửa bước vào. Nó nhòm qua khe cửa vào trong lớp. Trong lớp rất yên tĩnh, học viên đều rất chăm chú, xem ra cô giáo rất biết quản lớp. Có tiếng cô Phương vọng ra: "Các em vào đi !" Nó đẩy cửa bước vào, ba đứa kia cũng vào theo. Trong lớp nhất thời ồ lên, tiếng bàn tán nổi lên 4 phía. Cô Phương khẽ gõ thước xuống mặt bàn, hắng giọng: "Các em im lặng nào, còn để bạn giới thiệu chứ !" Cả lớp liền yên tĩnh trở lại. Sophia hướng một nụ cười nhẹ nói: "Hi, mình là Sophia, Nguyễn Hoàng Thiên Băng, rất vui được gặp !" Nastia nói tiếp: "Xin chào, mình là Phan Nhật Băng, hay Nastia cũng được, mong rằng các bạn sẽ chiều cố mình !" Mía cười hiền: "Mình là Đặng Ngọc Băng, gọi mình là Mía, rất vui được gặp mọi người !" Đến lượt Dania, cô cũng cười nhẹ nói: "Tớ là Vũ Ngọc Anh Băng, gọi tớ Dania là được rồi !" Sau màn giới thiệu, cả lớp nổ một tràng pháo tay chào mừng tụi nó. Sophia quét mắt quanh lớp, tập trung vào mấy người ngồi cuối lớp. Là tụi hần. Cô Phương quay sang hỏi tụi nó: "Các em muốn ngồi chỗ nào?" Không chút do dự, nó chỉ tay xuống cuối lớp: "Chỗ đó ạ !"

21. Chương 21: Cô Trò Hợp Ý ! (2)

Cô Phương nhìn theo tay nó, thấy hần đang gác chân lên bàn, nhắm mắt nghe nhạc liền gõ thước, hắng giọng: "Hoàng Vũ Thiên Phong, cô đề nghị em bỏ chân xuống !" Hần vẫn ngồi nghe nhạc như cũ. Cô Phương nói lần thứ hai: "Hoàng Vũ Thiên Phong, em có nghe cô nói không?" Nó khoanh tay để trước ngực, cười cười thâm ý nhìn cô Phương: "Cô ơi, em nghĩ, với kẻ đầu đá như cậu ta, cô phải dùng biện pháp mạnh !" Còn chưa để cả lớp tiêu hóa xong lời nói, nó đã chộp nguyên viên phấn trên bàn phi thẳng về phía hần. Viên phấn chính xác đáp ngay giữa mi tâm* hần, tạo hiệu quả khác là làm hần té ghé cái rằm. Trong lớp nhất thời hóa đá, mở miệng to đến nỗi muốn rớt cằm, có người còn trực tiếp té xỉu ! Kai lồm cồm bò dậy từ trên đất, tức giận mắng:

"Đứa nào dám đánh ông?" Nó cười nửa miệng: "Đứa này dám! Sao? Có vấn đề?" Hần ngạc nhiên thốt lên: "Sao cô lại có mặt ở đây?" Nó nhún vai: "Tôi đến đây để học !" Hần liếc viên phấn nguyên lành không sứt mẻ trên bàn, hậm hực hỏi: "Là cô ném phấn vào tôi?" Nó tỏ vẻ tiếc rẻ, che miệng thốt lên: "Thật sự! Nguyên là tôi định ném cả hộp hay cái khăn lau bảng cơ, ai dè chỉ bắt được mỗi viên! Làm anh thất vọng rồi !" Hần uất nghẹn: "Cô, cô,..." Cô Phương nhìn nó cười tán thưởng: "Thiên Băng, em giỏi lắm! Rất tốt, cô sẽ cho em làm lớp trưởng!" Nó cười đáp lại: "Em cảm ơn cô !" rồi dẫn theo mấy đứa bạn về chỗ ngồi. Tiết Văn đầu tiên của cô Phương trôi qua.

22. Chương 22: Lộn Xộn Tại Căng Tin (1)

Reng... reng... reng...

Chuông báo hết tiết vang lên, nó uể oải đuổi người rồi kéo mấy đứa bạn xuống căng tin. Đang ăn vui vẻ thì có mấy kẻ đến phá đám...

"Chị có thể ngồi cùng không ?" Minh Thư nhìn nó cười lấy lòng. Đằng sau cô ta là Thanh Tâm(bạn gái Kin) và Lâm Lâm(bạn gái hần). Hai người nhìn nó và Nastia bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Nhìn Thanh Tâm, Nastia có cảm giác gai người, ánh mắt cô ta, nếu cô không lầm, đó là ngoan độc. Nó không nói gì, chỉ cầm cúi ăn. Minh Thư vẫn không bỏ cuộc: "Chị có thể ngồi đây không ?" Đột nhiên nó ngẩng lên,

hỏi một câu không ăn nhập gì cả:” Cô bao tuổi?” Minh Thư ngớ ra:” Ồ, 16 !” Nó gật đầu:” Vậy đó, cô bằng tuổi tôi, chúng ta lại không họ không hàng gì, cô lấy tư cách gì mà xưng chị với tôi?” Minh Thư ngẩn ra, nói:” Thì... chị là bạn gái của anh em !” Nó cười khẩy:” Hừ, cô là bạn gái của anh tôi thì quan hệ gì với tôi? Bộ không lẽ cô nghĩ mình sẽ được làm đại thiếu phu nhân nhà Nguyễn Hoàng sao? Tôi khuyên cô nên từ bỏ mơ ước viễn vông đó đi !Cô không xứng đâu, hiểu chưa? Hiểu rồi thì làm ơn biến đi chỗ khác để tôi còn ăn cơm.” Nó lại tiếp tục ăn, không thèm để ý một bên mặt Minh Thư đã hóa màu gan heo. Bỗng nhiên, Minh Thư làm đổ đồ ăn lên người, giả vờ như bị đẩy ngã, cô ta hướng Dania chảy nước mắt, ủy khuất nói:” Dania, sao cô lại làm vậy với tôi?” Dania hơi ngẩn ra, khó hiểu nhìn Minh Thư. ” Minh Thư, em sao vậy?” Nicko không biết từ đâu xông vào, lo lắng đỡ Minh Thư lên. Nó cười lạnh. Muốn diễn trò trước mặt mọi người sao?

23. Chương 23: Lộn Xộn Tại Căng Tin (2)

Minh Thư run run nép vào lòng Nicko, quần áo lấm lem thức ăn, trông cô ta thật thảm hại. Bọn hần đến sau thấy trò hay cũng dừng lại xem. Từ đầu đến cuối bọn nó vẫn lẳng lặng ăn cơm, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến. Minh Thư vừa khóc vừa ủy khuất nói:” Dania, tôi chỉ xin cô cho tôi được ở bên anh Nick thôi mà, tại sao cô lại phải đối xử với tôi như vậy ?” Nghe vậy, Dania ngẩn ra, Nicko lại gầm lên:” Dania, em thật quá đáng! Sao em phải làm vậy? Là em muốn làm nhục Thư trước mặt người khác đúng không?” Dania giật mình, ngẩng người nhìn Nicko. Anh còn chưa rõ phải trái đã đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu cô? Nhìn Minh Thư đáng thương rúc trong lòng Nicko, còn anh ôm cô ta thương tiếc, lại hướng bản thân mình một cái giận dữ. Thật là đáng chê cười! Dania nở nụ cười thê lương, nhưng vào trong mắt Nicko lại là thừa nhận tất cả mọi việc. Anh khinh thường nhìn Dania:” Xem ra anh đã lầm em là người tốt, không ngờ em lại là người như vậy. Bên ngoài luôn tỏ ra lạnh lùng không quan tâm đến, nhưng bên trong không biết lại đang tính toán hại người...” Nó bật dậy, quát lên:” Anh hai, anh im miệng cho em! Không cho phép anh nói Dania như vậy!” Anh cười khẩy:” Sophia, em đừng có bao che cho bạn mình nữa!” Nó còn định nói tiếp thì đã bị Dania kéo áo lôi lại. Cô nhìn Nicko, rồi lại nhìn Minh Thư, cười lạnh:” Nếu anh đã khẳng định cho rằng tôi làm bạn gái anh ra như vậy, tốt thôi, tôi sẽ xin lỗi!” Cô cười có chút khinh thường nhìn Minh Thư, lạnh lùng nói:” Tôi xin lỗi! Yeeu cầu cô sau này đừng tới tìm tôi kiếm chuyện, tôi không rảnh!” Nén lại nước mắt, cô xoay người đi ra khỏi căng tin. Nó lạnh lùng nhìn Nicko, cười khẩy:” Em khuyên anh nên suy nghĩ tỉnh táo và thấu đáo hơn. Còn nữa, camera trong căng tin luôn bật 24/24, có lẽ anh nên xem lại rồi tự mình hiểu đi, em ngán phải cãi nhau với anh rồi. Nhưng, có một điều em xin nhắc cho anh nhớ: đầu trường, đầu thứ gia tộc Nguyễn Hoàng, quyền quyết định nằm trong tay trưởng nữ, anh nhớ kỹ cho em.” Rồi đi thẳng ra cửa. Mia và Nastia cũng đi theo luôn. Nicko đứng bản thân nhìn theo. Nhắc đến camera, sắc mặt Minh Thư tựa hồ run rẩy. Bọn hần đều nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt cô ta, thầm lắc đầu nhìn nhau, cái tên Nicko kia sao lại ngốc thế nhỉ?

24. Chương 24: Cuộc Thi

Một tuần học trôi qua nhanh chóng. Cũng có nhiều việc xảy ra. Tỷ như nó trở thành lớp trưởng, Dania thành lớp phó, cả bọn góp mặt trong Hội học sinh. Tỷ như Kin chia tay với Thanh Tâm, quay sang đầu võ mồm với Nastia. Tỷ như Mia và Ken, quan hệ ngày một thân thiết. Tỷ như Dania không thèm để ý tới Nicko, làm anh khổ tâm muốn chết. Tỷ như, khu trung học cao cấp mở hội thi” Học viên thanh lịch”,...

Đấy, rất nhiều việc, nhưng ta hẵng khoan bàn mấy việc ở trước, nói đến việc cuối cùng nhé!

Học viện Hoàng gia có một truyền thống, đó là 3 năm mở một lần lễ hội, trong đó có mục thi ” Học viên thanh lịch”. Mỗi khu sẽ tổ chức riêng biệt. Trùng hợp thay, bọn nó nhập học đúng vào mùa lễ hội, nên rất

vinh hạnh được tham gia. Vì việc này, Hội học sinh lo tối mắt tối mũi. Hằng năm đều do Hội học sinh phụ trách tổ chức, năm nay bọn nó cũng có mặt nên bị cuốn vào.

Cuộc thi được tổ chức tại hội trường khu 4. Quá trình cuộc thi gồm 2 phần: phần thi trang phục và thi vấn đáp. Tất nhiên, đây là cuộc thi dành cho nữ giới, nam học viên chỉ phụ trách bình chọn thôi.

25. Chương 25: Mập Mờ

Lễ hội diễn ra 3 ngày 2 đêm, bọn nó bọn hấn cùng bọn hấn được giao công tác trang trí hội trường và sân khấu.

"Tôi muốn trang trí hội trường thành màu hồng" Nastia mơ màng nói.

"Dở hơi, thành màu hồng hết thì khác gì bọn trẻ con mẫu giáo!" Kin liếc cô.

"Lấy đề tài năm nay là quyền rũ mà tao nhả thì nên lấy màu tím và trắng." Nó nêu ý kiến.

"Cho màu đen cho đẹp!" Hấn nói luôn.

Nó khinh thường nhìn hấn: "Bộ anh tính biến hội trường thi thành đám tang hay sao? Nông cạn!"

Hấn càu: "Cô nói ai nông cạn?" Nó không buồn liếc hấn, đáp: "Là ai tự hiểu!" Hấn uất nghẹn họng. Dania đâm lướt qua bản kế hoạch, nói: "Cứ dùng màu tím đi, rất hợp!" Mia cũng cười nói: "Trang trí thêm hoa hồng tím và trắng, hoa violet nữa nhé! Tổ tính cài thêm bóng bay cơ nhưng như vậy có lẽ trẻ con quá!" Nó gật đầu, quay sang hỏi Ken: "Cậu thấy thế nào?" Ken cười nhẹ: "Ý của mình cũng giống Mia!" Cả đám ồ lên, ra vẻ hiểu rồi gật gật đầu. Mia đỏ mặt: "Này, đừng suy nghĩ linh tinh!" Nó nhún vai, vẻ vô tội nhìn Mia: "Bọn ta có suy nghĩ gì đâu nào! Có người có tật giật mình kia!" Mia không nói gì, bọn nó càng lấn tới: "Khai mau, tiến triển đến đâu rồi?" Mia mặt càng lúc càng đỏ, lắp bắp: "Làm... làm gì có..." 3 đứa nhìn nhau cười xấu xa, càng ép sát hơn nữa: "Khai mau!" Mia cứ giật lùi về phía sau, ấp úng: "Đã bảo... không... không có mà..." Đột nhiên cô nàng vương phải túi đồ trên đất, ngã bổ nhào về phía sau, mắt thấy sẽ ôm hôn đất thì một cánh tay giờ ra đỡ lấy cô, nhưng do lực ngã quá mạnh nên ôi thôi, cả cô và người kia đều ngã sấp xuống, nằm chồng lên nhau...

26. Chương 26: Xấu hổ

n giây sau...

"A ha, hôn rồi, hôn rồi!" Tụi nó vỗ tay reo lớn. Mia mở lớn mắt nhìn gương mặt Ken gần sát. Tư thế của hai người, chắc chắn, vô cùng ái muội. Mia nằm trên, Ken nằm dưới, và môi của cô, đang đặt trên má cậu, ở khoảng cách mà chỉ cần cô xê dịch chút thôi, môi hai người sẽ chạm nhau. Mất n giây để cô định thần lại, mặt lại đỏ lên, đỏ đến mức cơ hồ có thể vắt ra máu. Mia vội vàng bật dậy, dùng tay quạt lấy quạt để gương mặt nóng bừng, lúng túng: "Trong... trong này nóng quá, mình... mình ra ngoài trước!" rồi chạy thật nhanh đi. Nó nhìn Ken cười thâm ý rồi nói: "OK, bàn bạc đến đây là kết thúc, mọi người cứ theo đó mà làm. Được rồi, về thôi!" Ken nhìn bọn hấn, rồi cầm cặp của Mia cùng cặp cậu, chạy ra ngoài nói: "Mọi người về trước đi, tớ sẽ theo sau!" Cả đám bọn nó nhìn nhau cười hắc hắc rồi rón rén đi theo.

Mia chạy một mạch đến cổng học viện mới dừng lại, thở dốc. Cô sờ sờ mặt mình. Hoàn hảo, hết nóng rồi. Đang định đi tiếp thì: "Mia, đợi tớ với!". Mia giật mình, nghĩ đến chuyện vừa nãy, mặt lại nóng lên, dưới chân cũng vô ý thức muốn bỏ chạy. Nhưng cô chợt khựng lại. Sao cô phải chạy nhỉ? Chuyện vừa rồi chỉ là vô ý thôi! Sự cố thôi! Sự cố thôi! Không cần để tâm! Nghĩ rồi, cô vỗ hai má cho bình thường, hít một hơi sâu rồi quay lại cười với Ken. Cậu chạy đến, thở hồng hộc, rồi đưa cặp cho Mia nói: "Mia, cặp của cậu

!” Cô ngó ra. Lúc này vội chạy đi mà quên lấy cặp ! Mia đỏ bừng mặt nhận lấy cặp từ tay Ken. Cậu mỉm cười:” Về cùng không ?” Mia ngơ ngác rồi vô thức mà gật đầu.

27. Chương 27: Tổ Tình

Nắng chiều trải dài trên mặt đường, xuyên qua tán lá rơi xuống, bao trùm lên hai người đang im lặng đi cạnh nhau. Ken đi trước, Mia theo sau, hai người không ai nói một câu. Thời gian như dừng lại quanh họ. Chàng trai vóc dáng cao gầy ưa nhìn, tuấn tú lãng tử, đi bên cạnh cô gái xinh đẹp dịu dàng, đáng người nhỏ nhắn khuất trong cái bóng của cậu. Khung cảnh này thật hài hòa, đẹp đẽ. Thế nhưng...

” Nè, hai tên đó làm gì vậy? Chẳng ai nói với ai câu nào? Chán chết! ” Nastia lầm bầm.

” Hai người họ không sợ tịch mịch mà chết sao?” Kin làu bàu trong cổ họng.

” Hai tên nào ngăn các người, cái này gọi là lãng mạn !” Hấn nạt.

” Im lặng theo dõi đi !” Nó bực mình gắt lên. Ba người kia im bật.

Đúng vậy, mấy kẻ phá đám thời khắc ngọt ngào của người khác này chính là tụi nó và bọn hấn. Họ đi theo hai người kia từ học viện tới tận chỗ này. Hình ảnh đẹp đẽ kia đã bị đám nhốn nháo này phá vỡ. Bộ dáng bọn nó lén la lén lút, người không biết còn tưởng bọn nó có ý đồ xấu. Chắc chắn, thật là!

Ken và Mia vẫn tiếp tục im lặng bước đi. Đột nhiên Mia nhỏ giọng nói, đánh vỡ im lặng giữa hai người:” Vừa này... xin lỗi !” Ken quay lại, lặng hỏi:” Cậu nói gì cơ ?” Mia đỏ mặt nhìn cậu, ấp úng:” Chuyện vừa này... thật... thật sự... xin lỗi cậu... mình... mình không cố ý... đó... đó...” Ken đột ngột ngắt lời:” Mia, cậu có thể ngọt hơn được không ?” Mia đỏ dần nhìn Ken. Nói vậy, là có ý gì? Nhìn biểu tình ngọt lãng của cô, Ken thờ dài nói:” Bao lâu nay, tớ đối với cậu như vậy, cậu vẫn không nhận ra điều gì sao?” Về mặt Mia vô cùng khó hiểu. Mặt mở như vậy, nói cô hiểu sao giờ?

Trốn trong bụi cây, Sophia lầm bầm:” Nói thẳng ra đi, cái tên này đúng là dài dòng !”

Ken vẫn nhìn về mặt ngổ cực của Mia, trong lòng sinh ra chút bực. Cô, quả thực rất ngốc! Cậu thở ra một hơi, nhìn thẳng vào mắt cô, nói:” Tớ muốn nói, Tớ thích cậu ! Tớ muốn nói, Tớ muốn cậu làm bạn gái của tớ...” Ken ngừng lại, nhìn Mia có vẻ cầu xin:” Cậu... được không ?” Mia hóa đá thật rồi. Ken nói cậu thích cô, cậu nói cậu thích cô kia ! Trong đầu cô nổ bùm một cái, niềm vui sướng lan khắp toàn thân, cô cười thật tươi nhìn cậu:” Tớ đồng ý, tất nhiên là tớ đồng ý rồi !” Ken mỉm cười, ôm lấy Mia, dưới nắng chiều, bóng hai người dựa sát vào nhau, khung cảnh thật lãng mạn...

Ken cười hạnh phúc. Mia... cảm ơn!

28. Chương 28: Quyết Định Của Dania

“... Hai người ôm nhau dưới ánh nắng chiều lãng mạn, hứa hẹn thật nhiều và từ đó, họ sống hạnh phúc bên nhau, không gì chia cắt... ôi ôi, câu chuyện thật cảm động, ta muốn khóc.” Nastia gấp quyển Ngữ văn lại, làm như vừa đọc xong một cuốn truyện cổ tích, rồi vờ đưa ống tay áo lên chấm chấm nước mắt, làm cả bọn cười nghiêng ngả. Lúc này thì Ken cùng Mia song song bước vào lớp, bộ dáng rất hạnh phúc. Cả bọn cười hắc hắc rồi ủa đến xoay quanh hai người. ” Couple mới ra đời, ta da...” Nó reo lên.

” Không mời bọn này đi ăn mừng à ?” Nastia nháy mắt.

” Như vậy xấu lắm đó nha !” Dania cũng hùa theo.

Ken thấy Mía bị vây thì vội vàng kéo cô ra rồi chắn trước mặt:” Để tớ mời, các cậu đừng bắt nạt bạn gái tớ !” Bọn nó cười lưu manh rồi hòa nhau:” Bảo vệ bạn gái kìa, ôi ôi, tình cảm ế !” Mía đỏ mặt, còn Ken thì giả vờ gãi đầu rồi quay đi chỗ khác. Nastia nhìn nó, đáng thương nói:” Vậy là trong nhóm chỉ còn ta với mi độc thân thôi, thật quá đáng thương !” Dania xen vào:” Đầu nào, còn tôi nữa mà, tính gặt tôi ra hả ?” Nastia tròn mắt:” Không phải bà có hôn phu rồi sao ?” Dania cười nhìn cô:” Trong hôn ước có một khoản là, nếu một bên không tôn trọng tình cảm hoặc không có tình cảm, hôn ước sẽ mất đi một nửa hiệu lực.” Nó buồn bã nhìn Dania. Nastia vẫn thắc mắc:” Nhưng như vậy thì bà và anh Nick vẫn còn nửa hôn ước không phải sao ?” Dania mỉm cười:” Tôi đã quyết định buông tay rồi. Thiết nghĩ nếu anh ấy không yêu mình, cứ nứu kéo mãi cũng chẳng được gì !Thôi thì buông tay, giải thoát cho cả hai, để anh ấy đi tìm một nửa thực sự của mình, tôi buông tha cho Nick !”

” Em đang nói gì vậy ?”

29. Chương 29: Hối Hận

Nicko bàng hoàng nhìn Dania, bên cạnh anh là Minh Thư, trong mắt cô ta tràn ngập sự hả hê. Dania quay lại, khoanh khắc cô nhìn Nicko và Minh Thư cùng một chỗ, trái tim quyết định hạ xuống. Dania chậm rãi mở cặp, lôi ra một tờ giấy, nhìn nó hỏi:” Sophia, cậu giữ con dấu Sứ mệnh đúng không ?Vậy giúp tớ, đóng dấu vào tờ giấy này. ” Nó cầm tờ giấy lên, vừa đọc, đồng tử mắt nó liền co rút lại. Chính giữa tờ giấy, hàng chữ phóng đại đập vào mắt nó: THƯ TỬ HÔN. Nó hơi hoảng, lại nhìn thấy bên nhà gái đã điền đầy đủ, nó hốt hoảng hỏi:” Dania, cậu nói chuyện này với cô chú rồi à ?” Dania thần nhiên gặt đầu:” Ba mẹ mình đều không có ý kiến với chuyện này! Bây giờ cậu giúp mình đóng dấu vào đi.” Nó cắn môi, chuyện này, Dania đã hết hi vọng rồi. Nó nhìn Nicko đứng ở cửa, lại thêm ả Minh Thư đang thân thiết ôm tay anh, máu nóng trong người nó bốc lên. Không ngờ đến lúc này rồi anh vẫn cố qua lại với Minh Thư. Trong lòng nó âm thầm cười lạnh, nó mở cặp, lôi ra một cái hộp nhỏ bằng ngọc trai. Nó mở hộp, để lộ ra con dấu Sứ mệnh khắc từ hồng ngọc đính kim cương, một bên hộp là son đỏ. Nó nhắc con dấu lên, đè tờ giấy lên bàn, chuẩn bị ấn xuống. Nicko vội vã kêu lên:” Sophia, không được!” Tay nó khựng lại. Dania quay lại nhìn Nicko:” Anh Nicko, sao vậy ?” Anh nhanh chóng giật lấy tờ giấy từ tay nó, xé nát. Nó ngạc nhiên:” Anh hai, làm gì vậy ?” Nicko nhìn chằm chằm gương mặt không chút biểu cảm của Dania, gằn giọng:” Anh sẽ không hủy hôn, tuyệt đối không !” Sắc mặt Minh Thư đen lại, cô ta chạy đến lắt tay anh:” Anh, sao anh không hủy hôn với con nhỏ này? anh yêu nó sao? Anh nói nó chẳng là gì trong cuộc sống của anh kìa mà?” Anh hất tay cô ta ra, lạnh lùng:” Minh Thư, đừng tưởng tôi không biết cô đã làm những gì !” Minh Thư bàng hoàng, ngồi sụp xuống. Dania bàng quang nhìn cảnh tượng trước mặt, hờ hững mở miệng:” Tính diễn trò gì cho tôi xem đây? Anh Nick, anh yên tâm, tờ hủy hôn này photo ra rất nhiều bản, tha hồ cho anh xé, mỗi tay thì thôi!” Nicko nhìn chằm chằm Dania nói:” Anh nói rồi, anh tuyệt đối không bao giờ chấp nhận hủy hôn! Dania, em nghe cho rõ đây, hôn ước này, sẽ không bao giờ bị xóa bỏ, em, vĩnh viễn là cô dâu của anh!” Nó giận dữ:” Anh hai, đừng quá đáng, là anh không quan tâm Dania trước !” Nicko quát lên:” Anh biết! Nhưng không thể cho anh một cơ hội sao?” Dania chậm rãi nói:” Cơ hội? Em đã cho anh qua nhiều cơ hội rồi, nhưng, anh không biết trân trọng!” Cô xách cặp lên, đi ra cửa:” Sophia, xin phép cô nghỉ hộ tớ !” Cô cứ thế đi ra ngoài, cũng không ngoái lại nhìn vẻ mặt mặt mỗ, đau khổ của anh, cũng không nhìn thấy trong mắt anh, là đau đớn và hối hận.

30. Chương 30: Ý Tứ Không Nói Rõ

1 giờ sáng.

Nó nặng nề tỉnh dậy. Dạo này, cứ tầm 1, 2 giờ sáng là đầu nó lại đau vô cùng khiến nó không tài nào ngủ

được. Nó lần mò trong tủ vỉ thuốc an thần rồi khẽ mở cửa phòng bước xuống nhà. Nó ngạc nhiên khi thấy trong bếp sáng đèn, còn có mùi bánh nướng lan tỏa. Tò mò, nó mở cửa thì thấy Dania ngồi chăm chú nhìn vào máy tính, bên cạnh đặt một ly cà phê cùng một khay bánh cupcake vừa nướng xong. Nó mỉm cười đi vào: " Cậu bị mất ngủ hả?" Dania ngược lên nhìn nó: " Cậu cũng vậy?" Nó kéo ghế ngồi xuống, đặt vỉ thuốc lên bàn. Dania liếc thấy liền hỏi:

" Cậu lại dùng thuốc an thần? Đầu lại đau sao?" Nó với tay lấy một chiếc bánh, ậm ừ cho qua chuyện. Dania cau mày: " Đừng quá lạm dụng thuốc, không tốt cho bệnh của cậu đâu ! Bác sĩ đã bảo vậy rồi mà !" Nó cầm bánh ăn ngon lành, nháy mắt nhìn con bạn: " Ủ, tớ biết rồi, cảm ơn cậu!" Dania biết có nói nữa nó cũng chẳng nghe, cô cũng chẳng thèm nói nữa. Nó thỉnh thoảng hỏi: " Cậu không thể cho Nick một cơ hội nữa à?" Dania hơi khựng lại, cô đóng laptop, nhấc ly cà phê lên nhấp một ngụm, cười bí ẩn: " Không phải là tớ đang cho anh ấy cơ hội sao? Cậu sao lại còn không hiểu tớ chứ?" Nó ngẩn ra, rồi bật cười: " Thật cảm ơn, vậy tớ sẽ chờ xem, ông anh trai này làm cách nào để chiếm được lòng của mỹ nhân băng đây!" Dania nhìn nó cười, vươn tay ra lấy một chiếc bánh, đưa lên miệng nhắm nháp.

" Bánh ngon nhỉ?"

" Ừm !"

31. Chương 31: Nicko Có Bộ Dạng Thảm Hại

Sáng hôm sau, nó đến trường với tâm trạng cực kì vui vẻ. Đang đi, chợt nó thoáng thấy bóng lưng ông anh Nicko của nó đang lăm lũi đi ở phía trước. Nó hớn hở chạy đến vỗ mạnh vai anh: " Hai, sao hôm nay đi một mình vậy? Bọn hần không đi cùng à?" Nicko quay lại, vừa vắn có một tiếng hét vọng lên từ khoanh sân rộng mấy trăm mét vuông của khu 4. " Á A A A A... A A a a a..." Giọng nó nhỏ dần, nó túm lấy Nicko xoay vòng vòng, lo lắng hỏi: " Anh hai, sao lại thành cái bộ dạng này? " Nicko hiện giờ nên dùng hai từ thảm hại để hình dung: mặt mũi hốc hác, tóc tai rối bù, áo quần xộc xệch, dưới mắt là hai quầng thâm đen điển hình cho việc một đêm không ngủ, tinh thần hình như cũng đi xuống. Nicko nhìn nó với vẻ mệt mỏi nhưng không nói gì. Nó nghiêm mặt nhìn anh, nói: " Đi, đến phòng y tế, em sửa soạn lại cho anh! Trời đất ạ, sao lại để bản thân ra tình trạng này chứ? Để ba mẹ ở bên kia biết được lại chạy về mắng vốn em thì sao? Có bị thất tình thì cũng đâu cần phải đến mức này đâu?" Nó cứ lải nhải suốt quãng đường đến tận phòng y tế, làm anh bắt đầu phát cáu: " Em đừng lải nhải nữa được không? Tại anh sắp điếc rồi!" Nó hậm hực cầm lược chải lại mái tóc rối bù của anh: " Ai bảo anh không biết tự chăm sóc bản thân? Lớn tướng rồi chứ có còn con nít gì đâu! Hừ !" Chải xong, nó xòe tay trước mặt anh, nói như ra lệnh: " Đưa đây !" Nicko ngệt mặt ra: " Đưa gì ?" Nó cau mày: " Điện thoại!" Nicko lúng túng lôi chiếc máy ra đưa nó, hỏi: " Nhóc làm gì ?" Tay nó lướt trên màn hình, nói: " Tìm số hần !" Hai mắt Nicko sáng lên: " Nhóc thích hần à?" Nó lừ mắt nhìn anh: " Cầm suy diễn lung tung! Kêu hần đem quần áo đến cho anh thôi !" Sau vài phút đợi, hần bắt máy: " Có việc gì không?" Nó nói thẳng: " Đem đến cho anh tôi một bộ đồng phục và đồ lót, đủ tất, cảm ơn !" rồi cúp máy. Hần bực mình nhìn cái máy điện thoại, nhưng vẫn lại đi ngược lên tầng lấy đồ. Đến nơi, hần lại gọi điện cho nó: " Ê, cô ở chỗ nào?"

" Phòng y tế. Tôi cúp máy!"

Hần vội ngăn lại: " Ê, ê, khoan, đợi đã !"

" Có chuyện gì ?"

" Này, cô không thể lịch sự hơn được à? " Hần tức.

" Không !"

" . . . "

" Tôi cúp máy đây !" Hần nói xong rồi đập máy.

Nó ném trả Nicko chiếc máy rồi đi ra cửa:” Lát nữa bạn anh sẽ đem quần áo tới, thay đi rồi ra ngoài. Em mà còn thấy đáng về tệt hại của anh nữa thì liệu hồn !” Nicko rùng mình. Nó đi chưa được bao lâu thì bọn hần vác theo cái bọc to tướng đến. Hần ném cái bọc đó cho Nicko, bực bội nói:” Em gái cậu thật quá quắt!” Thay xong quần áo, Nicko có chút phiền não nói:” Mấy cậu có cách nào để Dania hết giận tôi không?” Cả đám lâm vào trầm tư suy nghĩ. Ken nói:” Hay cậu tặng hoa đi !” Nicko lắc đầu:” Dania không phải người lãng mạn đến mức đó.” Kin nói:” Tặng tiền đi !” Anh lừ mắt:” Tài sản của bốn đứa nó còn nhiều hơn Việt Nam !” Đột nhiên hần đập tay vào nhau, thốt lên:” Có rồi !” Ba người kia nhao nhao lên:” Là gì ?” Hần cười bí ẩn:”Có lẽ, phải nhờ mấy cô em của cậu nữa đó !” Nicko lại rùng mình. Anh có chút nghĩ ngợi nhìn hần:” Sao tên này có nét giống giống tiểu ác ma nhà mình vậy nhỉ ?”

32. Chương 32: Lời Xin Lỗi Ngọt Ngào (1)

Hôm sau là cuối tuần, bọn nó được nghỉ học nên rủ nhau đi công viên giải trí. Chơi từ sáng đến chiều đã mệt lử, bọn nó quyết định ngồi nghỉ. Đang định đi đến chỗ ghế đá ngồi thì Dania bị ai đó đẩy cô va vào một cô bé. Không may,váy cô bị dính một mảng kem lớn từ cây kem trên tay cô bé kia. Cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Ba con bạn ở lại nhìn nhau cười xấu xa. Nó đưa cô bé kia một que kem ngon lành rồi vuốt tóc cô bé:” Cảm ơn bé nha ! Đây, cho bé này !” Cô bé cười tươi cầm que kem nói:” Không có chi ạ!” rồi chạy đi. Sau khi Dania rửa sạch kem trên váy, cô quay lại chỗ hẹn với mấy đứa bạn. Ồ, nhưng mà, mấy đứa bạn của cô đâu rồi ? Mắt thấy công viên đã sắp đóng cửa, cô rút vội điện thoại ra gọi. Cô gọi đi gọi lại mấy lượt cũng chẳng đứa nào chịu bắt máy, cô bắt đầu thấy bực. Tức khí, cô định bỏ về thì máy điện thoại lại reo, cô nhấc máy, tuôn một tràng:” Mấy con nhỏ kia, bọn mi bỏ đi mà không nói một câu là sao? Có biết ta lo lắng thế nào không hả?” Nó cười gỡ hòa:” Đừng giận, đừng giận, giận rồi sẽ hết đẹp. Bọn ta đang ở bãi cỏ lớn trong công viên, mi đến đây đi, bọn ta đang xem cái này hay lắm !” Dania cau mày:” Cái gì ?” Nó cười bí ẩn:” Cái này sao, hắc hắc, bí mật !” Dania hồ nghi:” Sao ta có cảm giác bị tính kế vậy?” Nó giật mình:” Nào có đâu ! Mi cứ đến đi, cái này vô cùng hay luôn. Vậy nha, ta cúp máy đây !” Dania vội nói:” Này, này...” Nhưng nó cúp máy rồi còn đâu ! Dania hằm hằm nhìn cái máy điện thoại. Sao cô có cảm giác mình là tiểu muội ngây thơ bị dụ dỗ bởi bọn buôn người vậy? Nghĩ thì nghĩ, cô vẫn đi đến bãi cỏ lớn trong công viên. Đến nơi, cô bắt gặp ngay người trước khung cảnh ở đây.

33. Chương 33: Lời Xin Lỗi Ngọt Ngào (2)

Trên bãi cỏ trải đầy hoa hồng tím- màu mà cô thích nhất- thành một con đường hoa hồng. Phía cuối con đường đó là một chàng trai đang đứng quay lưng về phía cô. Hình ảnh này, khiến mắt cô đột nhiên ướt nhói. Bóng lưng người con trai trước mặt cô là hình ảnh mà đối với cô, quen thuộc vô cùng. Biết bao lần anh vô tình xoay người đi lướt qua, để lại trong mắt cô là hình bóng xa cách, lạnh nhạt của anh. Trong lúc cô đang vẩn vơ với những suy nghĩ của mình, người con trai kia quay lại, anh nhẹ giọng:” Em đến rồi?” Dania giật mình tỉnh lại, che giấu vẻ bối rối dưới lớp mặt nạ lạnh lùng, cô hỏi:” Mấy cái này là gì vậy?” Trong mắt anh xẹt qua tia thất vọng:” Những điều này là giành cho em, em không hiểu sao?” Cô xoay người, lạnh nhạt nói:” Tôi muốn về nhà!” Nicko vội vã gọi theo:” Dania, đợi đã!” Cô không quay đầu, hỏi:” Có chuyện gì? “Nicko tiến lại gần Dania, bỗng nhiên anh quỳ xuống trước mặt cô, giọng nói có chút đượm buồn:” Xin em tha thứ cho anh!” Dania hoảng hốt nhìn Nicko quỳ trước mặt mình, nhưng vẫn cứng đầu không chịu mở miệng. Nicko nhìn cô, tha thiết nói:” Trước đây, là anh ngu ngốc, là anh không đúng, làm em chịu tổn thương. Nhưng anh có thể bù đắp, chỉ xin em cho anh một cơ hội cuối cùng để anh sửa sai. Những ngày qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ rằng, nếu không có em...” Anh hơi ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô, nói:” ... liệu anh có thể tồn tại được không?” Thân mình Dania thoáng cứng nhắc. Cô muốn rời đi, nhưng lại cũng không muốn rời đi. Hít một hơi sâu, cô hỏi:” Vậy.. đáp án là gì?” Nicko nhìn cô, khẳng

định:” Anh... sẽ chết!” Mắt Dania nhòa đi, lệ nóng tuôn trào ra khóe mắt. Nicko nói tiếp:” Anh không muốn em đi, ngàn vạn lần cũng không muốn em đi, xin em đừng quay đi, anh sẽ không thể sống được đâu. Từ lúc nhìn thấy tờ hũ hôn kia, anh mới ngộ ra, vị trí của em trong lòng anh, là lớn tới mức nào...” “-” Đừng nói nữa!” Dania bịt tai lại, lắc đầu, nước mắt tuôn trào. Nicko tiến đến, vòng tay ôm chặt lấy Dania, vùi đầu vào tóc cô, thì thầm:” Xin lỗi !” Dania nức nở:” Sao trước đây lại đối xử với em như vậy hả? Em vô cùng uất ức, anh biết không?” Nicko siết chặt vòng tay lại, tha thiết:” Xin lỗi, là anh sai!” Dania gục đầu vào vai Nicko khóc nức nở, thời gian qua cô đã phải chịu quá nhiều rồi. Nicko chỉ biết im lặng ôm Dania, để mặc cô khóc trên vai mình. Từ ngày hôm nay, anh sẽ không bao giờ để Dania chịu bất kì tổn thương nào nữa, anh muốn cô mãi cười, giống như lúc nhỏ anh và cô đã cùng cười, nụ cười hạnh phúc.

34. Chương 34: Làm Tiệc

Tối hôm sau, bọn nó quyết định làm tiệc ngoài trời. Công việc đầu tiên, đến siêu thị mua đồ...

Tại quầy bán thịt.

” Mua thịt bò đi! ” Nó cầm một hộp thịt lên, nói.

” Không, mua thịt gà!” Hấn lại cầm một hộp thịt khác.

” Thịt bò!”

” Thịt gà!”

” Thịt bò!”

” Thịt gà!”

” ”

” Cậu thích ăn thịt gì, Ken ?” Mia hỏi.

” Vậy cậu muốn ăn gì?” Ken nhìn Mia cười.

” Định làm BBQ, tớ sẽ mua thịt bò!”

” Vậy mua thịt bò đi!” Ken đáp.

” Thịt bò!”

” Thịt gà!”

” Tôi nói mua thịt bò!”

” Tôi bảo mua thịt gà!”

” Thịt bò!”

” Thịt gà!”

” Bò!”

” Gà!”

.....

” Mua cả hai !” Nó và hấn cùng hét lên.

Vậy là hạm hực, mỗi người cầm một loại bỏ vào xe đẩy.

Quầy bán rau.

Kin cứ dùng cọng rau cần chọc chọc vào mặt Nastia làm cô phát cáu, gắt lên:” Đừng đùa nữa, mau chọn rau đi !” Cậu cười hắc hắc nói:” Aizzz, biết sao được, nhìn mặt cậu tôi lại muốn trêu chọc!” Nastia bực mình hừ lạnh, quay đi không thèm tiếp chuyện. Nhận thấy cô không có ý định đấu võ mồm với mình, Kin có chút thất vọng, quay sang nhìn chăm chăm vào quả cà chua. Nastia thấy vậy bật cười:” Sao cậu nhìn quả cà chua ” đăm đúi ” vậy? Bộ có tình cảm, muốn lấy cà chua làm vợ hả ?” Kin nhìn cô cười nói:

” Cũng có thể lắm! Biết đâu sau này vợ tôi là cà chua thì sao?” Nghe vậy, Nastia chớp lấy quả cà chua nhấc lên, nhìn cậu cười:” Nếu vậy, tối nay tôi sẽ đem “ý trung nhân” của cậu bỏ vô nồi làm sốt!” Kin cũng cười, cậu nói:

” Sau này, tôi sẽ gọi vợ mình là cà chua!”

” Vậy ra, ý cậu là vợ tương lai của cậu phải vừa tròn, vừa đỏ, vừa bóng bẩy lại mập ú phải không?”

” Trên đời làm gì có ai như thế chứ?”

” Có đấy!”

” Đâu?”

” Đây này! ”

Nastia giơ quả cà chua lên, cười khúc khích. Ở phía xa, cách hai người một đoạn, Thanh Tâm nắm chặt nắm đấm, ánh mắt lóe thù hận nhìn chòng chọc hai người. Cô ta gằn giọng:” Kin, anh là của em, một mình em thôi, không ai có quyền cướp anh khỏi em!” Ném lại một ánh nhìn ngoan độc, cô ta quay lưng bỏ đi. Phía bên này, Nastia thoáng rùng mình ớn lạnh.

35. Chương 35: Cõi Phim

Tối hôm đó, bọn nó mở tiệc thịt nướng ngoài vườn. Ăn uống xong xuôi, cả bọn tụ tập ở ngoài phòng khách xem phim. Có mỗi cái tivi mà đứa nào cũng giành...

” Xem phim tình cảm Hàn Quốc !” Nó giật cái remote từ tay hắn.

” Phim kiếm hiệp !” Hắn giật lại.

” Phim siêu nhân !” Kin cướp cái remote, chuẩn bị bật phim thì bị Nastia cuỗm đi:

” Tom & Jerry !”

Hai bên lao vào tranh nhau, ướn nhau đến khói bụi mù trời luôn ! Cái remote thì không biết đã bay đi đằng nào rồi! Trận chiến đang đến cao trào thì từ tivi truyền đến một loạt tiếng động rùng rợn làm cả bọn lạnh gáy. Đột nhiên, đèn trong nhà tắt phụt dọa bọn nó nhảy dựng lên, nó ôm chặt lấy hắn. Hương thơm tự nhiên, dễ chịu từ người nó tỏa ra quanh quẩn bên mũi hắn làm tim hắn đập rộn lên. Hắn cố nhích ra xa nó một chút, nếu cứ ngồi cùng như vậy không khéo tim hắn vỡ ra mất! Nhưng nó nào chịu chứ, nó cứ khư khư ôm hắn chặt cứng, người run cầm cập. Gì chứ nó sợ ma lắm! Những tiếng động kinh dị vẫn liên tục truyền ra, màn hình tivi dần sáng lên. Ánh sáng màu xanh lập lòe càng lúc càng sáng, rồi một giọng cười ghê rợn vang lên dọa tóc sau gáy nó dựng ngược. ” Mua hahahaha...” Lại một trận tiếng cười kinh dị còn hơn trong tivi truyền đến lỗ tai bọn nó, và chủ nhân của tiếng cười đó không ai khác chính là Dania. Nó giật bản mình. ” Cần gì phải giành nhau, xem phim ma là tốt nhất !” Dania quay đầu nhìn bọn nó, ánh sáng xanh hắt lên một bên mặt cô, vô cùng đáng sợ. Nó tự hỏi, không biết sau này ông anh trai yêu quý của nó lấy Dania thì có bị dọa đến mức đột quỵ trong khi ngủ không đây ? Phụt. Đèn trong nhà bật sáng, Mia nhìn Dania cười, nói:” Dania, Sophia yếu bóng vía lắm, đừng dọa nó nữa !” Hắn nghe vậy liền quay sang nó hỏi:” Cô sợ ma à ?” Nó xụ mặt, phồng má nhìn Dania giận dữ nói:” Tở lên phòng ngủ đây !” rồi bỏ lên trên. Dania nhìn Nastia cười:” Mi lên ngủ với Sophia đi, không mất công lát nữa nó lại chạy xuống kêu người lên ngủ cùng.” Nastia gật đầu rồi lên tầng. Bọn kia ở lại xem phim ma, thỉnh thoảng lại cười rộ lên như bị ma nhập, hại hai kẻ yếu tim ở trên tầng vừa nằm ngủ vừa run cầm cập...

36. Chương 36: Âm Mưu Của Minh Thư

Lễ hội truyền thống cuối cùng cũng diễn ra. Khu 4 chật kín người từ các khu khác đến. Khắp nơi treo băng, những giàn đèn nối tiếp nhau, thăm đờ trải dài, những bệ hoa hồng tỏa sắc tím nhu hòa dưới ánh đèn. Gần 1000 hàng ghế trong hội trường đã chật kín người. Ở gần sân khấu là một chiếc bàn dài phủ khăn trắng tinh dành cho ban giám khảo cùng khách mời. Thành phần ban giám khảo gồm 5 vị hiệu trưởng 5 khu, Hội trưởng Hội học sinh khu 3,4,5. Ngoài ra, còn có sự góp mặt của 5 vị khách mời là 5 nhà thiết kế nổi tiếng trong và ngoài nước. Dẫn chương trình là cô Nguyễn Thanh Phương- cô giáo của tụi nó. Hậu trường phía sau nhốn nháo vô cùng. Các nữ học viên mỗi người một kiểu, thi nhau phục sức, trang điểm sao cho càng lộ lố càng tốt. Áo dài thướt tha khoác trên người mang theo những vẻ đẹp khác nhau. Những nữ học viên là người Việt thì là vẻ duyên dáng, nhu mì dịu dàng, còn những nữ học viên người nước ngoài, áo dài trên người họ lại toát lên sự quyến rũ nhưng tinh tế.

Trong một căn phòng chờ, bọn nó đang ngồi túm tụm lại ăn sáng. Bị kéo dậy từ lúc 3 giờ sáng, tính đến thời điểm này, bọn nó còn chưa được cái gì vào bụng. Bọn nó cầm cúi ăn ngấu nghiến đồng pizza mà Ni ang tới, hoàn toàn không để ý việc bản thân có bao nhiêu phần là mất hình tượng. Tay bọn nó dính đầy nước sốt, miệng còn dính nhiều hơn. Đảm bảo bọn hấn mà thấy cảnh này, không cười đến sái quai hàm mới là lạ. Ăn xong, bọn nó lững thững kéo nhau ra ngoài, vừa vận dụng phải đám Minh Thư. Minh Thư giờ tay chặn ngang không cho nó đi. Nó liếc cô ta, lạnh lùng:” Muốn gì?” Minh Thư cười khẩy:” Tao muốn thách đấu với bọn mày!” Nó lạnh lùng cười:” Thách đấu? Xin lỗi, bọn tôi không có hứng!” Minh Thư vẫn không từ bỏ:” Sao vậy? Mày sợ sao?” Nó nhếch môi:” Cô thật sự muốn thách đấu? Tốt thôi! Nếu đã muốn chơi, bọn này sẽ chiều!” Nó kéo ba đứa bạn đi khỏi, Minh Thư liền rút điện thoại ra, gọi ột người

- A lô, chuẩn bị xong chưa?

- Dạ, xong hết rồi ạ!

- Tốt lắm!

Minh Thư cúp máy, quay lại nhìn Thanh Tâm và Lâm Lâm cười độc ác. Nguyễn Hoàng Thiên Bằng, lần này cô chết chắc !

37. Chương 37: Thi Trang Phục(1)

Sau màn giới thiệu của cô Phương, từng nữ học viên bước ra, dưới ánh đèn rực rỡ, vẻ đẹp của họ sau những tà áo dài thướt tha lại thêm phần xinh đẹp, khả ái. Đám Minh Thư ra trước bọn nó. Minh Thư mặc một áo dài màu vàng nhạt, điểm xuyến ngọc trai dọc theo thân áo, đường cong 3 vòng uyển chuyển, duyên dáng, tóc uốn để sang một bên vai, làm không ít nam sinh phía dưới xịt máu mũi. Thanh Tâm mặc áo dài màu thanh thiên có thêu những đám mây nhỏ, tóc vấn lỏng, nhìn qua thập phần tao nhã. Lâm Lâm lại vận áo dài màu hồng, trên ngực điểm những đóa hoa đào kết lại từ ngọc trai, cổ tròn khoét sâu, tay áo may xòe, quyến rũ vô cùng. Tóc vấn cao trên đỉnh đầu, cài một đóa hoa nhỏ màu đỏ, lộ ra cằm cổ trắng nõn, tinh tế. Những nữ học viên trước, đều bị lu mờ. Ban giám khảo gật gật đầu nhìn nhau, vẻ rất vừa ý. Tuy nhiên, trong đám khách mời, lại có một người không hề thay đổi nét mặt, từ đầu đến cuối cũng không liếc mắt một cái. Hiệu trưởng khu 5 thấy vậy liền hỏi:” Cô Jenny, cô thấy 3 thí sinh này thế nào?” Người kia từ từ mở mắt, nhìn đám Minh Thư không quá 3 giây lại nhắm mắt lại, hờ hững nói:” Không hứng thú!” Ông hiệu trưởng ngạc nhiên:” Sao lại không hứng thú?” Jenny đậm mở miệng:” Diễn xuất của họ quá nhàm chán, hoàn toàn không diễn tả được ý nghĩa của trang phục mình mặc!” Ông hiệu trưởng vuốt cằm, nói:” Tôi thấy họ rất tỏa sáng mà!” Jenny lại cụp mi, nói:” Ông cứ chờ đi, cái thật sự được gọi là tỏa sáng còn ở phía sau kia!” Hiệu trưởng à một tiếng rồi quay đi.

38. Chương 38: Thi Trang Phục (2)

Khi Lâm Lâm quay về chỗ của mình thì bọn nó bước ra. Mia mặc một chiếc áo dài màu nước biển nhạt, tay áo và viền áo đều được cách điệu bởi những bông hoa hồng xanh. Mái tóc đen dài uốn thành từng búp, thả xuôi theo sống lưng, cài một bông hồng xanh, gương mặt mỉm cười mang theo vô hạn xinh đẹp nhưng nhã nhặn. Nastia bước ra thứ hai. Cô nàng trẻ trung trong tà áo dài màu hồng nhạt, tay áo thêu hoa văn rất sống động, từng bước đi tựa như có vô vàn những cánh hoa bay theo, tóc nâu hớt mái, buộc túm rất tinh nghịch, đôi mắt biết cười lấp lánh tinh quang, một lần cười đem trái tim nam học viên một phát đồn rúng, nhưng lại cũng làm ai đó khó chịu. Tiếp theo là Dania, ở cô là sắc tím bí ẩn, những đóa violet trên áo như phát ra ánh sáng mờ ảo dưới ánh đèn. Tóc đen thả buông tự nhiên, gương mặt ẩn hiện nụ cười như có như không, cấp thêm một vẻ thần bí khó nắm bắt. Người cuối cùng bước ra, là nó. Khác với Mia, Dania, Nastia, nó đem đến là vẻ thuần khiết, trong sáng. Áo dài trắng muốt như tuyết, thêu những đóa sen bằng chỉ bạc, quần lụa được thay bằng váy satan mỏng nhiều lớp, lúc bước đi, từng lớp váy theo đó chuyển động, vô cùng thanh lệ, thoát tục. Tóc bện mái, gài một bông hoa lan trắng thuần, thả dài xuống thắt lưng. Dưới ánh đèn, gương mặt kia như bạch ngọc thanh khiết, dịu dàng, điềm tĩnh, thần nhiên xa cách, lại có chút lạnh lùng. Sự xuất hiện của bọn nó, trực tiếp làm lu mờ tất cả, ánh sáng tỏa ra khắp nơi. Tất cả mọi người ai nấy đều ngơ ngẩn, nhìn chằm chằm nó không rời mắt, làm hấn trong lòng ngứa ngáy, hận không thể đi lên đem mắt của mấy tên xung quanh móc hết ra. Jenny mỉm cười dịu dàng: "Đây, mới chân chính là tỏa sáng!"

39. Chương 39: Sự Cố Kinh Hoàng(1)

Vòng 1, chiến thắng thuộc về tụi nó. Vòng 2, tiếp tục, cuộc thi vẫn tiếp...

Với chiến thắng ở vòng 1, bọn nó rất dễ dàng qua được vòng 2. Thế nhưng, giữa chừng lại xảy ra một sự cố khủng khiếp...

Sau phần thi của mình, nó tự tin bước về chỗ ngồi, Minh Thư tiến lên chờ phần thi của mình. Không ai để ý, nhưng nó vẫn nghe thấy những tiếng "cạch, cạch" vọng từ trên trần. Nó ngẩng đầu lên nhìn, nhưng chỉ thấy đèn chói lóa. Những tiếng "cạch, cạch" vẫn vang lên dứt quãng, nó cảm thấy bất an. Tiếng vỗ tay rào rào cắt đứt dòng suy nghĩ của nó. Phần thi của Minh Thư đã kết thúc. Tiếng "cạch, cạch" càng lúc càng lớn nhưng bị tiếng từ micro của MC ngắt mất. Minh Thư vừa đi đến giữa sân khấu, một tiếng động lớn vang lên chói tai, giàn đèn phía trên đổ sụp xuống, có nguy cơ sẽ đè bẹp Minh Thư. Trong một khắc đó, nó vội vã hét lên: "Minh Thư, tránh ra!" Nó lao thật nhanh đến. Minh Thư chết sững ở đó, nhìn giàn đèn đang sụp xuống. Sao lại như vậy...? Không ai nhìn rõ, chỉ thấy nó ôm lấy Minh Thư, bụi bao quanh hai người. Nastia, Mia, Dania thét lên: "Sophia!" Ầm... ầm... Tiếng động lớn oanh tạc lỗ tai mọi người, kèm theo là tiếng kim loại va chạm mạnh cùng tiếng thủy tinh vỡ vụn, ai cũng chưa hết bàng hoàng. Mọi thứ xung quanh tối om. Jenny là người hồi phục nhanh nhất, cô quát lên: "Đèn dự bị, mau bật đèn dự bị!" Mọi ánh đèn đều chiếu cả về đồng hồ đếm trên sân khấu, cả một dàn đèn khổng lồ đã hoàn toàn nát vụn, tung tóe trên mặt đất những mảnh vụn thủy tinh vỡ. Giữa đồng hồ đếm đó, có hai bóng người đang nằm đè lên nhau, bất động...

40. Chương 40: Sự Cố Kinh Hoàng (2)

Hai mắt Minh Thư mở to nhìn gương mặt nó gần sát, hai tay nó ộp chặt lấy 2 tai Minh Thư. Trên trán nó, một dòng máu đỏ tươi chảy xuống, thấm đỏ cả chiếc áo cô ta mặc. Trước mắt mờ đi, nó gục xuống, toàn thân mềm nhũn. Hai bàn tay rướm máu rời khỏi tai Minh Thư, trượt xuống. Minh Thư sợ hãi lay người nó:” Sophia, cô tỉnh dậy, cô sao rồi? Sophia!” Chợt thấy tay mình ướt ướt, nhìn đến trên vai nó cảm một mảnh thủy tinh lớn, máu không ngừng chảy ra, Minh Thư hét âm lên. Mọi người vội chạy lại. Dania hét lên:” Sophia !” Trên người nó, nhìn sơ qua cũng thấy đầy vết thương, nặng nhất là ở đầu vai. Bọn hấn cũng chạy đến. Nicko hoảng hốt định chạy đến đỡ nó thì đã có người nhanh chân hơn. Hấn nâng đầu nó dậy, mặc áo dính đầy vào áo quần mình, không ngừng gọi nó:” Sophia, cô tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi! Cấp cứu, mau gọi cấp cứu, nhanh lên!” Hấn quát lên với đám người xung quanh. Một lát sau, xe cấp cứu đến, nó được đưa nhập viện trong tình trạng mất máu. Minh Thư run rẩy bất được đưa đi sơ cứu còn nó được đưa vào phòng cấp cứu. Dượng nó đứng một góc gọi điện cho bố mẹ nó ở nước ngoài, còn bọn Nastia và bọn hấn đứng chờ ngoài cửa phòng cấp cứu. Dania run rẩy nép vào lòng Nicko. Nastia bó gối ngồi dựa vào tường, Kin ngồi bên cạnh, cậu nắm chặt bàn tay lạnh giá của cô. Mia tựa đầu vào vai Ken nhìn chăm chăm cửa phòng cấp cứu. Hấn ngồi lặng trên ghế, đan hai tay vào nhau, mắt không chớp nhìn đèn báo trên cửa. Tiếng chân chạy rầm rập trên hành lang cũng không làm họ thức tỉnh khỏi sự lo lắng.

41. Chương 41: Nhập Viện

Người tới hốt hoảng hỏi:” Sophia, con bé sao rồi?” Nicko ngược lên, ngạc nhiên:” Ba? Mẹ? Sao hai người lại ở đây? Còn Jenny nữa?” Không để ý Nicko, bà Lan (mẹ nó) sốt ruột hỏi:” Sophia đâu? Con bé sao rồi? Con trông em kiểu gì vậy hả?” Nicko cúi gầm mặt:” Con xin lỗi!” Cửa phòng cấp cứu bật mở, một y tá lo lắng chạy ra:” Ai là người nhà bệnh nhân?” Nicko vội vã giữ tay cô y tá, gặng hỏi:” Y tá, em gái tôi sao rồi?” Cô y tá vừa thở vừa nói:” Cô bé mất máu quá nhiều, cần được tiếp máu, nhưng bệnh viện đang thiếu máu phù hợp.” Nicko vội nói:” Lấy của tôi này!” Ba mẹ nó cũng nói:” Lấy của tôi nữa!” Cô y tá gật đầu:” Vậy được, mọi người đi theo tôi !” Nicko quay qua nói với Dania:” Em gọi điện kêu Kyo đến đây đi!” Dania gật đầu, Nicko cùng mọi người đến phòng lấy máu. Minh Thư cũng đi đến, run run hỏi:” Sophia... cô ta... sao rồi?” Nastia mặt mũi gục vào cánh tay, nói:” Bác sĩ vẫn đang cấp cứu, tình trạng thế nào cũng chưa biết!” Một bên tay của cô vẫn được bọc trong bàn tay ấm áp của Kin, nhưng lúc này ai cũng đều không có tâm trạng mà đi xét xem ý nghĩa của hành động này là gì. Trên hành lang lại truyền đến tiếng bước chân, Kyo lo lắng hỏi:” Chị hai? Chị hai của em đâu?” Dania vỗ vai thẳng nhóc:” Sophia vẫn đang cấp cứu, nhóc đến phòng truyền máu tiếp máu đi!” Kyo lại vội chạy đi. Hấn ngẩng lên hỏi:” Sophia là nhóm máu nào vậy?” Dania chớp mắt, nói:” AB, Rh âm tính!” Hấn ngăn ra:” AB, Rh âm tính? Đó không phải nhóm máu rất hiếm sao?” Dania cười khổ:” Đúng vậy, mang trong người máu hiếm nên nó bị thiếu máu, hồi nhỏ, cứ một hai năm nó lại phải tiếp máu một lần, mà nguồn máu là từ ba mẹ và hai anh em Nicko. Đạo gần đây, bệnh của nó có chiều hướng chuyển xấu, mau truyền vào bao nhiêu, cũng không đủ,...” Giọng cô nhỏ dần, Minh Thư bàng hoàng dùng tay che miệng, ngăn bật ra tiếng thốt, hốc mắt cũng cảm thấy cay cay. Hấn lại như trước, trầm mặc nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, một tiếng cũng không có thốt ra.

42. Chương 42: Qua Cơn Nguy Hiểm

Gần 1 tiếng sau, đèn báo vụt tắt, cửa phòng mở ra, hai người bác sĩ cùng vài y tá bước ra ngoài. Hấn vội bật dậy, bước ra hỏi:” Bác sĩ, cô ấy... bạn tôi sao rồi?” Những người còn lại cũng mang gương mặt lo lắng nhìn ông bác sĩ. Vị bác sĩ đi đầu gỡ khẩu trang ra, nhìn họ rồi từ từ nói:” Cô bé đã tạm thời qua cơn nguy hiểm, chúng tôi đã gấp các mảnh vụn thủy tinh ra khỏi người cô bé, cũng may mắn tai không bị ảnh hưởng

gì nghiêm trọng, chúng tôi đã chuyển cô bé đến phòng hồi sức, mọi người chỉ cần chăm sóc cẩn thận là được, 2 tuần sau là có thể ra viện.” Cả đám đồng loạt thở phào. Mia cười, tựa đầu vào vai Ken, thì thầm:” Tốt quá rồi!” Nastia siết chặt tay Kin, vừa rơi nước mắt vừa lẩm bẩm:” Không sao rồi, không sao rồi! Tốt quá!” Hòn đá đè nặng trong lòng hẳn rốt cuộc cũng được hạ xuống, hẳn thở phào, trên mặt đầy ý cười.

2 tuần sau...

Rầm rập... Có tiếng chạy trên hành lang. Rầm! “Sophia!” Nastia, Mia và Dania tông cửa phòng ngủ của nó xông vào. Nó che mắt, nhú mày nhìn 3 con bạn, hỏi:” 3 con heo kia, có chuyện gì mà mới sáng sớm đã đến phá phòng ngủ của ta vậy hả?” Nastia lao đến ngồi cạnh giường nó, reo lên:” Bọn mình giết giải Nhất rồi! Ha ha...” Hai mắt nó sáng lên:” Thật hả?” Hai đứa ôm nhau nhảy tung tung đến muốn sập giường. Dania mỉm cười:” Vì được giải Nhất nên lớp chúng ta sẽ được đi chơi ở Hạ Long, gần 1 tuần lận đó!” Nó reo lên:” Đã quá đi! Ô ô...” Vì quá khích nên nó động đến vết thương ở vai, nó rên rỉ:” Ôi, ôi, đau đau...” Mia đột nhiên lên tiếng:” Chuyện của bang... mọi người tính thế nào?” Cả ba đứa đều ngẩn ra.

43. Chương 43: Giấu

Nó khoanh chân ngồi xuống giường, vừa ngáp vừa nói:” Tính thế nào? Thế nào thì kệ thế đó! Dù sao bên đây vẫn còn Chris lo liệu mà!” Dania trầm mặc một lúc rồi nói:” Sau chuyến đi này bọn mình quay lại đó một chuyến đi, ít nhiều gì cũng phải xem tình hình chút. Dù sao chúng ta cũng là người đứng đầu!” Nó đưa ngón trỏ lên lắc lắc:” No, no, chúng ta chỉ là trợ lí!” Nastia ngắt lời:” Trợ lí gì chứ? Con dấu Sứ Mệnh cũng do bọn mình quản rồi!” Nó lại ngáp, uể oải đáp:” Được rồi, đi thì đi, dù gì việc học hành bên này cũng không đáng lo ngại! OK vậy đi!” Sau khi ra khỏi phòng, Dania kéo hai đứa kia lại, nói thầm:” Hai cậu có thấy Sophia rất lạ không?” Nastia trầm ngâm:” Nói đúng! Đạo này tớ thấy nó lạ lắm. Ngủ nhiều, hay ngáp, có vẻ mệt mỏi, nó che giấu kĩ lắm nhưng tớ vẫn nhìn ra được!” Mia xen vào:” Có khi nào nó có bệnh gì đó mà không nói bọn mình biết ?” Nastia cùng Dania ngẩn ra. Lẽ nào lại thế? Gật đầu nhìn nhau, ba đứa nó rón rén quay lại phòng Sophia. Lại nói, ngay khi 3 đứa kia ra ngoài, nó liền vội vàng xuống giường, chạy đến lục tủ. Nó khó khăn lôi ra một lọ thuốc, dốc ra tay vài viên rồi không cần nước mà cứ thế uống vào. Nó ôm ngực, ngồi tựa vào tủ, thở dốc. Ba đứa kia vừa quay lại đã nhìn thấy cảnh này, bọn nó lại vội vã xông vào. Nó sợ hãi nhìn 3 đứa kia. Mia chất vấn:” Sophia, mi bị sao vậy hả?” Nó cười gượng, cố đứng dậy từ trên đất, nói:” Không sao, ta không bị sao hết á! Ta ổn mà!” Nói xong, như để chứng minh thêm, nó còn xoay một vòng nữa. Dania ngờ vực nhìn nó:” Thật không sao chứ?” Nó gật đầu thật mạnh. Nhìn nó dò xét một hồi 3 đứa kia mới chịu rời đi. Nó ngồi phịch xuống giường, vuốt ngực thở phà phà. Hú hồn!

44. Chương 44: Đi Chơi Hạ Long

Một tuần sau là chuyến đi chơi của lớp nó. Sáng sớm lúc 3 giờ, nó được dì Lan gọi dậy. Nó lờ mờ lê cái thân xác nặng trĩu vào nhà tắm thay đồ, rửa mặt. Nó chỉ mặc bữa cái váy ngắn cùng áo ba lỗ trắng, khoác thêm bên ngoài cái áo khoác da màu nâu ngắn, tóc buộc đuôi ngựa rồi cứ thế xách cái va li to thùng xuống nhà. Dì Lan đã chuẩn bị sẵn bữa sáng gồm trứng ốp lết, bánh mì, rau trộn cùng sữa cho bọn nó. Dì Lan nhìn lên lầu, hỏi:” Sao bây giờ đám Nastia vẫn chưa xuống nhỉ?” Nó vừa ăn trứng vừa nói:” Dì mặc kệ tụi nó, lát đem xô nước lên tạt ối đứa một phát là tỉnh ngay chứ gì!” Dì Lan bật cười:” Ê, con nhỏ kia, mi nói tạt nước ai hả?” Thanh âm u oán của Nastia vang lên đằng sau nó. Nó đáp tỉnh bơ:” Tạt mấy con heo hay ngủ ngày!” 3 đứa kia cứng họng, rồi lừ lừ tiến đến bàn dùng bữa sáng. Ăn xong, bốn đứa nó kéo va li đi ra ngoài, cũng không quên nhắc dì Lan trông nhà cẩn thận. Tài xế chở bọn nó đến học viện. Đại đa số mọi người đến đủ, chỉ còn bọn hắn và đám Minh Thư chưa đến. Nó cau mày nhìn đồng hồ, lẩm bẩm:” 3 giờ 50 phút. 4 giờ là xuất phát rồi, mấy con rùa kia thật là chậm chạp!” Từ sau lưng nó truyền đến giọng điệu không tốt của

hắn:” Đây, cô nói ai là con rùa hả?” Nó quay phắt lại, cốc một cái rỗ đầu vào đầu hắn:” Nói mấy người đó, đồ con rùa!” Hắn ôm cục u trên đầu, rống lên:” Sao lại cốc tôi hả?” Nó hất mặt lên, trừng mắt:” Cho chừa cái tội lè mề đến muộn!” Nó nói xong thì đi luôn qua hắn không thèm để ý. Đám Minh Thư cũng vừa đến, đang lần lượt bước lên xe. Hắn u oán ôm cục u trên đầu lò dò bước theo nó, nhỏ giọng lầm bầm trong miệng:” Cô là đồ bà chằn! Dám cốc tôi ha, tôi cốc lại cho cô biết mặt! Thật uổng công tôi ngồi chăm sóc cô trong bệnh viện cả tuần, hừ hừ,...” Nó quay ngoắt lại lườm hắn một cái cháy mặt:” Nói xấu gì tôi đó?” Hắn thở phì phì, hất mặt đi trước:” Ai nói xấu cô chứ, hừ!” Hắn trèo lên xe. Nó bữu môi rồi cũng lên theo.

45. Chương 45: Xếp Chỗ

Lúc lên xe, nó rà hết một lượt chỗ ngồi, lại thấy chỉ còn hai chỗ trống, mà cư nhiên, đang chiếm một chỗ là cái bản mặt khó ưa của hắn. Nó liếc đi liếc lại, lại phát hiện Nastia và Kin, hai tên láu cá đang cúi người trốn sau ghế của hắn. Nó cười lạnh:” Nastia!” Nastia giật mình, ngượng ngùng nhìn lên, cười hề hề nói:” Sophia, sao vậy?” Nó chỉ vào chỗ của hắn, giọng điệu như ra lệnh:” Lên đây ngồi với tớ!” Nastia lắc đầu quầy quậy:” No, no, chỗ đó tớ dành cho hai người!” Nó lừ mắt:” Cậu có lên không?” Kin thấy vậy liền vội vàng nắm chặt tay Nastia, nhìn nó nói:” Nastia phải ngồi với tôi!” Nastia thấy vậy cũng phối hợp với Kin, nhìn thẳng mắt nó, nói:” Đúng vậy, tớ muốn ngồi với Kin!” Nó nhìn hai người đến nổi cả da gà. Cô Phương rốt cuộc cũng lên tiếng:” Bằng, em ngồi cùng Phong đi, xe sắp khởi hành rồi!” Nó âm ỉ liếc mắt nhìn mấy đứa bạn, lại nhìn hằm hằm về mặt dương dương tự đắc như đang nói: ngồi cạnh tôi là phước của cô!, cuối cùng vẫn phải hậm hực ngồi xuống. Đám Nastia nhìn nhau cười he he, bị nó liếc một cái sắc lém liền biết điều vội im lặng. Suốt chuyến đi, mỗi đứa bọn nó làm một việc. Nicko và Dania thì tựa đầu vào nhau ngủ. Mia và Ken đọc truyện. Nastia chơi cờ caro với Kin. Hắn thì ngồi nhìn nó, nó nhìn điện thoại, trong điện thoại là hình con chó xù nó nuôi ở bên Anh! =.=. Đám Minh Thư thì người nghe nhạc, đọc tạp chí, người rồi hơi ngồi phóng đạn lung tung. Đạn bay tứ tung nhưng thế nào vẫn ngắm thẳng đích là nó và Nastia! Số học sinh còn lại trong lớp thì đa phần là ngủ hoặc làm những việc khác. Cứ thế đến gần trưa bọn nó tới khách sạn nghỉ trọ. Dỡ hành lý xuống khỏi xe, bọn nó theo đoàn tiến vào đại sảnh. Lớp bọn nó 42 người, thuê tất cả 21 phòng, hai người một phòng. Nó xoay xoay chiếc chìa khóa, nhìn Nastia nói:” Đừng bảo với tớ cậu cũng muốn ở cùng một phòng với Kin!” Nastia nhìn nụ cười hung thần ác sát của nó mà nổi da gà, cô nhanh nhẹn ôm cánh tay Dania, cười ha ha nói:” Không, không đâu, tớ sẽ ở cùng phòng Dania!” Nó nhún vai, khoác tay Mia kéo đi về phía thang máy:” Vậy được! Mia sẽ ở cùng phòng với tớ. Mia, tối nay đi shopping đi, khi nào về tớ sẽ thiết kế cho cậu một bộ trang sức có 1- 0- 2!” Mia che miệng cười khúc khích. Nastia nghe đến đây, hai mắt sáng lên, cô chạy đuổi theo nó, nói to:” Sophia, cho tớ ở cùng phòng với, Sophia!” làm mọi người trong đoàn cười phì.

46. Chương 46: Đi Ăn

Mở cửa vào phòng, nó lết thân mình nằm vật ra giường, than:” Mệt quá đi!” Hai tay nó dang rộng ra, quơ quơ mặt giường như đang bơi, lầm bầm:” Êm quá đi!” =.=.

Hành động của nó làm Nastia buộc phải thắc mắc:” Ê, Sophia, mi bị mộng du à?” Nó nằm lật ngửa người, hai tay hai chân tiếp tục khua loạn xạ, mắt lim dim, thì thào:” Mộng du cái đầu mi, ta đây là đang hưởng thụ chất lượng cuộc sống! Ôi, êm quá đi mất!~~“(cuộc sống của người điên!) Nastia chỉ hừ mà không nói gì. Hai đứa nó sắp xong va li thì có tiếng gõ cửa. Nastia chạy ra mở thì thấy Mia và Dania. Mia cười nói:” Đi ăn thôi! Bọn ta đói rồi!” Nastia gật đầu, gọi vọng vào trong phòng:” Sophia, có đi ăn không?” Không có tiếng trả lời. Nastia đi vào trong, vừa nhìn thấy nó, cô bực mình nói:” Ay, con heo này, sao ngủ nhanh thế không biết?” Nastia lay lay người nó dậy:” Sophia, dậy đi, đi ăn thôi, Sophia!” Nó giật mình tỉnh lại, ngơ ngác:” Ó... đi ăn... đi ăn thôi...” Nó lững thững ra khỏi phòng với vẻ mặt ngái ngủ, theo sau là 3 đứa kia. Bọn nó đi thang máy xuống tầng 1, nhập hội với mọi người rồi cùng nhau đi đến một nhà hàng hải sản gần đấy.

Trong phòng ăn bày một cái bàn dài phủ khăn trắng, xếp đầy những đồ hải sản được trình bày rất bắt mắt.

Bọn nó ngồi xuống một bên, bọn hấn lại ngồi xen vào nên thứ tự chỗ ngồi là thế này: hấn- nó- Nastia- Kin- Ken- Mia- Dania- Nicko. Ngồi đối diện nó là đám Minh Thư. Từ sau vụ sập đèn đó, Minh Thư hết kiêu ngạo, lại luôn nhìn nó bằng ánh mắt là lạ, như có điều gì muốn nói lại không thốt ra được. Lâm Lâm ngồi cạnh cứ nhìn nó khiêu khích làm nó thật ngứa mắt. Cái tên hại nước hại dân kia ngồi cạnh nó làm nó hừng không biết bao nhiêu “tia lửa đạn” từ Lâm Lâm ngồi đối diện. Đã thế, hấn còn nhìn nó cười lưu manh thật khiến nó muốn đám ột phát! Vừa ăn vừa “hừng đạn”, nó bực bội kết thúc bữa ăn rồi bỏ ra ngoài.

47. Chương 47: Hoàng Vũ Thiên Băng

Nhắn nhớ đi ra ngoài, nó đụng phải một cô gái và cả hai cùng té lăn ra đất. Nó đứng dậy, phủi bụi trên quần áo, đưa tay ra trước mặt cô gái kia, hỏi: “Cô có sao không?” Cô gái kia thoáng vẻ giận, nhưng khi nhìn về bình thần không ra cảm xúc của nó, cô cũng đưa tay ra nắm tay nó để đứng dậy. Cô ta lắc đầu nói: “Tôi không sao!” Nó gật đầu: “Vậy được!” rồi đi lướt qua cô ta. Cô gái kia nhìn vào trong phòng ăn, đột nhiên reo lên: “Anh Kai!” Hấn ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái kia thì thốt lên: “Amy, sao em lại ở đây?” Amy đi vòng qua bọn nó, đi đến ôm lấy cổ hấn, nũng nịu: “Ay, người ta nhớ anh quá nha!” Nhận thấy ánh mắt mọi người đều nhìn mình, Amy ngượng ngùng gãi đầu, nói: “A, xin lỗi vì đã thất lễ. Xin chào, em là Hoàng Vũ Thiên Băng, gọi là Amy, là em gái yêu của anh Kai.” Nastia nghe vậy quay qua Mia: “Hoàng Vũ Thiên Băng? Ô, cùng tên với Sophia nhà mình!” Amy ngạc nhiên ngẩng lên: “Sophia? Ai vậy ạ?” Nastia chỉ tay ra cửa: “À, con nhỏ vừa đi ra ngoài đó!” Amy thốt lên: “A, cái chị đụng em ngoài cửa đó hả?” Nastia gật đầu: “Ừ, nó tên là Nguyễn Hoàng Thiên Băng, trùng tên với em.” Amy ôm mặt, kích động lộ rõ trong mắt, vội vã hỏi: “Nguyễn Hoàng Thiên Băng đó sao? Thiếu nữ thiên tài gia tộc Nguyễn Hoàng đó sao? Ôi, thần tượng của em a!” Amy kích liệt lôi kéo cổ áo hấn: “Anh quen chị ấy mà sao không cho em biết hả? Anh hai thật quá đáng!” Buông cổ áo hấn ra, Amy nói một câu: “Từ năm 7 tuổi em đã ấn định chị ấy là chị dâu của em...” Phụt. Hấn vừa uống miếng nước liền trực tiếp phun ra. Kin chống cằm nhìn hấn: “Kai, người đầu cần phải kích động vậy?” Hấn chọn ngậm miệng là vàng. Amy hơi cúi xuống, nói nhỏ vào tai hấn vài câu, hấn thốt lên: “Cô ấy cũng về sao?” Amy gật đầu: “Ừ, chị ấy hiện đang ở biệt thự!” Hấn bỗng hỏi: “Vậy còn em? Em xuất hiện ở đây là sao?” Amy ôm lấy cổ hấn, cười títt mắt: “Hi hi, người ta đã nói là nhớ anh mà !” Hấn cau mày: “Đừng đùa! Mà em ở đâu ?” Amy nháy mắt: “Ở đâu nào? Dĩ nhiên là ở khách sạn! Em ở tầng 13, trên các anh một tầng!?” Hấn liếc Amy một cái: “Em có ý?” Amy giơ ngón tay lên lắc lắc: “No, no, em đến để chơi mà!” Hấn hừ hừ trong miệng nhưng không nói gì, lại tiếp tục cúi xuống gặm cua. Amy kéo ghế ngồi vào chỗ của nó, rất tự nhiên kêu người đem thêm bát đĩa ngồi ăn. Đám Nastia và đám hấn cứ ngồi trố mắt ra mà nhìn. Amy chợt ngẩng lên hỏi: “Mặt em dính gì sao?” Bọn kia vội vàng xua tay: “Không, không có gì!” rồi tiếp tục ăn.

48. Chương 48: Gã Thầy Bói Kỳ Lạ

” Khi nụ cười của người đó tắt, thì nước mắt, sẽ nhấn chìm tất cả!”

Nó đi thơ thẩn một mình trên đường phố, làm không biết bao nhiêu trái tim thanh niên đập loạn cả lên. Đang đi, bỗng nó dừng lại, đổi hướng đi về một phía. Nó dừng lại trước một cánh cửa màu đen. Có cái gì đó thôi thúc nó mở cánh cửa này. Nó vươn tay vịn tay nắm cửa, mở ra, bước vào trong. Không khác gì đi trong đường hầm. Xung quanh đen đặc một màu, tay để ngay trước mặt cũng không thấy 5 ngón. Nó mở điện thoại lên, nhờ ánh sáng mà phát hiện ra mình đang ở trong một hành lang không rộng cũng chẳng hẹp. Nó tò mò men theo hành lang đi sâu vào trong. Trên tường treo đầy những bức tranh cổ, vẽ cái gì thì nó không biết được. Càng vào sâu, hành lang càng rộng ra và sáng lên. Cuối cùng, nó đến trước một cánh cửa có tay cầm bằng vàng khối có hoa văn in nổi. Lúc chạm vào có cảm giác tê giật chạy dọc ống tay. Tròng mắt nó thoáng dao động. Cửa mở ra, dẫn vào một cánh phòng tối, ngập trong tấm màn màu tím nhẹ, mùi

hoa hồng tím còn thoang thoảng. 4 góc phòng thấp 4 cây đuốc nhỏ làm từ gỗ bạch đàn, khắc những hoa văn kì lạ. Cả căn phòng ngập mùi u ám. Giữa phòng đặt một cái bàn tròn phủ khăn đen, trên đặt một quả cầu tím bằng thủy tinh. Có một cái ghế nhỏ cũng phủ khăn đen đặt bên cạnh. Nó tò mò ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào quả cầu. Đột nhiên, có một bàn tay trắng nõn vươn ra, đặt trên quả cầu, một giọng nói từ tính nghe không ra giới tính vang lên: "Cô bé, em là người người mang mệnh sát. Người mang mệnh này sẽ gặp nhiều trắc trở trong cuộc sống, trong tình yêu. Chết- đó là định mệnh chắc chắn cho những con người mang mệnh sát. Nhưng em thì khác, chết, nhưng cũng không phải chết. Một khi giấc ngủ qua đi, mọi thứ sẽ bị đảo lộn, mọi thứ..." Nó la lên: "STOP! Nói vớ vẩn gì vậy?" Nó đẩy ghế ra, hăm hăm bước ra ngoài, sập cửa mạnh đến bản lề cũng muốn long ra luôn! Từ sau dạ đen, chủ nhân của bàn tay trắng nõn kia bước ra. Áo choàng fche kín đầu tóc lẫn thân hình, chỉ lộ ra đôi mắt màu nước biển xanh biếc cùng vài cọng tóc mái màu vàng. Khóe miệng dưới tấm vải đen khẽ cong lên. Reng... reng... reng... có tiếng điện thoại reo. Bàn tay trắng nõn thò vào trong áo, rút máy điện thoại ra, nhìn màn hình hiện ra dòng chữ nhấp nháy: Jenny đáng yêu! Tay ngọc lướt trên màn hình, rất tự nhiên đem máy đặt bên tai, giọng con trai rõ ràng rành rành:

"A lô!"

[Hi, John, anh đến Hạ Long chưa?]

"Đến rồi, đến rồi, ở đây thật là đẹp!"

[Em bảo rồi mà! Anh cứ không tin!]

"Thì giờ tin rồi nè! Được chưa?"

[Hi, vậy anh gặp Sophia chưa?]

"Gặp rồi, rất lạnh lùng nha!"

[Nó là vậy đấy, anh đừng để bụng, nó như vậy từ nhỏ rồi!]

"Không sao, không sao, đó mới là khí chất của "người đứng đầu"."

[Nó rất đẹp đúng không?]

"Phải rồi..- Trong mắt đẹp thoáng qua tia sáng-" Cô gái đó là người sẽ làm đảo lộn thế giới này mà..."

[Gì cơ?]

"À, không có gì, không có gì, anh đi tắm biển đây, biển ở đây rất đẹp!"

[Ừm, vậy thôi, cúp máy đây, chúc anh chuyển đi vui vẻ!]

Nhét lại cái máy vào túi, thoát đi bộ áo choàng, lộ ra một chàng trai cực kì đẹp với vóc dáng đáng mơ ước và mái tóc vàng rực như được dát toàn vàng. John vắn vẹo cái eo, than: "Aizz, mỗi muốn chết!" Anh ta ung dung đóng lại cửa, đi ra ngoài.

49. Chương 49:sự Tích Năm 8 Tuổi

Nó dạo một vòng rồi quay lại nhà hàng. Đám Nastia và bọn hần đã đứng chờ nó ngoài cửa nhà hàng. Vừa thấy nó, Nastia đã nhắng nhít vẫy tay: "Hey, Sophia, ở đây, ở đây!" Nó bước tới gần, mỉm cười: "Ăn xong rồi sao?" Nastia tươi cười gật đầu. Amy chui ra từ dưới cánh tay hần, nhìn nó hỏi: "Thiếu nữ thiên tài nhà Nguyễn Hoàng đây sao?" Hần thuận tay kẹp chặt cổ Amy làm cô nhóc la oai oái: "Anh, làm gì vậy?" Amy vùng ra khỏi cánh tay hần, đưa một tay ra trước mặt nó: "Chào chị, em là Hoàng Vũ Thiên Băng. Rất vui được gặp!" Nó cũng đưa tay ra bắt lại: "Hoàng Vũ Thiên Băng, nhị tiểu thư tập đoàn Hoàng Vũ phải không? Tôi là Sophia." Amy ngạc nhiên: "Sao chị biết? Em còn chưa giới thiệu danh tính." Nó rút tay lại, cho vào túi quần, bình thần nói: "Trong một bữa tiệc nhà Hoàng Vũ, tôi đã nhìn thấy cô, lúc đó cô 7 tuổi, tôi 8 tuổi." Nastia ôm cổ nó, nháy mắt: "Tớ với Sophia cũng quen nhau ở đó đi!" Amy ồ lên một tiếng: "Vậy ra chị là cô gái đó sao?" Hần cùng bọn kia tò mò: "Cô gái nào?" Amy kể tiếp: "Lúc đó, trưởng lão Hàn thị dẫn theo cháu gái đến, con nhỏ đó kệnh kiệu lắm, làm em ngứa mắt cực kì. Lúc ra đến bàn tiệc, Xian không may đụng ngã cô ta. Cô ta không nói không rằng tát Xian một cái, còn bắt Xian phải quỳ xin lỗi. Lúc Xian định quỳ xuống thì cô ta định giáng cho Xian một bạt tai, nào ngờ, cái tát tay đó còn chưa rơi xuống, tay

của con nhỏ kia đã bị vặn ngược ra sau. Chính chị ấy đã làm vậy đấy!- Amy chỉ vào nó-” Chị ấy đẩy cô ta sang một bên. Cô tiểu thư kia giận lắm, cô ta quát lên” Cô biết tôi là ai không hả? Có tin tôi phá sập tập đoàn nhà các người không hả?” Mọi người biết chị ấy nói gì không? - Cả đám lắc đầu, Amy cười, tiếp tục:” Chị ấy chỉ nhếch mép khinh thường nói:” Nếu có thể, cô cứ thoải mái mà phá! Tập đoàn Nguyễn Hoàng đang có rất nhiều cao ốc bị hỏng còn chưa sửa, nếu được thì phiên Hàn tiểu thư đây góp ít thuốc nổ ra phá hộ, nếu vậy thì còn gì bằng!” Chị ấy đã nói vậy đấy! Con nhỏ kia sau khi nghe đến 2 chữ Nguyễn Hoàng thì tái mặt, chạy mất luôn. Sau đó chị ấy lại quay sang Xian, quát lên:” Đứng dậy!” Xian đứng lên rồi, chị ấy mới nói:” Cô, đường đường là tiểu thư của một tập đoàn nhất nhì, vậy mà nói khóc là khóc, người ta nói gì cũng chỉ biết nghe theo, hoàn toàn không có chút gì tự lập! Chẳng lẽ sau này người ta kêu cô đem công ty nhà mình đem cho cô cũng đem sao? Cô nên dành chút thời gian để rèn lại cái bản tính nhút nhát ấy đi, nếu không cô sẽ bị đè bẹp dưới tận cùng!”, nói xong chị ấy bỏ đi, từ lúc ấy, em đã trở thành fan hâm mộ của chị ấy rồi!” Mắt Amy đã dần mở màng. Kin bỗng reo lên:” Vậy ra, cô chính là cô gái lúc đó sao?” Nastia tròn mắt:” Không lẽ bữa tiệc đó cậu cũng có mặt sao?” Kin gật đầu:” Ừ, bữa tiệc đó tôi cùng nhà tôi cũng được mời mà!” Nastia nheo mắt:” Nhà tôi? Vợ cậu? Tôi không ngờ bây giờ còn có người gọi vợ theo kiểu lỗi thời đó nha?” Kin bực bội nói:” Không phải vợ mà là gia đình! Cậu đừng nói linh tinh!” Nastia che miệng cười:” Gia đình? Bao gồm cả vợ cậu?”

Kin hét lên:” Tôi đã bảo không rồi mà!”

” Có mà!”

“Không!”

” Có đấy!”

“Tôi bảo không là không!”

“Nhưng tôi thấy có!”

” Cô thấy bao giờ?”

“Tương lai!”

Kin đỏ mặt vì tức không cãi được, còn Nastia ôm bụng cười. Nó khoát tay:”Về thôi, tớ mệt rồi!” Nastia hô lên:” OK!” rồi nhảy chân sáo theo. Cả bọn kéo nhau về khách sạn. Amy về phòng, hân và Kin chơi điện tử, Nicko, Ken, Mia, Dania lên tầng thượng ngắm cảnh, nó ngủ còn Nastia đọc truyện. Một ngày trôi qua như vậy.

50. Chương 50

3 giờ sáng

Nó khó khăn ngồi dậy. Đầu lại đau nữa rồi. Nó xuống giường, khê mở tủ lục tìm thuốc. Cũng may là nó có chuẩn bị sẵn thuốc mang theo. Lạch cạch một hồi làm Nastia thức giấc, cô dụi mắt hỏi:” Sophia hả? Làm gì vậy? Sao không bật đèn lên?” Nó vừa nuốt thuốc xuống, nghe tiếng Nastia thì giật mình, suýt chút nữa phun cả nước lẫn thuốc trong miệng ra. Nó lẩn mò bật công tắc điện, nhìn Nastia cười gượng:” Không sao, tớ sợ cậu thức giấc!” Nastia chỉ vào tủ nói:” Vậy cậu lục tủ không làm tớ dậy chắc?” Cô nhìn vào tủ thấy có thuốc liền lo lắng hỏi:” Sophia, cậu bị bệnh hả? Sao phải uống thuốc?” Nó xua tay:” Nào có, nào có, tớ hơi khó ngủ nên định dậy tìm vài viên thuốc an thần thôi!” Nastia thở phào:” Vậy thì tốt! Cậu làm tớ lo quá! Thôi đi ngủ đi, hôm nay bọn mình sẽ dậy sớm ngắm mặt trời mọc đấy!” Cô ngáp dài, lại nằm xuống trùm chăn ngủ tiếp. Nó cũng leo lên giường nằm, lòng chỉ mong Nastia đừng nghi ngờ gì cả.

Hai đứa ngủ khoảng hơn 1 tiếng thì cửa phòng có tiếng gõ. Nastia ngái ngủ hỏi:” Ai vậy a?” Tiếng Mia vọng vào:” Nastia, đi ngắm mặt trời mọc đi! Gọi Sophia nữa!” Tiếng Kin xen vào:” Ê, con heo, mau dậy đi!” Nastia bò xuống giường, mắt nhắm mắt mở bật đèn, lầm bầm:” Tên Kin đáng ghét kia, chờ tôi ra ngoài, cậu chết chắc!” Cô bước vào nhà tắm thay đồ, rửa mặt rồi ra ngoài. Cô ngồi trên giường đi giày,

liếc sang nó vẫn nằm ngủ, thở dài rồi xách túi đi ra ngoài. Mía nhìn Nastia ra một mình thì hỏi:” Sophia đâu? Còn đang thay đồ sao?” Mía định vào thì Nastia ngăn lại:” Nó vẫn còn ngủ. Sáng nay nó bị mất ngủ, để nó nằm thêm đi!” Mía gật đầu. Cả bọn kéo nhau xuống dưới. Trong phòng, nó vẫn đang cuộn tròn trong ổ chăn như con mèo con. Cảnh mặt trời hôm đó, nó không thể xem. Đến trưa, đám Nastia trở về, thấy nó vẫn nằm ngủ, Nastia tưởng nó bị làm sao, vội vã lay nó:” Sophia, Sophia, cậu bị sao vậy? Tỉnh lại đi, mau tỉnh lại a!” Đang ngủ ngon lành, nó bực mình vì có người làm ồn, làm bầm:” Nastia, im! Để ta ngủ đi! Ta mệt!” Nastia thấy nó động dậy thì thở phào, cô đánh vào người nó, oán:”Hừ, mi làm ta lo chết! Thôi, dậy mau đi, trưa rồi đây, tính ngủ thẳng đến chiều luôn à?” Nó ôm gối, nói ngắc ngư:” Được.. thế... thì ...tốt...” Nastia lườm nó, mắng:” Tốt cái con khỉ! Mi tính làm con heo hả?” Nó vẫn nhắm mắt, lẩm bẩm:” Ta không muốn làm heo, ta chỉ muốn làm sâu...”- giọng nó nhỏ dần- ”... làm sâu thì được ngủ...” Nastia khoanh tay, nhìn nó từ trên cao, cười xấu xa:” Ồ, nếu ngươi là sâu, vậy thì để ta đây dùng nước bồn cầu dìm chết ngươi ha! Muốn thử không?” Nó lật tung chăn lên, đứng bật dậy, chỉ vào Nastia la lên:” Ê con kia, mất vệ sinh vừa vừa thôi nhá! Ngươi mà dám dùng nước bồn cầu hắt ta, ta đem ngươi một phát dìm xuống cống!” Nastia đứng cạnh giường, héch mũi lên nhìn nó:” Tỉnh?” Nó hừ hừ trong cổ họng, nhảy xuống giường, đi vào nhà tắm. Thay đồ xong, nó cùng Nastia xuống nhà hàng trong khách sạn.

51. Chương 51

Mía vừa nhìn thấy nó và Nastia liền gọi to:” Sophia, Nastia, ở đây, ở đây! ” Nastia mỉm cười, kéo tay nó lôi đi:” Đến đây, đến đây!” Bọn nó cùng bọn hắc ngòi quanh một cái bàn hình chữ nhật. Nó ngồi ở đầu bàn, một bên là Nicko, Dania, Ken, Mía còn một bên là hắc, Amy, Nastia và Ken. Mía nhìn nó hơn hờ nói:” Sophia, ai, sáng nay thật tiếc cho cậu nha, không được xem cảnh mặt trời mọc. Mặt trời mọc trên biển cực kì thơ mộng luôn!” Nó mỉm cười:” Ở bên Anh không phải đã xem nhiều rồi sao? Như thế nào lại phần khích như vậy?” Mía chu mỏ, phùng má nói:” Đúng là lúc ở Anh xem nhiều rồi, nhưng đó là ở bên Anh nha, đây là Hạ Long mà, phải khác chứ!” Nó lại cười:” Bất quá, ngày mai dậy sớm xem là được chứ gì!” Nastia đột nhiên xen vào:” Chiều nay có ai muốn đi tắm biển không?” Cả bọn con gái đều giơ tay lên:” Me!” Nó gấp thịch bỏ vào miệng chậm rãi nói:” Nếu vậy tớ cũng đi!” Nicko và Ken cùng giơ tay lên, đồng thanh:” Vợ tớ đi thì tớ cũng đi!” Nó liếc mắt nhìn Ken:” Vợ? Mía nhà tôi từ khi nào gả cho cậu làm vợ vậy?” Mía đỏ mặt giật giật áo nó. Ken rất tự nhiên ôm eo Mía kéo sát vào mình, hắt mặt nhìn nó:” Vợ là vợ thôi! Dù gì sau này Mía cũng sẽ là vợ tôi, gọi từ bây giờ cũng đâu có sai?” Mía ngượng chín mặt. Nastia nhìn hai người mờ ám, chắt lưỡi:” Chắc chắc, tình cảm quá đi mất. Fa như tớ đây nhìn mà ghen tị quá! Haizz...” Kin liếc Nastia một cái, bĩu môi:” Ngừ như cô, có mà Fa suốt đời!” Nastia lườm cậu một cái cháy mặt:” Tên kia, không phải mở miệng móc xia tôi đâu nha! Chị đây nói cho chú biết nhá, chị ở bên Anh khối chàng theo đây, toàn mấy anh nhà giàu mà đẹp trai cả, ngay đến Thái tử cũng chấp nhận đổi bất cứ giá gì chỉ để chị đây liếc nhìn một cái đó nha! Chú em là gì mà đòi lên giọng?” Kin liếc Nastia từ trên xuống dưới, khinh thường nói:” ‘Đồng bằng’ như cô mà cũng có người theo sao?” Nastia hét lên:” Tên kia, nói ai là “đồng bằng” hả? Chị đây từ trên xuống dưới chính chuẩn hình mẫu lí tưởng của mọi cô gái đấy nhá! Mất chú em có vấn đề à?” Bỗng nhiên Nastia nheo mắt nhìn Kin, che miệng nói:” Nói người sao không xem lại mình trước đi! Gần đây tôi để ý nha, cậu ít cô theo hắc, à không, chính xác là không có cô nào cả. Sao vậy? Mị lực giảm xuống a?” Kin khoanh tay để trước ngực, hắt mặt nói:” Tôi đây chính là hình tượng mỹ nam trong sáng, thủ thân như ngọc cho đến ngày trọng đại nhất của cuộc đời, không có như cô đâu!” Nastia che miệng cười:” Ngày trọng đại nhất sao? E là cả đời nó cũng không có đến đâu!” Kin cũng đối lại:” Còn cô á, không khéo xuống mồ rồi cũng không có người đến hỏi!” Kin đang ngồi tự đắc vì làm Nastia á khẩu thì bỗng nghe tiếng Nastia truyền đến từ phía sau:

” Kin!”

” Ân!”

” Há miệng ra!”

” Gì cơ?”

” Há miệng ra!”- Nastia nhắc lại.

” Ừ, thì há!” Kin ngậy thơ há miệng ra theo lời Nastia, ngay lập tức hứng nguyên một con tôm sú bự tổ chẳng vào miệng. Nastia ra sức nhét con tôm vào miệng Kin, nghiêng răng ken két:” Dám rửa tội ế sao? Tôi cho cậu nghen chết!” Mặt Kin đỏ bừng, con tôm bự che lấp toàn bộ miệng cậu, không tài nào nhả ra. Kin ngắc ngứ thốt ra:” Nastia... cậu... đ...inh... ăm.... s..át... ch...ồng... sa..o...” Nhưng do miệng bị lấp, lời nói từ miệng cậu đi ra đều biến dạng hết, ai nghe cũng không hiểu cậu đang nói cái mô tê gì! Chỉ duy có một người nghe hiểu nội dung trong đó. Gật gật đầu ra vẻ hiểu, nó lại cúi xuống chăm chú bóc vỏ tôm. Tra tấn Kin đã đời xong Nastia mới chịu buông tha. Kin nhắc con tôm trong miệng ra, hít thở hồng hộc. Nastia lườm cậu:” Chừa chừa!” Kin vội vàng nói:” Dạ, dạ, em chừa, em chừa!” Cả bọn phì cười, tiếp tục ăn.

52. Chương 52

Buổi chiều bọn nó kéo nhau ra bờ biển.

Đứa nào cũng bị bắt mặc đồ tắm 1 mảnh nhưng tụi nó nào chịu, thế là bọn nó được phép mặc đồ tắm hai mảnh với điều kiện phải quần thêm chiếc khăn bông to trùm bên ngoài. Cái này là bọn hấn ép bọn nó làm theo, bao gồm cả Amy. Theo lời của Nicko và Ken thì: không muốn để thằng khốn nào ngắm body của vợ yêu! Bọn nó cũng lười đi cãi nhau với mấy tên “dở hơi”, cứ thế khoác theo cái khăn to trùm xuống bãi tắm. Nó và Nastia ngồi dưới ô che bôi kem chống nắng. Hai đứa nó đeo kính to bản che gần hết khuôn mặt, làn da ngọc trai như phát sáng dưới nắng làm biết bao chàng trai mê mết. Đang thoa kem, đột nhiên nó nghe tiếng Nastia than:”Ồi cái số bọn mình thật khổ, không được như ai kia có người chăm chỉ bôi kem giúp!” Nó quay sang nhìn, bật cười. Hóa ra Nastia ghen tị Mia cùng Dania được Ken và Nicko tận tình thoa dùm kem chống nắng. Nhìn hai nàng Dania và Mia nằm thư thái duỗi dài trong khi Nicko và Ken lại ở một bên chăm sóc chu đáo, Nastia ghen tị là đúng rồi. Nastia đang tiếp tục than ngắn thở dài thì có hai chàng vô cùng đẹp trai với body cực chuẩn và làn da rám nắng khỏe mạnh tiến đến. Một chàng nở nụ cười thu hút, nói:” Cô gái xinh đẹp, có cần bọn anh bôi hộ kem không?” Nastia ngẩng lên nhìn, thoáng ngơ ngẩn, rất vui vẻ nói:” OK, rất sẵn lòng!” Được mỹ nhân đồng ý, hai anh chàng hăm hở ngồi xuống. Lúc chuẩn bị chạm tay vào người Nastia, hai người đột nhiên có cảm giác rờn rợn, đằng sau lưng có một luồng khí lạnh toát truyền đến. Cả hai anh chàng cùng quay lại và liền bị dọa hết hồn. Kin với gương mặt ngập đầy sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống hai kẻ trước mặt đang đứng ngay đằng sau. Khí lạnh từ người cậu tỏa ra mãnh liệt. Kin nhìn hai chàng trai kia, gần giọng:” Biển!” Hai người kia bị dọa sợ, vội vàng bỏ đi. Tội nghiệp! Nastia vẫn nhắm mắt đợi có người phục vụ, cô thỏa mãn nói:” Ôi, mát quá! Mấy anh kiếm đâu ra cái quạt thế?” Kin ngồi xuống bên cạnh Nastia, tự tay bôi kem chống nắng cho cô. Không thấy có ai trả lời, Nastia mở mắt ra, vừa nhìn thấy Kin, cô liền ngạc nhiên thốt lên:” Ừa, sao lại là cậu? Hai anh chàng kia đâu rồi?” Kin đen mặt, hậm hực:” Là tôi thì sao? Cô mong là hai thằng kia chứ không phải tôi sao?” Nastia cau mày:” Ý tôi không phải vậy... Á.. đau đau... Tên kia, làm gì vậy hả? Nhẹ tay chút chứ!”- Nastia la oai oái. Kin bực bội nói:” Tôi không muốn mấy thằng khốn đó động vào cô. Nếu có người được phép động thì người đó chỉ có thể là tôi!” Nastia nhăn nhó:” Đừng có bạ ai cũng kêu là thằng khốn như vậy. Mà... Ờ, cậu vừa nói gì vậy hả?” Kin vội vàng lấp liếm:” Không... không có gì cả!” Nastia vẫn không chịu:” Không đúng, vừa rồi cậu mới nói gì đó?” Kin lúng túng chối:” Tôi đã bảo không có gì rồi mà!”

” Có đấy!”

” Không!”

” Có. Tôi bảo có!”

” Tôi đã bảo không rồi mà!” Kin đỏ mặt gất lên.” Á... đau đau... cậu nhẹ tay chút đi được không?”- Nastia lại la đau. Hai người tiếp tục chí chóc nhau. Nó ngồi bên cạnh cũng bật cười. Xem ra Kin thích Nastia thật rồi! Còn phía hấn thì sao nhỉ?

53. Chương 53

”Nhóc con, em không tự bôi kem chống nắng được à?” Hấn nhăn nhó.

”Anh, chịu khó chút đi! Anh bôi kem giúp em từ nhỏ nên bây giờ quen rồi!” Amy nằm úp sấp, rất tự nhiên nói, nào có thèm để ý đến bản mặt đen thui của hấn đâu! Hấn hừ hừ trong cổ họng, lại lén liếc sang nó, thấy nó vẫn chăm chú bôi kem, hấn có chút bức mình. Hấn muốn bôi hộ kem không phải Amy mà là nó, là nó nha! Lại nhìn Kin đang chí chèo với Nastia, hấn thấy thật ghen tị. Tên Kin đó mới vậy mà đã được chạm vào mũi nhân rồi! Vậy mà hấn, vẫn phải ngồi đây bôi kem hộ đứa em gái! Số hấn thật là khổ! Đột nhiên Nastia kêu lên:”Sophia, đám Minh Thư kia!” Nó quay đầu, nhìn thấy 3 người Minh Thư đang đến. Lâm Lâm và Thanh Tâm đều mặc bikini hai mảnh lộ trên hồ dưới, khoe ra làn da trắng nõn cùng đường cong ba vòng đáng mơ ước, chỉ có Minh Thư kín đáo hơn với đồ bơi một mảnh. Minh Thư nhìn thấy nó thì khẽ gật đầu xem như lời chào. Nó cũng gật đầu đáp lại. Xét ra, tính tình Minh Thư thực chất cũng không phải tệ. Nastia nhìn Thanh Tâm và Lâm Lâm, lẩm bẩm:”Không bôi kem chống nắng, hai người này không sợ cháy nắng sao?” Kin vừa chăm chú bôi kem vừa nói:”Cô ngốc thế? Ra đến biển thì mục đích duy nhất của con gái lớp chúng ta chính là có thể có được một làn da rám nắng khỏe mạnh. Như vậy sẽ rất quyến rũ!” Nastia nheo mắt nhìn cậu, thâm ý nói:”Mẫu người ưa thích của cậu đó hả?” Kin tiếp tục bôi kem, lời nói ra vô cùng có ẩn ý:”Không hề! Mẫu người của tôi là những cô gái đáng yêu, nhí nhảnh. Bạo lực chút cũng được!” Ý tứ trong đó đảm bảo ai nghe cũng hiểu, nhưng Nastia là ai chứ? Cô chính là người có IQ cực cao (299/300) nhưng EQ lại vô cùng thấp. Vậy nên, đối Nastia, tốt nhất cứ nói thẳng ra, vòng vo vòng vo cô không hiểu đâu! Nastia nghe vậy, dường như nghiệm ra cái gì đấy, gật gật đầu mấy cái:”Ra vậy, ra vậy!” Kin nhìn về mặt ngốc ngốc của Nastia, thở dài. Ngốc thế không biết! Cô lại ngồi im cho Kin thoa kem. Dania đứng dậy, vẫy tay:”Mấy nhóc ơi, đi tắm thôi!” Mia, nó và Nastia cũng đứng dậy:”OK, đi thôi!” Bọn nó kéo nhau xuống bãi tắm. Giữa một rừng người, bọn nó vẫn nổi bật hấn lên, thu hút rất nhiều ánh mắt mê đắm của biết bao người. Điều này khiến Nicko và Ken vô cùng bức mình, hùng hổ kéo tay Dania và Mia đến một chỗ vắng người. Kin cũng làm vậy y chang với Nastia. Nó, hấn và Amy thì đi ở phía sau. Nastia lao nhanh xuống nước, hướng về bờ reo lên:”Mọi người ơi, xuống tắm đi, nước mát lắm!” Dania, Mia và bọn hấn cùng xuống theo. Chỉ còn một mình nó ở trên bờ. Hấn thấy vậy liền hỏi:”Sophia, cô không xuống à?” Nó lắc đầu, cười nhạt:”Không, mọi người cứ tắm biển thỏa thích đi, tôi ở trên bờ thôi!” Bọn nó và bọn hấn nô đùa dưới nước, té nước tứ tung, còn nó ngồi trên bờ ngắm nhìn bọn họ. Khung cảnh này, liệu nó còn được thấy lần nữa không?

Nó thật sự rất muốn hỏi điều đó...

54. Chương 54

Lúc nó quay đầu nhìn nghiêng, đột nhiên mắt bị chói. Nó nheo mắt nhìn kĩ, hóa ra là một chàng trai đang tiến về phía này. Mái tóc của anh ta rất đặc biệt. Nó có màu vàng rực rỡ, giống như được dát toàn vàng, nó sáng rực lên dưới ánh nắng chiều. Nếu không phải gió biển thổi bay vài lọn tóc, có lẽ nó đã thật sự nghĩ rằng đó là một bộ tóc giả được khắc hoàn toàn từ vàng khối. Dáng cao, da trắng, tóc vàng mắt xanh, người ngoại quốc sao? Dáng người này 7 phần tương đương với bọn hấn, cao nhưng không có tí cơ bắp vạm vỡ nào, tay chân mảnh khảnh, dáng người của các vị thiếu gia ăn sung mặc sướng đây mà! Chàng trai tiến về phía nó, nở nụ cười:”Sophia!” Nó ngạc nhiên hỏi:”Anh biết tên tôi?” Chàng trai kia cau mày:”Này, anh rõ ràng lớn hơn em đó, xưng là em đi!” Nó đáp dừng dừng:”Người không quen biết, sao tôi phải kêu bằng anh?” Chàng trai nhăn nhó:”Này!” Nó thờ ơ nói:”Tên tôi không phải là ‘Này!’” Nicko đang ở dưới biển, đột nhiên reo lên:”Anh John!” Anh chàng John quay sang, thấy Nicko cũng reo lên:”Nick- Nick!” Nó nhăn mày, nhắc lại:”Nick- Nick?” Hai người hớn hờ chạy đến đập tay nhau, Nicko vui vẻ nói:”Anh John, sao anh lại ở đây?” John nói:”Anh trốn sang đây! Tại mẹ anh cứ ép anh lấy vợ sớm! Anh không chịu nên quyết

định sang đây lánh nạn!” Nó lại cau mày:” Anh Nick, gã tóc vàng này là ai?” Nicko lúc này mới chú ý đến nó đang ngồi dưới đất, liền vỗ đầu nói:” À, anh quên mất!” Anh quay xuống gọi tất cả mấy đứa kia lên bờ, chỉ vào John, giới thiệu:” Đây là John Martin Hudson, anh ấy là con trai của một bá tước người Anh. Sophia, hồi nhỏ em vẫn thường đến lầu đài Hudson chơi mà, quên rồi sao?” Nó ngẩn ra, rồi bỗng hét lên:” Vậy anh ta là cái tên tóc vàng đó hả? Cái tên nhóc phá hỏng búp bê Nga của em đó hả?” John cười trừ:” Thôi nào Sophia, đó là chuyện hồi nhỏ rồi mà! Em đừng thù dai thế chứ!” Nó hừ một cái, rồi nói:” Rồi sao, giờ anh trốn sang Việt Nam để cự hôn hả?” John gãi đầu:” Cũng tại mẹ anh cả thôi! Bà cứ bắt anh phải lấy vợ sớm, nhưng anh với Jen đều chưa muốn, bí quá anh liền trốn sang đây, nghe Jen nói mấy đứa đang ở Hạ Long nên anh mới đến theo!” Hắn đột nhiên lên tiếng:” Anh nói tiếng Việt giỏi nhỉ? Y như người bản xứ vậy!” John chỉ vào nó, cười khở nói:” Hồi nhỏ anh hay làm hỏng đồ chơi của Sophia, em ấy biết anh không biết tiếng Việt nên toàn mắng anh bằng tiếng Việt, bí quá anh đành phải đi học! Nhưng mà...”- mặt John xị xuống-”... lúc anh nghe hiểu được tiếng Việt rồi thì em ấy lại mắng anh bằng tiếng Đức, anh lại đi học tiếng Đức, học đến khi trôi chảy thì em ấy lại về Việt Nam...” John khóc không ra nước mắt, còn bọn kia thì ôm bụng cười. Hắn nhìn nó cười thâm ý:” Cô vậy mà chơi thâm thật đấy!” Nó cười:” Tất nhiên, vậy nên, nếu anh sau này mà làm tôi cáu, tôi sẽ mắng anh bằng thứ ngôn ngữ khó nghe hiểu nhất!” Hắn tò mò:” Là gì vậy?” Nó đáp:” Tiếng Ấn độ!” Mấy đứa kia cười ầm lên. Nó lại quay sang John:” Jen có về không?” John ngạc nhiên:” Em chưa gặp sao? - rồi như nhớ ra gì đó, anh à lên một tiếng-” À, lúc Jen về thì em đang ở trong viện nhi? Giờ cô ấy đang ở trong biệt thự của các em đấy!” Nastia reo lên:” Thật hả?” John gật đầu, cười:” Cô ấy còn bảo là đã chuẩn bị ồi đứa một phần quà đặc biệt đấy!” Hai mắt cả 4 đứa cùng sáng lên:” Thật sao?” Bọn nó ôm nhau nhảy tưng tưng vì sướng. Bọn nó tắm xong rồi quay về khách sạn. Nó đứng trên ban công ngắm cảnh mặt trời lặn, nét buồn thoáng trên mặt.

Quay lại thời điểm trong bệnh viện...

” Có phải gần đây đầu cháu lại đau không?” - Bác sĩ ân cần hỏi nó.

” Dạ vâng. Sao vậy ạ?” - Nó ngạc nhiên.

” Ta nghĩ cháu nên nói chuyện này cho gia đình biết...” - bác sĩ có chút lo lắng- “... bệnh của cháu hiện tại đang rất nguy kịch!”

” Bác sĩ, cháu bị bệnh gì?”- Hai mắt nó đóng băng hỏi.

” Trong đầu cháu có một khối u rất lớn, và theo chuẩn đoán, cháu đã bị ung thư não...”

” Cháu còn bao nhiêu thời gian?” Nó hỏi

” 2 tháng, thời gian còn lại của cháu chỉ có 2 tháng!”

” Đừng nói cho ai biết, bác sĩ, cháu xin bác đừng nói cho ai biết hết! Bác có thể giúp cháu không?”

Nó lật mở bàn tay, nhìn chằm chằm con dấu Sứ mệnh khắc bằng hồng ngọc trong tay. 2 tháng...

55. Chương 55

Ngày thứ tư của chuyến đi

Bốn đứa tụ tập trong phòng nó. Nó lôi từ trong túi xách ra một chiếc laptop thiết kế lạ mắt. Lật ngược máy lên, nó dùng 4 con dấu Sứ mệnh giải mã khóa mật mã. Mở máy, nó đăng nhập vào tệp tin của tổ chức. Lướt qua nội dung một lượt, nó ngẩng lên nói với 3 đứa kia:” Bang lại rồi lên rồi. Xem ra chúng ta không ra mặt, là sẽ có kẻ thuận thế làm càn. Với thực lực của Chris và Kyo mà cũng không chặn được, xem ra chúng ta phải xuất hiện thôi! Còn nữa, có kẻ bắt đầu muốn rục rịch nổi lên rồi!” Nó gấp máy tính lại, rút điện thoại gọi cho Kyo đang ở bên Anh:” Nhóc đặt gấp cho chị 4 vé máy bay sang Anh vào tối nay, bọn chị sẽ khởi hành sớm. Trong lúc đó, nhóc và Chris cố gắng giữ cho tình hình bang không rối lên nữa, đợi bọn

chị sang, OK?” Tiếng Kyo vang lên trong điện thoại:” OK, chị hai!” Nó cúp máy, nhìn 3 đứa bạn, gật đầu:” Chuẩn bị thôi!”

Nó gọi điện cho dương thông báo sẽ tách đoàn, ngay trưa hôm đó, bọn đi xe thẳng về biệt thự gửi đồ rồi đi ra sân bay. Ngay sau khi bọn nó về thì bọn hấn cũng xin tách đoàn và về theo. Hai nhóm người, hai chuyến bay, đều một đích đến là Anh quốc. Đến Anh, bọn nó không về nhà mà đi thẳng ra bar, địa bàn hoạt động và cũng là trụ sở chính của bang Demon- bang hội đứng đầu thế giới đêm với những vị bang chủ bí ẩn, thao túng quyền lực đằng sau tấm màn đen, chưa một lần lộ mặt. Tất cả bang phái trên toàn thế giới, dù tầm cỡ đến đâu, trước mặt Demon, cũng chỉ có thể phục tùng. Đằng sau Demon, còn có những thế lực khổng lồ chống lưng, muốn chọc phải họ quả là không hề dễ. Bọn nó đi thẳng đến bar, những nhân viên ở đó, từ bồi bàn, tiếp viên, bartender đến quản lí, đều là thành viên của Demon. Không để ý xung quanh, bọn nó đi sâu vào trong bar. Trước một cánh cửa đỏ rực có hai vệ sĩ lực lưỡng đứng canh, nó chìa ra tấm thẻ có hình hoa hồng máu rồi mở cửa vào trong. Hành lang sâu hun hút và tối tăm, nó ấn tay vào khóa vân tay trên tường, máy quét nhanh chóng hoạt động, quét qua lại trên người 4 đứa nó, 10 phút trôi qua, màn hình hiện lên dòng chữ “Queen!”. Cánh cửa bật mở ra, nó dẫn đầu đi vào, nhanh chóng có người mang trang phục đến cho bọn nó thay. Quần áo da bó sát, boots ống cao đính kim cương, găng tay, đồ trang điểm, mặt nạ. 4 bộ, 2 đen, 2 trắng. Nó và Dania uốn tóc thành lọn, nhuộm đen, cùng mặc đồ đen, đánh mắt đen, trên mặt một chiếc mặt nạ đen khảm ngọc tra đen có đính lông vũ. Nastia và Mia ép tóc thẳng, mặc đồ màu trắng, đánh mắt màu bạc, đeo kính áp tròng màu xám, mặt nạ trắng đính ngọc trai cũng gắn lông vũ. Bọn nó trang điểm đậm hơn, tay mỗi đứa đều đeo nhẫn có hình tượng trưng cho gia tộc của mình, trên cổ nó và Dania đeo dây chuyền có mặt hình đôi cánh đen, còn Mia và Nastia là màu trắng. Bọn nó vào phòng quan sát trên tầng hai, trong này có chừng gần 30 màn hình lớn xếp khít nhau tạo thành một màn hình khổng lồ, phía dưới là một dãy bàn điều khiển chỉ chít nút bấm. Cảnh hiện ra trên mỗi màn hình là những góc quay khác nhau của một căn phòng rộng lớn với những dãy bàn phủ khăn trắng tinh. Khoảng hơn hai mươi người ngồi dọc theo dãy bàn điều khiển, nam có, nữ có, họ đều là thành viên mật của Demon. Những hình ảnh khác nhau lần lượt hiện lên trên màn hình. Bọn nó đẩy cửa vào, những người kia định đứng lên chào thì nó khoát tay:” Không cần thiết! Tiếp tục làm việc đi!” Bọn họ lại ngồi xuống. Nó đi đến đứng cạnh người ngồi ở màn hình chính- Kyo, bình thản hỏi:” Thế nào?” Kyo tiếp tục chỉnh máy, đáp:” Đến gần đủ rồi, còn D và A.D thôi!” Nó nhìn quanh phòng một lượt, hỏi:” Chris đâu?” Kyo nói:” Cô ấy ra ngoài rồi, hình như là có chút việc!” Lúc này cửa mở ra, một cô gái vận đồ đen bước vào, thốt lên:” Bang D và A.D đến rồi. Ồ, nữ hoàng...” Nó cười nhẹ:” Hi, Chris, lâu rồi không gặp!” Chris mừng rỡ tiến đến:” Nữ hoàng, chị về khi nào vậy?” Nó vuốt tóc Chris:” Vừa nãy, tình hình thế nào rồi?” Chris nghiêm mặt nói:” Lúc mấy chị không ở đây, hội đồng bang có chút rối, trưởng phó bang muốn nắm quyền thay mọi người. Lão già đó nói rằng chuyện của bang nếu không có người đứng ra quản lí thì sẽ rối loạn, nên cần một người đứng ra quản. Hừ, người đó không phải ám chỉ lão sao? Con hồ li chết tiệt! Đã vậy, mấy tên béo kia còn đứng ra hưởng ứng nữa chứ! Thật tức chết mà!” Nó cười lạnh:” Muốn lợi dụng để truất quyền sao? Lúc trước lão già đó phải quỳ dưới chân cựu bang chủ (ông nội nó) mà cầu xin, bây giờ quyền lực lớn lên rồi muốn tạo phản sao?” Nó liếc đám người trông máy quay:” Một bọn ăn gan hùm mật gấu! Xem ra kì này hội phó bang Demon phải được thay đổi rồi!”

56. Chương 56

Trong phòng họp lớn...

Người trong này đều là những kẻ cầm đầu của các bang hội trong thế giới đêm. Xét ở đây, thì D và A.D là hai bang hội mạnh nhất, nhưng nếu đem so với Demon thì họ còn kém nhiều lắm. Bởi lẽ, Demon, chính là chúa tể đằng sau ánh sáng. Trên bục cao nhất của căn phòng, đặt 4 chiếc ghế. Chiếc ghế đen cao nhất dành cho Nữ hoàng Demon, chiếc ghế màu tím bên dưới là Công chúa Demon, hai chiếc ghế trắng đặt song song với nhau là dành cho Tả Hữu hộ pháp. Phía dưới, hai hàng ghế màu đỏ là Hội phó bang Demon. Lúc này, các phó bang đã đến đầy đủ, họ đang rì rầm nói chuyện với nhau.

” Mấy con bé đó hôm nay sẽ trở lại sao?”- Trưởng phó bang, Nguyễn Kính Minh hỏi.

” Chết tiệt, về lúc nào không về, lại về đúng lúc này, bọn ta gần như đã thâm tóm được quyền lực!” Một phó bang nghiêng răng nói.

” Các người cứ chờ đi, Demon sẽ sớm tan rã thôi, mấy con bé đó sẽ không thể làm gì đâu! Nữ hoàng mới của chúng ta sẽ chính là A.D!” Nguyễn Kính Minh thông thả nháp vang, không chút để ý nói. Họ không hề biết trên người mỗi phó bang được cài một con chip nghe lén vô cùng nhỏ...

Nó nhướn mày, lạnh lùng cười:” A.D? Uk, không tệ đâu, có dã tâm lớn vậy sao? Lại còn có thể mua chuộc người của Demon làm gián điệp? Bất quá Demon cũng đâu có đơn giản như họ nghĩ đâu!” Nó vỗ vai Kyo:” Chị đi trước!” Bọn nó đeo mặt nạ lên rồi mở cửa, bước ra ngoài. Bọn nó đi rồi Kyo cũng đứng dậy, chuyển giao lại cho Chris tiếp tục. Cậu thay quần áo ra, khoác lên người bộ vest đen sang trọng, nhuộm tóc đỏ rực, đeo kính áp tròng để thay đổi màu mắt rồi đeo kính đen lên, trên ngực áo vest đính huy hiệu đặc trưng của D, trở thành một con người hoàn toàn khác. Cậu đi về hướng ngược lại với bọn nó, vòng ra ngoài bar rồi quay lại theo cửa chính phòng họp. Còn bọn nó đi đến cửa phòng họp, mở cửa bước vào. Thấy bóng bọn nó, vệ sĩ hô to:” Nữ hoàng đến!” Mọi người đều dừng nói chuyện, hướng mắt về phía chỗ ngồi cao nhất kia. Sau tấm màn đen, bọn nó từ từ bước ra. Đầu tiên là Mia, Nastia, Dania, cuối cùng mới là nó. Chiếc ghế đen là nó ngồi, Dania là Công chúa nên ngồi ngay dưới nó, hai chiếc ghế trắng là Nastia(Tả Hộ pháp) và Mia(Hữu Hộ pháp). Tất cả người trong phòng họp đều nuốt nước miếng, ngây ngẩn nhìn bọn nó. Không nghĩ tới bang chủ Demon lại là nữ! 4 vị đứng đầu A.D đã là nữ rồi, không ngờ Demon cũng vậy, chưa kể 4 vị này đều là mỹ nhân khó tìm trên đời.Nó lạnh lùng liếc mắt nhìn về mặt mê đắm, dâm tà của đám người phía dưới, lại khinh bỉ nhìn mấy lão già phó bang và ánh mắt tham lam của họ. Hắn nheo mắt nhìn 4 người đang ngồi phía trên, sao hắn lại có cảm giác 4 người này rất quen thuộc, nhất là vị Nữ hoàng kia, có cái gì đó rất giống nó... lắc lắc đầu. Không có chuyện đó đâu!

57. Chương 57

Nguyễn Kính Minh hướng bọn nó cúi chào, cung kính hỏi:” Chẳng hay Nữ hoàng có gì cần giao phó nên mới đột xuất mở cuộc họp?” Nó nghiêng đầu cười lạnh:” Ta muốn mở một cuộc đấu để tuyển chọn Tân phó bang, các vị phó bang nghĩ như thế nào?” Tất cả phó bang đều kêu lên:” Nữ hoàng!” Nó giơ tay lên ngắt lời bọn họ:” Trưởng phó bang, hội phó bang đã làm việc cho Demon bao nhiêu năm rồi?” Nguyễn Kính Minh đáp:” 30 năm!” Nó gật đầu:” Tốt, 30 năm, một khoảng thời gian thật dài. Các vị phó bang, tuổi cũng đã lớn rồi, cũng nên nghỉ ngơi, nhường lại cho những người trẻ có thực lực hơn tiếp nhận chứ? Không lẽ, mọi người tính giữ vị trí phó bang mãi sao?” Đám phó bang im phăng phắc. Nguyễn Kính Minh giận dữ nắm chặt lòng bàn tay, trừng mắt nhìn nó. Nó cười lạnh:” Trưởng phó bang, sao lại nhìn ta như vậy? Không lẽ là có điều gì bất mãn sao?” Nguyễn Kính Minh giật mình, thu hồi tầm mắt, cúi đầu nói:” Không dám!” Nó cười, hướng xuống đám người bên dưới:” Ngày này tuần sau, tại đây sẽ tổ chức một cuộc đấu giữa các bang phái để lựa chọn ra phó bang mới của Demon, 20 người chiến thắng cuối cùng sẽ trở thành phó bang Demon, mọi người có 1 tuần để chuẩn bị. Nhưng nếu ai không muốn tham gia, ta cũng không ép!” Nói đùa! Được trở thành bang phó Demon, đó là việc cỡ nào vinh hạnh chứ? Còn có người không muốn vào sao? Nó đứng dậy, liếc mắt nói:” Được rồi, cuộc họp kết thúc tại đây, 1 tuần sau, hi vọng ta sẽ được chứng kiến thực lực của các vị!” Nó quay người bước đi. Cuộc họp kết thúc. Sau buổi tối hôm đó, trong thế giới đêm nổi lên từng tầng sóng.

Bọn nó và Chris cùng đi xe về biệt thự. Ba mẹ nó vừa thấy nó thì vui mừng quay nó vòng vòng:” Sophia, sao mấy đứa về Anh mà không bảo ba mẹ?” Nó mỉm cười:” Trường tổ chức đi chơi, bọn con xin về trước, mà cũng là do bên Anh có việc cần giải quyết nữa!” Bọn nó cùng ba mẹ ăn bữa tối, xong xuôi, 5 đứa kéo nhau lên tầng. Chris lôi trong túi xách ra một xấp tài liệu, đưa cho nó. Nó nhận lấy, giở ra xem, mỉm cười:” Em làm ăn tốt đấy!” Nastia vừa lau tóc vừa hỏi:” Gì vậy Sophia?” Nó giở tập tài liệu lên:” Điều tra về A.D!” Nastia hớn hử nói:” Đầu, đọc lên coi!” Nó giở tài liệu, cầm đọc:” A.D, bang phái trực thuộc thế giới đêm, được xếp ngang hàng với D, đứng sau Demon. Bang chủ, bang phó A.D là 4 cô gái người Việt. Họ thừa hưởng vẻ đẹp và tài năng vượt trội. Kathryn- bang chủ A.D và 3 vị bang phó là Ice Killer, Devil Rose và Mask Angel...” Nó đọc xong, Nastia bĩu môi:” Chỉ thế thôi sao?” Nó gấp tài liệu lại, cười:” Biết

đâu họ có vũ khí bí mật thì sao?” Dania tò mò hỏi:” Chris, em lấy tài liệu này ở đâu?” Chris vờ giận dỗi:” Lấy ở đâu? Tất nhiên là em tự thu thập rồi! Chì thật là!” Bọn nó cười rộ lên. Năm đứa leo lên giường của nó nằm ngủ, chưa quá 3 phút, 4 đứa kia đã ngủ say. Nó đắp chăn cho từng người, nhẹ giọng:” Chúc ngủ ngon, bạn của tôi...”.

58. Chương 58

Buổi sáng ở Anh...

Nó đang ngồi trong phòng gỗ máy tính, Chris mở cửa bước vào. Cô đưa cho nó một tập tài liệu dày cộm, nói:” Đây là danh sách những cuộc làm ăn của Demon trong năm qua.” Nó đón lấy tập giấy, mở ra xem, rồi hỏi:” Việc chế tạo vũ khí thế nào rồi? Công xưởng ở bên Đức hoạt động vẫn tốt chứ?” Chris gật đầu:” Cũng không có gì đặc biệt, các giai đoạn vẫn được thực hiện nghiêm ngặt, cũng không xảy ra sơ sót gì! Các công xưởng khác cũng vẫn đang tiếp tục hoạt động!” Nó gật đầu:” Rất tốt! Chừng nào lô hàng này được kiểm nghiệm và cấp giấy phép xong, em lấy tên chị gửi qua cho sư phụ!” Cửa bị đẩy ra, Nastia xông vào, hớn hờ nói:” Sophia, nhìn xem, ta tìm được gì này!” Nó bắt lấy xấp giấy trên tay Nastia, giở ra đọc, trong khi đó, Nastia đứng một bên thao thao bất tuyệt:” Sáng nay, ta vào thông tin mật của tổ chức, lại phát hiện ra, lão già Nguyễn Kính Minh câu kết với một nhóm buôn lậu thuốc phiện!” Mặt nó đen lại:” Nói gì cơ? Thuốc phiện?” Nastia gật đầu:” Đúng vậy, và tối nay chính là thời điểm bọn chúng giao hàng. ” Nó hỏi:” Địa điểm?” Nastia uống một ngụm nước, nói:” Bến cảng Sydney!” Chris hét lên:” Gì chứ? Ở Úc sao?” Nastia vội nói:” Đùng nóng, đùng nóng, không phải một trụ sở khác của chúng ta cũng ở đó sao?” Nó lạnh lùng cười:” Lão già này thật không đơn giản, đi nói với Dania và Mia chuẩn bị đi, chiều nay sẽ xuất phát sang Úc!” Nastia đi rồi, nó lại quay sang Chris:” Em tiếp tục theo dõi hoạt động của bang, có chuyện gì thì báo cho chị ngay, còn nữa, cho người vận chuyển một số hàng sang trụ sở ở Nga! Được rồi, em đi làm đi!” Chris gật đầu rồi đi ra ngoài.

20:00, tại Úc, bến cảng Sydney....

Bọn nó bí mật đi đến chỗ đám người Nguyễn Kính Minh trao đổi ” hàng“, phân bổ người của Demon nấp xung quanh. 8: 30 phút, một xe chở hàng tiến về phía gần chỗ bọn nó nấp thì đỗ lại, từ trên xe có hai người đàn ông bước xuống. Nó ra hiệu cho Dania nấp ở một góc khuất trên nóc nhà đối diện với khu đó. Đợi khoảng vài phút, không thấy còn ai nữa, nó khẽ phất tay. Ngay lập tức, Dania bóp cò súng, 5 phút sau, hai xác chết được lôi đi, nó ra hiệu cho người của mình phi tang vết máu, còn bọn nó thì tiến về phía xe chở hàng. Mia nhanh chóng mở khóa thùng hàng, bốn đứa leo vào xem. Nó rạch một thùng hàng ra, vừa nhìn vào, nó kinh hãi thốt lên:” Ma túy!” Dania nhấc một gói lên, xé một góc, đổ một ít ra tay rồi đưa lên mũi ngửi:” Đây chính xác là ma túy rồi, số lượng thật nhiều!” Trong thùng xe phải chất đến mấy chục thùng các-tông như vậy, thùng nào cũng chứa đầy ma túy. Người như Dania cũng không khỏi toát mồ hôi. Có tiếng động cơ xe ô tô truyền đến, bọn nó vội vã nhảy ra, đóng thùng xe lại, cử hai người đứng cạnh xe giả làm ”người giao hàng“, rồi tắt cả nắp đi. Chiếc xe hơi sang trọng tiến đến gần chiếc xe chở hàng kia thì dừng lại. Từ trên xe, một người đàn ông bước xuống. Là Nguyễn Kính Minh. Cũng từ trên xe, một người khác bước xuống. Nastia neho mắt:” Ai đây? Đây không phải thành viên của Demon!” Bỗng Mia thốt lên:” A.D!” Nó cau mày:” A.D sao? ” Mia chỉ vào người kia, nói:” Có thấy huy hiệu người đó đeo không? Đó là huy hiệu của A.D!” Nguyễn Kính Minh tiến đến gần xe hàng, hỏi:” Hàng đây sao?” Người của Demon gật đầu. Nguyễn Kính Minh quay lại mở cốp xe, chỉ vào nói:” Đây là 300 tỉ đồng, tôi lấy hàng được chứ?” Lại gật đầu. Nguyễn Kính Minh cũng không cảm thấy có gì bất thường, nhưng người của A.D đã phát hiện ra gì đấy, hần hét lên:” Không đúng! Người này không phải!” Ngay lập tức, ”người giao hàng” kia liền rút súng ra, chĩa thẳng vào đầu tên thuộc hạ A.D, người còn lại thì chế trụ Nguyễn Kính Minh. Người của Demon từ mọi phía xông ra, bao vây lấy Nguyễn Kính Minh. Hần ta lấp bắp không thành lời:” Các người, các người...” Giọng nói của nó từ phía sau lạnh lùng truyền tới:” Mang hần về trụ sở, sẽ xử lý sau!” Nguyễn Kính Minh quay đầu lại, đôi môi run rẩy thốt ra:” NỮ.. nữ hoàng...” Nó thốt ra:” Mang đi!” Nguyễn Kính Minh bị mang đi rồi, nó quay lại nhìn tên còn lại đang ngơ ngẩn, bình thản nói:” Còn tên này, đem giết đi! Để xác hần cùng hai tên kia cạnh xe này rồi rút, nhớ tháo huy

hiệu trên ngực áo xuống!” Nó vấy tay ra hiệu với Dania, sau đó, cả bốn đứa lại quay về Anh, ngay đêm hôm ấy.

59. Chương 59: Hợp Tác

Trong phòng mật của D...

Hắn ngồi gác chân lên bàn, bình thần hỏi: “Các bang phái khác thế nào rồi?” Kyo đưa cho hắn một tập tài liệu, nói: “Từ vài ngày trước, đã có vài vụ xung đột tiêu diệt lẫn nhau rồi, tình hình có vẻ căng thẳng!” Ken đan hai tay vào nhau: “Cũng đúng thôi, được trở thành một thành viên của Demon là cơ nào vinh hạnh chứ? Bọn họ tự tiêu diệt lẫn nhau cũng tốt, chúng ta cũng không phải động tay động chân gì, chỉ cần ngồi một chỗ làm “ngư ông đắc lợi”! Cộc, cộc.. Tiếng gõ cửa vang lên. Hắn lạnh lùng: “Vào đi!” Cửa mở ra, một chàng trai vận đồ đen bước vào, cung kính đưa cho hắn một phong bì. Hắn phất tay cho người kia lui ra, nhìn vào biểu tượng trên phong bì, lạnh nhạt nói: “Là A.D!” Nicko nheo mắt: “A.D?” Hắn ném bức thư cho Kin, cậu xé ra, rút ra một tờ giấy được gấp làm tư, đọc qua rồi nói: “Họ muốn hợp tác cùng chúng ta!” Kyo cau mày: “Hợp tác? Muốn gì đây?” Kin đọc tiếp một đoạn rồi sững sốt nói: “Hợp tác để cùng lật đổ Demon!” Kyo bật dậy: “Cái gì?” Hắn khó hiểu nhìn Kyo: “Sao phải kích động như vậy?” Kyo ngồi xuống, hắn lại quay sang Kin: “Dựa vào đâu mà muốn hợp tác cùng chúng ta?” Ken liếc sắc mặt đang đen dần đi của Kin, nhìn vào tờ giấy, chính cậu cũng phải thốt lên: “Dựa vào việc bang chủ A.D là bạn gái của cậu, Kathryn!” Hắn ngạc nhiên mở to mắt: “Kathryn? Cô ấy là bang chủ A.D sao?” Ken gật đầu nhìn hắn, hỏi: “Sao? Có hợp tác không?” Hắn nghĩ ngợi hồi lâu rồi đáp: “Hợp tác!” Kyo nhẩy lên: “Không thể được!” Hắn cau mày: “Tại sao?” Kyo nói bừa: “Demon là tổ chức thế nào chứ? Nó không phải là bang hội mà chúng ta muốn động là động được! Nếu như chúng ta hợp tác thất bại, cả D sẽ phải chịu hậu quả ghê gớm!” Hắn nhăn mặt: “Nói nghe ghê quá! Không thử sao biết được, anh cũng muốn xem thực lực thật sự của Demon là thế nào nữa!” Kyo còn muốn nói nữa nhưng hắn lại ra lệnh im lặng. Cậu chỉ còn cách goidiện cho nó: “Chị hai, D muốn cùng A.D hợp tác để lật đổ Demon!” Nó điềm nhiên ngồi ăn táo, không để tâm nói: “Uk, thì sao?” Kyo cuống lên: “Sao với trắng gì nữa? Giọng điệu chỉ như vậy là sao? Bộ chị không lo hả?” Nó hỏi ngược lại: “Kyo, chị là ai?” Kyo cũng trả lời: “Nữ hoàng của Demon!” Nó gật đầu: “Ừ đúng rồi, chị là Nữ hoàng của Demon, nhóc nghĩ mấy con tép kia làm gì được chị?” Kyo cắn răng: “Nhưng đây là hai con tép lớn nha, tép lớn với tép lớn sẽ thành tôm nha!” Nó bật cười: “Ồ đâu ra cái phép tính đó vậy? Nếu bọn họ là tôm, Demon chính là cá mập! Ưc một cái, đem tôm nuốt không còn mảnh vụn!” Kyo nổi cáu: “Chị hai, làm ơn chú ý chút đi!” Nó thần nhiên gặm táo, nói: “Nhoc đừng lo xa quá như vậy? Chị nghĩ người cần nhóc lo lắng bây giờ chính là D và A.D chứ không phải Demon đâu! Thôi nha, chị có việc rồi, cúp máy đây!” Nó đập máy, làm Kyo đen mặt. Nó nhìn vào màn hình điện thoại lâu bầu: “Tên nhóc này càng ngày càng hay nghĩ ngợi, lung tung, sao không nghĩ đến khi nào thì rước em dâu về cho bà chị này đỡ lo đi! Hừ!” Để cái máy sang một bên, nó cúi đầu nhìn chú cún con nằm cuộn tròn trong lòng, cười nói: “Kai ngoan nha, ăn táo không nè~~”.... =.(Chị thật là ác! Sao lại lấy tên anh đặt cho chó chứ?!)

60. Chương 60: Cuộc Quyết Đấu

Ngày diễn ra cuộc đấu đã đến. Tất cả các bang phái đều đã đến. Hôm nay, là ngày Demon chọn ra Tân bang phó, cũng là khởi đầu và kết thúc, của một âm mưu đoạt quyền...

Đội tất cả các bang phái ổn định lại, nó mới mở miệng: “Cảm ơn các vị hôm nay đã cất công đến đây, chúng ta sẽ bắt đầu với cuộc đua lựa chọn Tân Bang phó Demon. Kết thúc cuộc đấu, 10 người chiến thắng cuối cùng sẽ trở thành bang phó Demon, mọi người đã sẵn sàng chưa?” Nó gật đầu, nói tiếp: “Được rồi, chúng ta sẽ đến với vòng đua đầu tiên.” Nó dẫn tất cả đến một trường đua, nói: “Vòng đầu tiên sẽ là đua tốc độ.”- nó chỉ vào đường đua trước mặt- nếu ai qua được đường đua này, người đó sẽ được chọn!” Tất

cả các bang nhanh chóng vào vách xuất phát. Tiếng súng vang lên, tất cả các xe đều dừng hết tốc độ lao đi. Dẫn đầu lúc này là đám hắc, tiếp theo là đám người A.D. Đi hết chặng 1, hắc nghĩ thầm: "Đường đua này, có phải quá dễ rồi không?" Nó ngồi trên cao, nhìn vào màn hình diễn ra trận đấu, cười lạnh lùng: "Sẽ không dễ dàng như mấy người nghĩ đâu!" Quả nhiên, kết thúc cuộc đua, hơn 200 người chỉ có gần 70 người qua được, ấy là chưa kể đến việc trên người họ có cơ man là thương tích. Số còn lại đều được các nhân viên y tế của Demon mang đi chữa thương. Nó đứng lên, nhìn đám người phía dưới, nói: "Chúc mừng các vị đã vượt qua vòng 1 của cuộc đấu, tiếp theo chúng ta sẽ đến vòng thi thứ 2, cũng là vòng thi cuối của cuộc đấu!" Bọn nó lại quay lại phòng họp, nhưng lúc này, phòng họp đã trang hoàng lại như một sàn đấu võ. Nó chỉ vào sàn đấu: "đây là phần thi đấu võ, hai người đấu với nhau, chúng ta có 68 người, sẽ có 34 cặp, đấu cho đến lúc chỉ còn 10 người duy nhất sẽ được quyền ngồi vào vị trí bang phó!" Phân phó xong, bắt đầu cuộc đấu bằng cách rút thăm. Cả A.D và D đều không rút trùng nhau. Qua 34 hiệp đấu, chỉ còn 34 người, nó lại tiếp tục cho rút thăm chọn cặp đấu. Đến khi chỉ còn sót lại đúng 10 người, nó mới ra lệnh ngừng cuộc đấu lại. Liếc mắt nhìn 10 người thân mình đầy thương tích phía dưới, nó vỗ tay, mở miệng nói: "Chúc mừng các vị đã vượt qua trận đấu hôm nay, hai ngày sau, sẽ là ngày chính thức tiếp nhận các vị trở thành bang phó Demon, mong rằng hôm đấy, tất cả các bang hội đều đến đầy đủ! " Nó xoay người bước đi, khoe môi cười lên nụ cười lạnh lùng. Đến lúc hạ màn rồi!

61. Chương 61: Âm Mưu Bị Vạch Trần

Trong tầng hầm của bang Demon...

Nó bình thần ngồi trên ghế, hai mắt khép hờ nhìn người bị hành hạ đến sống dở chết dở bị trói vào cọc trước mặt. Nguyễn Kính Minh run rẩy nhìn thiếu nữ ngồi trước mặt, cô gái này, thật đáng sợ. Nó mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt, nụ cười như sứ giả địa ngục: "Biết vì sao ông lại bị như vậy không, Trưởng phó bang?" Nguyễn Kính Minh tựa hồ run rẩy. Nó híp mắt, cười lạnh: "Bởi vì những kẻ phản bội Demon, đều sẽ không có kết thúc tốt! Ông muốn A.D lên thay thế Demon sao? Tôi nói cho ông biết, chỉ dựa vào A.D thì chỉ như lấy trứng chọi đá! Đối với Demon, A.D vốn chẳng là gì cả!" Nó đứng dậy, bình thần nói: "Ngày hôm nay, tôi sẽ cho ông tận mắt thấy, kết cục của A.D!" Nó đóng cửa ra ngoài, ở bên trong, Nguyễn Kính Minh gục đầu xuống, nghiêng rằng ken kết...

Trong phòng họp, trải thảm đỏ dọc từ lối vào lên đến tận bậc cao nhất. Tất cả bang phái đều đã hội tụ đầy đủ. Cửa mở ra, bọn nó thông thả bước vào. Hôm nay nó mặc một chiếc váy dạ đen bó sát không dây, phần dưới xòe ra, đính ngọc trai đen dọc theo thân áo, chân mang đôi giày hở mũi cao 5 phân màu đen, tóc uốn lộn để sang một bên vai, mặt đeo mặt nạ đen. Dania đi đằng sau nó, mặc váy màu tím, phần váy từ eo trở xuống hơi loe ra, tôn lên vòng eo mảnh khảnh, phần váy phía trên đính đầy kim cương tím, chân đi đôi giày cao gót 5 phân màu tím nốt, tóc nhuộm màu tím nhạt uốn lộn, đeo mặt nạ màu tím. Mia và Nastia đi ngang nhau, đồng mặc váy màu trắng tuyết, ngắn đến ngang đầu gối, viền váy đính ngọc trai, trên thân áo có nhiều hoa văn màu bạc, chân đi đôi giày cao gót màu trắng, tóc uốn buộc lên đỉnh đầu, để mái chéo, đeo mặt nạ bạc. Bọn nó sải bước đến tận bậc cao rồi ngồi xuống vị trí của mình. Cửa lại mở ra, 10 đã chiến thắng trong cuộc đua hôm trước lần lượt tiến vào. Sau khi đính huy hiệu của Demon lên áo, 10 người này sẽ chính thức trở thành phó bang Demon. Nó nhìn về phía Kathryn, bang chủ bang A.D, thấy cô ta vẫn chưa đeo huy hiệu lên, mỉm cười hỏi: "Kathryn, cô không đeo huy hiệu phó bang sao?" Kathryn nhìn nó, lạnh lùng cười nhạt: "Tôi muốn có một thứ, không phải vị trí phó bang!" Nó vờ như không biết, hỏi: "Là gì vậy?" Kathryn nhìn nó, gần giọng: "Vị trí bang chủ Demon, và cả Demon này nữa!" Cô ta rút súng ra, chĩa thẳng về phía nó: "Nữ hoàng, hôm nay tôi sẽ giết chết cô, và trở thành bang chủ mới của Demon. Nhưng tôi có thể thương tình mà tha cho cô, chỉ cần cô đưa cho con dấu Sứ mệnh, biết đâu tôi lại chẳng cho cô công việc quét rác trong bang! " - Kathryn cuồng vọng nói- "Mau vào đây, bao vây nơi này lại cho tôi!" Cửa bị mở ra, hơn 100 người đàn ông xông vào phòng họp. Họ đuổi tất cả người trong phòng ra, chỉ còn bọn nó và 10 vị Tân bang phó. Nó nhìn về mặt tự đắc của Kathryn, phá lên cười, rồi lạnh lùng nói: "Ngu ngốc! Cô cho là Demon dễ sụp đổ như vậy sao?" Nó xoay nhẫn trên ngón tay, mọi người chỉ nghe âm một cái, toàn bộ hơn 100 người vừa vào kia, đã bị nhốt trong một cũi sắt lớn. Kathryn mở to mắt, lắp bắp: "Không... không thể

nào....” Trong lúc cô ta không để ý, nó đã nhanh chóng đoạt đi cây súng trong tay cô ta, chĩa ngược vào đầu Kathryn. Kathryn nhìn chăm chăm nó, cơ hồ không thể tin được. Lúc nó chuẩn bị bóp cò thì hần kêu lên:” Dừng tay!” và cây súng trong tay hần chĩa thẳng vào đầu nó. Thấy vậy, đám Nastia và đám Kin cũng vào cuộc. Một cảnh tượng cậu chĩa tôi, tôi chĩa hần đã diễn ra. Nastia chĩa súng vào đầu hần, Ken lại để súng ngang đầu Nastia, Mia chĩa vào Ken, Nicko hướng súng vào Mia còn Dania thì hướng súng vào anh.(Hình như bọn nó quên mất rằng bọn hần chính là thuộc D thì phải?) Kyo thấy tình thế căng như vậy, cậu bắt buộc hô lên:” Anh Kai, anh đang chĩa súng vào chị Sophia đấy! ” Hần giật mình, nhìn chăm chăm mặt nạ của nó muốn rút con mắt:” Sophia...?” Nó liếc Kyo một cái cháy mặt, thản nhiên giật xuống chiếc mặt nạ đen, để lộ ra dung mạo diễm lệ. Nó quắc mắt nhìn hần. Cái nhìn này làm tim hần tựa như ngừng đập, vội vã thu lại cây súng đang chĩa vào đầu nó. Ba đứa còn lại cũng từ từ tháo mặt nạ xuống, cùng lúc vang lên tiếng của ba người con trai:

” Dania....”

” VỢ?”

” Nastia...”

Hần nhìn nòng súng đang chĩa thẳng vào đầu Kathryn, vội nói:” Sophia, có gì từ từ nói, cô thu súng lại đi!” Nó hạ súng xuống, Kathryn xụi lơ ngã vào lòng hần, thở hổn hển vì sợ. Nó lại ngồi xuống vị trí Nữ hoàng, khinh thường nhìn Kathryn nằm trong lòng hần. Nicko khó hiểu hỏi:” Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

62. Chương 62: Minh Thư Là Giám Điệp?

Kathryn nhìn nó ngồi trên cao, hỏi:” Tại sao lại như vậy? Rõ ràng kế hoạch này vốn rất hoàn hảo mà, thậm chí tôi đã mua chuộc được cả người của Demon. Tại sao... vẫn thất bại?” Nó híp mắt, cười lạnh: ” Ý cô nói là đã cài gián điệp vào nội bộ Demon, là những người này sao?” Cửa mở ra, gần 20 người bị dẫn vào, trong đó có một người đã bị tra tấn đến tàn tạ. Kathryn vừa liếc mắt đã nhận ra đây là hội đồng phó bang, và người đang nằm trên sàn kia chính là Nguyễn Kính Minh, cô ta sợ hãi lắp bắp:” Sao... Sao...có thể..” Nó cười lạnh:” Cô nghĩ rằng cài gián điệp vào Demon là có thể thành công lật đổ Demon sao? Cô ngây thơ quá rồi! Nhân tiên đây nói luôn cho cô biết, trong mỗi bang phái trực thuộc thế giới đêm này, đều có một người là thành viên Demon trà trộn vào, A.D hay D đều như vậy cả thôi!” Nó vỗ tay, cửa lại mở ra, hơn 200 người bước vào, trên áo họ cài là huy hiệu của các bang phái. Nó nhìn về phía người của bang A.D:” Minh Thư, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành rồi!” Mọi người ngẩn ra, Kathryn và hai vị bang phó A.D còn lại thì sửng sốt. Minh Thư từ tốn gỡ mặt nạ ra, tiến đến trước mặt nó, quỳ một chân xuống, cung kính nói:” Tham kiến Nữ hoàng!” Nó phát tay:” Đứng dậy đi!” Minh Thư gật đầu rồi đứng dậy. Khi thực lúc biết nó là bang chủ Demon thì Minh Thư cũng vô cùng sửng sốt, không phải trước đây cô định ám sát nó sao? Cũng may trận ám sát đó không thành, nếu không Minh Thư sẽ đắc tội với toàn bang Demon. Nó lại nhìn sang bọn hần, mỉm cười:” Còn 1 người nữa, xin giới thiệu Kill, hoàng tử Demon!” Kyo bước lên trên bục cao, đứng ngang hàng với Dania. Bọn hần lại một lần nữa trở mắt. Kyo lại chính là Hoàng tử Demon sao? Nó nhìn đám hơn 200 người phía dưới:” Thời gian qua mọi người đã vất vả rồi, về nghỉ ngơi đi!” Tất cả đều tản đi. Lúc này nó mới nhìn đến Kathryn, lạnh giọng:” A.D, tôi sẽ không tiêu diệt mấy người, nhưng tôi sẽ làm cho A.D từ giờ trở đi vĩnh viễn giải tán, không thể tái hợp!” Lại liếc đám người quỳ trên mặt đất:” Còn những kẻ phản bội này, tước bỏ vị trí phó bang, đuổi khỏi Demon!” Nó xoay người bỏ đi vội vã, đám Nastia liếc nhìn mấy người kia một cái rồi cũng đi theo. Kyo lăm lăm nhìn tụi hần rồi cũng tính bài chuẩn, nhưng lại bị Nicko nắm cổ áo lôi lại. Anh cười lạnh:” Hôm nay chú mà không nói rõ, đảm bảo anh cho chú ngủ ngoài sân với muỗi!” Kyo ôm đầu, rên rĩ:” Em khai, em xin khai...”

63. Chương 63: Học Viên Mới

Sau khi hoàn thành công việc trong bang, bọn nó lại quay trở về Việt Nam, tiếp tục đi học. Bất quá, lần này về, còn thêm mấy người khác nữa...

Lớp 11A...

" Xin chào, mình là Đoàn Vân Yến, mọi người có thể gọi mình là Kathryn cũng được!"- Kathryn nở nụ cười cuốn hút, ánh mắt lại đắm đuối nhìn về phía hân.

" Xinh nhỉ!"- Nam sinh 1 lên tiếng.

" Ủ, nhưng bất quá lại không được như hotgirl Thiên Băng lớp mình!"- Nam sinh 2 cũng lên tiếng.

" Nói chuẩn, ột like!"- Nam sinh 3 phụ họa.

Cô Phương nhìn một lượt trong lớp, rồi nói:" Yến, em ngồi chỗ kia được không?" Kathryn nhìn theo. Chỗ đó nằm ở xa chỗ ngồi của hân nhất! Cô ta xị mặt:" Em có thể ngồi cùng Phong không ạ?" Cả lớp ồ lên. Nguyên lai cũng là hạng mê trai thôi! Cô Phương khó xử nhìn Kin, cậu biết ý liền hớn hờ nói:" Không sao đâu cô, bất quá cô có thể chuyển chỗ cho em ngồi cùng Nastia không ạ?" Cô Phương gật đầu, Kin hí hửng xách cặp xuống chỗ nó ngồi chen vào giữa, nó rất có ý tứ ngồi sang dãy bên cạnh. Cậu bạn ngồi cạnh nó mặt đỏ bừng, bị hân nhìn đến gần chấy cả áo! Nastia nhăn nhó nhìn cậu:" Cậu chui xuống đây làm gì? Bộ hệ thần kinh có cái dây nào đó bị chập à?" Kin nở nụ cười chết người không cần đèn mạng, nháy mắt nhìn Nastia:" Đẹp cái vẻ nhăn nhó như khi ăn ớt ấy đi! Ngồi dưới này trêu chọc cô dễ hơn!" Nastia liếc xéo cậu một cái, quay mặt ra cửa sổ.

Lớp 10A (lớp của nhóc Kyo)...

" Xin chào, mình là Lân Tuyết Uyên, mọi người gọi mình là Chris cũng được, sau này mong mọi người quan tâm nhiều hơn!"- Chris nở nụ cười ấm áp như gió xuân, làm con trai trong lớp đỏ gục chỉ sau 1 giây.

" Hello, mình là Hoàng Vũ Thiên Băng, gọi mình là Amy, rất vui được gặp mọi người!" Amy cười xinh đẹp, đốn rụng hết trái tim nam sinh trong lớp.

Cô giáo chủ nhiệm chỉ vào chỗ của Kyo, cười nói:" Uyên, em ngồi cạnh Nam nhé, còn Băng, em ngồi vào ghế dưới nha!" Hai người gật đầu rồi về chỗ của mình. Kyo kéo tay Chris, nũng nịu nói:" Ôi vợ về rồi, chồng vui quá đi mất, vợ biết không, mấy ngày qua chồng toàn phải ôm gối ngủ một mình..." Chris đỏ mặt cốc vào đầu Kyo một cái:" Cấm nói bậy nói bạ nha, "thành tích" của chồng ở đây đừng tưởng vợ ở bên Anh mà không biết nhá!" Amy không nhịn được mà xen vào làm kì đà cản mũi:" Đây hai người kia, muốn diễn phim tình cảm thì về nhà mà diễn nha, ở đây vẫn còn một người đang Fa đó nha!" Hai người kia đỏ mặt, vội vàng ngồi tách ra.

64. Chương 65: Chân Trời Góc Bể, Tôi Cũng Sẽ Đi Tìm Em...

Đến giờ nghỉ trưa, bọn nó kéo nhau xuống căng tin. Bây giờ, Minh Thư, Chris và Amy đã chính thức trở thành một thành viên trong nhóm bọn nó. Kathryn thay thế Minh Thư trở thành chị cả trong nhóm Lâm Lâm. Cả bọn kiếm một cái bàn cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống. Nó, Minh Thư, Nastia ngồi một bên, Dania, Mia, Amy và Chris ngồi một bên. Bọn nó đang ăn vui vẻ thì Kyo từ đâu chạy tới, nhắng nhít ôm cổ Chris, nói:" Vợ ơi, cho chồng ngồi ăn với!" Rồi ngay tức thì ngồi xuống bên cạnh, còn chưa đợi ai đồng ý!(tự tiện, quá tự tiện!) Một lát sau, lại thêm một đám nữa xuất hiện. Bọn hân ngồi vào một bên bàn, bọn nó ngồi dồn vào bên còn lại. Suốt bữa ăn, Kathryn liên tục thân mật gấp thức ăn cho hân, đám Nastia thấy vậy thì khó chịu vô cùng. Kin nhìn vẻ mặt đen sì của Nastia, cậu gấp một cây cải bông(món mà Nastia ghét nhất =.=) bỏ vào bát của cô, ngậm đũa nói:" Cô không cần phải ghen tị với Kai đâu! Đây, có tôi gấp thức ăn cho cô rồi!" Nastia nhìn cây cải bông nằm trong bát mình, đầu nổi lên ba vạch hắc tuyến =.=. Cố ý, nhất định là cố ý! Nastia cũng cười, gấp một miếng ớt tươi bỏ vào bát Kin:" Cảm ơn lòng tốt của cậu, Tôi cũng phải đáp lễ chứ nhỉ!" Nhìn miếng ớt tươi, mặt Kin đen sì! Nó gấp nốt miếng thịt trong bát bỏ vào miệng,

lau miệng rồi đứng dậy. nói:” Tớ ăn xong rồi, mọi người cứ tiếp tục ăn đi nha, mình đi dạo chút!” Nó bỏ đi rồi, Nastia hầm hừ nhìn cây cải bông như kẻ địch, một phát cho vào miệng, không cần nhai, cứ thế nuốt luôn!(vỗ tay) Hậu quả là gì thì mọi người tự hiểu...(tất nhiên là bị ghen rồi=.=”)

Nó đi vòng ra sau học viện, có trồng một cái cây lớn. Nó ngồi dưới cái cây, tùy ý để cho gió thổi bay mái tóc, tâm hồn nó cũng theo gió mà bay đi. Hấn đứng ở xa nhìn nó, kim lòng không được mà tiến đến,hỏi:” Sao cô lại ngồi đây?” Nó quay lại nhìn hấn, mỉm cười:” Còn anh, sao lại ra đây?” Hấn đỏ mặt. Sao nụ cười của nó lại đẹp thế nhỉ? Hấn ngồi xuống, ngay cạnh nó, nói:” Tôi thấy cô ra đây nên đi theo!” Nó cười:” Anh thừa hơi nhỉ?” Hấn không đáp, mà hỏi:” Cô có chuyện gì buồn sao?” Nó lim dim mắt, nhẹ nhàng nói:” Con người mà, vốn có rất nhiều chuyện buồn...” Nó tựa đầu vào vai hấn, nhận thấy cơ thể hấn có chút cứng nhắc, nó bật cười:” Cho tôi mượn vai một chút thôi... được không?” Hấn gật đầu. Nó mỉm cười, nhắm mắt lại, thì thào:” Kai này...” Hấn hơi giật mình, đỏ mặt đáp:” U...Uk...” Nó lẩm bẩm, giống như tự hỏi:” Nếu có một ngày, tôi biến mất, cậu... sẽ nhớ tôi chứ?” Hấn lặng nhìn nó, lắc đầu:” Sẽ không!” Nó cười, nụ cười này có bao nhiêu xót xa, chỉ có mình nó hiểu, nhắm mắt , nói:” Tôi muốn ngủ một chút, chùng nào vào lớp hăng gọi tôi dậy...” Hấn nhìn nó an ổn ngủ trên vai mình, mỉm cười gỡ chiếc lá trên tóc nó, dịu dàng nói:” Đồ ngốc, tôi sẽ không nhớ cô! Nhưng... cho đến khi, cô lại xuất hiện trước mắt tôi, chân trời góc bể... tôi cũng sẽ đi tìm em !” Nước mắt nó lăn xuống nhẹ nhàng, nhưng hấn lại không thấy được. Kathryn đứng nép gần đó, cô ta vừa khóc vừa lẩm bẩm:” Kai, rốt cuộc, bao nhiêu năm như vậy, trái tim anh vẫn dành cho con bé đó sao? - Kathryn ngồi thụp xuống-” Em không cam tâm, Kai, em không cam tâm...”.

65. Chương 66

Quay lại biệt thự...

Bọn nó vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi thức ăn lan tỏa. Hít một hơi, bốn đứa quay ra nhìn nhau, phấn khích hét lên:” Bò hầm, bò hầm, mau vào ăn thôi, oa oa...” Bọn nó vọt cặp trên ghế sofa rồi phi như bay vào bếp, ngồi vào bàn, tay nĩa tay dao sẵn sàng “đánh chén”. Di Lan nhìn bộ dáng háu đói của bọn nó, lắc đầu nói:” Phải đợi 1 tiếng nữa mới ăn được!” Cả bốn đứa ỉu xiu như quả bóng xẹp hơi, lê lét ra ngoài phòng khách, ngồi trên ghế sofa tự oán. Tiếng bước chân từ trên cầu thang vọng xuống, bọn nó quay ra và cùng kêu lên:” Oa, Jennnnnnnnnnnn!” Bốn đứa lao đến ôm chặt lấy Jen, Mia ôm cổ, nó ôm chân, Dania và Nastia thì chia nhau mỗi đứa một cánh tay, trông bọn nó chẳng khác nào mấy con gấu koala. Jen ngồi xuống ghế, cười hỏi:” Mấy nhóc nhớ chị không?” Gật đầu. Nó chìa tay ra:” Quà em đâu?” Mấy đứa kia cũng xòe tay ra:” Đúng rồi, quà bọn em đâu?” Jen xua tay:” Để tối chị lấy cho, đảm bảo mấy đứa sẽ rất thích!” Bọn nó hướng ánh mắt long lanh nhìn Jen, bộ dạng thập phần là thèm thuồng, chỉ thiếu chảy nước miếng thôi! Jen rùng mình, tự nhủ lát phải đem đồng quà kia nhét vào két sắt! Cửa chính mở ra, có hai người bước vào. Nó quay lại, ngạc nhiên:” Ủa, Chris, Amy, sao hai người ở đây?” Chris nháy mắt:” Bọn em vốn tính tìm phòng trọ để ở cơ, nhưng mà nghĩ lại, quyết định đến đây ở ké nhà mấy chị! Còn phòng không ạ?” Nó chỉ lên tầng:” À còn, nếu hai đứa muốn ở thì cứ tự nhiên, hai căn phòng màu vàng và hồng trên tầng hai vẫn trống đấy!” Chris và Amy kéo theo va li lên tầng, Di Lan từ trong bếp gọi vọng ra:” Mấy đứa ơi, ăn cơm thôi!” Bọn nó reo lên:” Yahooooooo..... ăn thôi, ăn thôi!”

Lớp 11A...

” Cuối tuần này nhà trường sẽ tổ chức một bữa tiệc kỉ niệm 20 năm ngày thành lập học viện, nên hôm ấy mọi người hãy ăn vận thật đẹp đẹp để dự tiệc nhé!”- Cô Phương cầm bản thông báo, mỉm cười nhìn đám học sinh.

Cả lớp vui sướng reo hò ầm trời. Nó nhảm chán chống cằm nói:” Aizz, lại tiệc tùng, náo nhiệt thật đau đầu!” Nastia nhìn nó nói:” Nghe nói sẽ có mục khiêu vũ đấy, mọi người tự chọn bạn nhảy của mình, rồi đắm chìm trong bản ballad nhẹ nhàng...” Nastia mơ màng nhìn lên trần nhà, trong mắt nổi lên ánh sáng lấp lánh. Kin huých vào tay cô, bĩu môi:” Có lẽ tối hôm đấy không khéo cô lại vì ăn mà quên đời mất ấy chứ!” Nastia cau có:” Này, đừng có chọc tôi nha!” Kin hất mặt:” Tôi cứ trêu đấy thì làm sao?” Nastia tức đỏ mặt:” Cậu, cậu,...” Kathryn kéo tay áo hấn, nhỏ giọng:” Kai, tối đó làm bạn nhảy với em nhé!” Hấn khó

xử nhìn sang nó, thấy nó vẫn nghe nhạc nằm ngủ gục thì có chút miễn cưỡng gật đầu. Kathryn mỉm cười: "Cảm ơn anh, Kai!" Kathryn quay đi rồi, hắt lại nhìn nó. Từ khi nào mà hắt lại luôn để ý suy nghĩ của nó nhỉ? Hắt luôn nhìn biểu hiện của nó mỗi khi Kathryn ở gần hắt, sao vậy nhỉ? Dania huých hắt một cái, nói: "Cậu ngắm Sophia nhà tôi thì cứ công khai mà ngắm, làm gì mà cứ phải lén lút liếc trộm nó như vậy?" Hắt giật mình trước câu nói của Dania, đỏ mặt quay lên, cúi gằm xuống đọc sách. Nhìn về mặt ngơ ngơ của hắt, Nastia bật cười: "Hoàng tử vô đối đào hoa của Học viện Hoàng gia đây sao? Như thế nào lại dễ đỏ mặt vậy chứ?" Hắt không nói gì, cúi đầu im lặng. Nicko dướn người lên, hỏi thăm vào tai hắt: "Này, bộ cậu 'tương tư' tiểu công chúa nhà tôi hả?" Hắt đỏ mặt gất lên: "Đừng nói bậy! Ai tương tư ai chứ?" Nicko cười hắc hắc: "Thôi đi, đừng có chối! Nhìn thái độ của cậu đối Sophia thì đũa ngọc nó cũng thừa biết là cậu thích con bé rồi!" Anh vỗ vai hắt, hùng hồn nói: "Yên tâm, cậu thích Sophia, anh đây không quản, làm bạn lâu năm anh đây thừa hiểu tính cách của cậu, cứ cố gắng theo đuổi Sophia đi, là nam nhi phải mạnh dạn! Nhưng mà anh nói trước cậu biết nha, Sophia nhà anh khó 'cưa' lắm đó!" Hắt nạt: "Cái thằng này, ăn nói linh tinh!" Dù nói vậy, nhưng hắt vẫn không nhịn được mà liếc về phía nó. Hắt, đã thích nó rồi sao?

66. Chương 67

Hôm nay là ngày nó đến tái khám...

Buổi sáng, nó lén dậy sớm, lén mở cửa ra ngoài, lén xuống gara lấy xe ô tô rồi lái đến bệnh viện. Lúc đi đến gần đường cao tốc, hai mắt nó bỗng nhiên nhòa đi, nó đưa tay lên dụi mắt, nhưng cũng chẳng khác hơn. Bực mình, nó tấp xe vào lề đường rồi nhắm mắt lại. Lúc sau mở ra, mắt nó đã trở lại bình thường. Nó lại tiếp tục lái xe đến bệnh viện. Bác sĩ nhìn nó, hỏi: "Dạo này cháu thấy sao rồi?" Nó đáp: "Có đôi lúc cảm thấy văng đầu, rồi đau đầu vô cùng, nhưng chỉ lúc sau lại hết, còn nữa, đôi lúc mắt cháu bị nhòa đi, che khuất tầm nhìn mọi thứ. " Bác sĩ gật đầu nói: "Ta sẽ cắt thêm cho cháu ít thuốc để có thể cầm cự thêm vài tháng nữa, nếu như cháu quyết định, chúng ta sẽ tiến hành chữa trị bí mật. Thời gian của cháu còn rất ít, nên cháu hãy quyết định sớm đi!"

Nó rời khỏi bệnh viện, tâm trạng vô cùng nặng nề. Về đến nhà, nó đi thẳng vào phòng tắm, vẩy vòi nước rồi đứng ở dưới. Nước lạnh làm đầu óc nó tỉnh táo rất nhiều. Từ nhà tắm bước ra, nó liền bị ba con bạn lôi đến phòng của Jenny. Jen lấy từ trong két sắt ra 4 cái hộp, đưa cho tụi nó. Bốn đứa mở ra xem và cùng thốt lên: "Oa, là súng bắn tia!" Jen mỉm cười: "Cái này là chị nhờ ba làm tặng mấy đứa đây, thích không?" Nó miết tay dọc theo thân súng, mỉm cười hài lòng: "Hảo, súng tốt!" Nó đưa lên ngắm thử nhưng lại vội vã bỏ xuống. Nó cười gượng nhìn mấy người kia: "À, mình chợt nhớ là có chút việc, mình về phòng trước đây!" Nó chạy vội về phòng, đóng cửa lại. Nó lôi trong túi xách ra một lọ thuốc, đổ ra tay vài viên rồi kiếm nước uống vào. Nó ngồi thụp xuống giường, đưa tay vuốt ngực. Thời điểm nó đưa cây súng lên ngắm, hai mắt nó lại nhòa đi, đầu ần ần rõ lên một cơn buồn, cũng may nó kịp trốn về phòng. Bên phòng Jenny, 4 người kia khó hiểu đưa mắt nhìn nhau. Jenny cau mày hỏi: "Sophia bị làm sao à? Chị thấy con bé có vẻ hơi lạ!" Nastia lắc đầu: "Em cũng không biết, nhưng có vẻ nó đang giấu chúng ta chuyện gì đấy!" Bốn người nhìn nhau, ai cũng lâm vào suy nghĩ của riêng mình.

67. Chương 68

Học viện tư thực Hoàng gia xây dựng cũng đã được 20 năm, theo thông lệ, cứ 10 năm sẽ lại tổ chức một lần kỉ niệm ngày thành lập. Tất cả 5 khu Học viện đều sẽ tập trung lại để dự tiệc. Khắp nơi tất bật chuẩn bị cho buổi lễ vào buổi tối, dĩ nhiên việc này không do Học viện thực hiện. Buổi chiều, nó đang nằm trên giường đọc sách thì bị ba đứa bạn xách nách mang đi trang điểm. Jenny mời tất cả các thợ

trang điểm đẹp nhất trên thế giới đến để trang điểm cho bọn nó. Nó ngồi gập gù trên ghế, để mặc người ta đánh phấn thoa son, uốn tóc mặc đồ cho nó, xong xuôi, ai nhìn vào bọn nó cũng không khỏi ngáy ngẩn. Nó mặc một chiếc váy không dây màu trắng tinh khiết, một bên vai kết một đóa hoa lớn, toàn bộ vùng cổ thon trắng nõn nà đều lộ ra, tóc vấn lên thập phần trang nhã, cài một đóa hoa lan trắng muốt, chân đi đôi giày cao gót màu trắng bạc đính viền kim cương, cổ tay đeo vòng màu ngọc bích, nổi bật trên cánh tay trắng nõn của nó, gương mặt xinh đẹp chỉ điểm qua chút son phấn nhẹ nhàng, nhưng nhìn vào lại vô cùng trong trẻo, thanh nhã. Nastia mặc bộ đầm màu hồng phớt, phần váy xòe ra đến đầu gối, thân áo đính ngọc trai, cổ đeo một cái băng màu hồng đậm có đính một bông hoa, tay áo may xòe theo hoa đào, tóc uốn lộn rồi buộc sang hai bên, trên đầu còn đội một chiếc vương miện kim cương nhỏ lệch sang một bên, nhìn cô không khác gì một cô búp bê công chúa, đáng yêu vô cùng. Mia mặc váy dài màu xanh nhạt có cổ nhưng không tay, trên ngực đính một bông hoa hồng xanh lớn, tóc dài bện mái thả xuôi đằng sau, chân đi giày cao gót màu lục nhạt có đính hoa ở mũi giày, nhìn cô vô cùng tươi trẻ nhưng xinh đẹp. Dania mặc một chiếc đầm dạ hội màu tím, bên eo gài một đóa hồng tím xinh đẹp, tóc dài vấn lên được điểm xuyên những bông hoa violet từ đá thạch anh, bí ẩn lại vô cùng quyến rũ. Jenny trầm trồ nhìn 4 đứa nó từ phòng thay đồ bước ra, tặc lưỡi:” Mấy đứa đẹp như vậy mà lại không về đầu quân với chị, đúng là phí của trời!” Nó bĩu môi:” Chị thì lúc nào chả thế, còn không biết em đây chúa ghét nghề người mẫu à?” Jenny thở dài:”Nhưng chị vẫn thấy tiếc nha~~” Nó gạt đi:” Thôi kệ, Dania, mấy giờ rồi?” Dania nhìn đồng hồ, nói:” 7 giờ 40, chúng ta đi được rồi đó!” Nó gập đầu, cả bốn đứa lên xe đến học viện.

68. Chương 69

Bữa tiệc được tổ chức tại vườn hoa của học viện, với diện tích khổng lồ có thể đủ cho tất cả học viên. Từng dãy bàn trải khăn trắng muốt xếp dọc hai bên tường, bên trên bày đầy những món ăn ngon lành trình bày bắt mắt và các loại đồ uống. Ở giữa trống để dành cho các cặp đôi khiêu vũ. Những khóm hoa ở đây đều được cắt tỉa cẩn thận và trang trí những chùm đèn nhấp nháy vô cùng đẹp. Phía trên dựng một sân khấu vô cùng bắt mắt, ánh đèn màu tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng, lãng đãng trong không gian mùi hương của các loài hoa vang lên một bản nhạc nhẹ nhàng như ru hồn người. Có vài cặp đến trước đã bắt đầu khiêu vũ. Hoa viên lúc này đã đầy người, người thưởng thức đồ ăn, người ngắm hoa, người tán gẫu, người khiêu vũ,... Bọn hắc cũng đã đến đủ, ai cũng ăn mặc chỉnh chu, áo vest quần âu, nhìn bọn hắc trở nên vô cùng lịch lãm và điển trai, chốc chốc lại có một nữ học viên lén liếc nhìn bọn hắc. Đám hắc cũng không để tâm lắm, mắt tên nào tên nấy là cứ nhìn ra cửa chính, bởi vì bọn nó vẫn chưa tới. Kyo vừa ăn bánh ngọt vừa lẩm bẩm:” Sao vợ giờ này còn chưa có tới? Chồng đợi đến muộn dài cổ rồi!” Rót cuộc trời cao thương bọn hắc, bọn nó cuối cùng đã tới! Ở cổng vào xuất hiện 6 người con gái vô cùng xinh đẹp đang từ từ bước vào. Bọn hắc nhìn bọn nó không chớp mắt. Cũng phải thôi, tối nay bọn nó quá đẹp! Chris và Amy đi đằng sau, bọn nó đi đằng trước. Amy mặc bộ váy dài màu vàng, mái tóc chỉ uốn lộn rồi thả xuôi, không có thêm bất cứ trang sức nào khác. Chris mặc đầm dạ hội màu xanh lam, mái tóc màu nâu nhạt hất sang một bên vai, cũng không đeo thêm trang sức gì. Vừa bước vào, nó đã nhún vai nói:” Thật là ồn. Tổ chức ghét mấy cái kiểu này!” Nastia véo mũi nó, cười nói:” Bớt than vãn đi, cậu không thấy rằng ánh mắt nam học viên ở đây đều hướng thẳng vào cậu sao?” Nó nhún vai:” Không liên quan, dù sao tổ cũng đâu có làm gì để bị người nhìn đâu?” Nastia nhìn quanh một lượt, đến khi nhìn thấy đúng thứ đang tìm, hai mắt cô sáng lên, hí hửng chạy tới chỗ bày đồ ăn. Nó nhìn theo, thở dài lắc đầu, với tay lấy một ly rượu vang từ trên khay, kiếm một góc khuất rồi ngồi xuống, thông thả nhấp rượu. Hắc từ từ đi đến chỗ nó, hỏi:” Sao cô lại ngồi đây?” Nó quay đầu, nhìn hắc, cười nhẹ:” Là anh à? Tôi chẳng qua là thấy chỗ đông người quá ồn ào, rất đau đầu, nơi yên tĩnh tôi thích hơn!” Hắc tò mò:” Không phải cô cũng là một người thừa kế sao? Như vậy thì sẽ tiếp xúc với rất nhiều loại hình tiệc như thế này, cô thích ứng kiểu gì?” Nó nhấp rượu, nói:” Tôi vốn không cần tham gia các bữa tiệc, Nick biết tôi ghét tiệc tùng nên thường đi thay tôi!” Nó lại quay sang nhìn hắc:” Vậy còn anh, sao không ở ngoài kia mà lại vô đây ngồi cùng tôi là sao? Không lẽ lại đi theo tôi sao?” Hắc nhìn nó:” Nếu đúng vậy thì sao?” Nó bình thản nhấp một ngụm rượu nữa, tầm mắt rơi trên người vẫn luôn nhìn chằm chằm nó từ lúc đầu- Kathryn, cười nhẹ, nói với hắc:” Bạn nhảy của anh đến rồi kia!” Hắc quay đầu, liền thấy Kathryn đang đứng ở cổng vào, đang nhìn về phía này. Nó đứng dậy, đặt ly rượu vào

tay hắn, cười nói:” Được rồi, giúp tôi giải quyết chỗ rượu này, tôi đi chỗ khác đây, trả lại không gian riêng cho hai người!” Nó xoay người bước đi, hắn nhìn theo hướng nó đi, lại nhìn ly rượu dở trong tay, cuối cùng đưa lên miệng uống cạn. Tất cả những hành động này của hắn, đều lọt vào mắt Kathryn. Cố nén sự đổ lệ trong lòng, cô ta bước nhanh tới chỗ hắn, mỉm cười dịu dàng:” Kai, chúng ta đi nhảy thôi!” Hắn vẫn nhìn chằm chằm ly rượu trong tay, Kathryn lại lên tiếng:” Kai?” Đột nhiên hắn ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Kathryn:” Kathryn này...” Kathryn giật mình, vội đáp:” Vâng?” - ” Chúng ta chia tay đi!”

Chúng ta chia tay đi...

Chúng ta chia tay đi...

Đầu Kathryn như bị cái gì đó đập trúng, hoàn toàn sững sờ.

69. Chương 70

Nastia hôn hờ dạo một lượt dãy đồ ăn, thấy món gì ngon là gấp ngay, chẳng mấy chốc, đĩa của cô đã đầy đủ thập cẩm các loại. Cô bê đến một cái bàn gần đó đứng ăn một cách ngon lành. ” Tôi nói cấm có sai mà!” giọng của kẻ nào đó truyền đến làm Nastia đang nhét đồ ăn đầy miệng liền suýt thì phun hết ra. Cô cố gắng xử lý hết đồng thức ăn trong miệng, quay lại, hỏi:” Cậu nói sai cái gì?” Nhìn Nastia, đột nhiên Kin phì cười, rồi rất không có hình tượng mà bò ra bàn cười sằng sặc. Nastia cau mày:” Cười gì vậy?” Kin run run chỉ vào Nastia, cười không dứt:” Mặt cô, mặt của cô, ha ha, ngộ quá, ha ha...” Nastia lồi gương từ trong túi ra, sau khi đã biết rõ nguyên nhân làm Kin cười như vậy, cô đen mặt rút khăn ăn lau sạch đồng đầu mỡ liếc cô từ trên xuống dưới, cuối cùng dùng hai tay beo má cô, cười nói:” Được rồi, như vậy mới xinh nè!” Nastia thoáng đỏ mặt. Kin nhìn cô nói:” Tôi nói đâu có sai đâu, cô chắc chắn sẽ bỏ hết thời gian tiệc tùng vào việc ăn!” Nastia vênh mặt lên, cãi:” Hừ, phải ăn thì mới có sức mà tiệc tùng chứ!” Kin mỉm cười:” Tôi thắng cô, nên tôi được phép ra một điều kiện!” Nastia nhăn nhó:” Tôi không có nhớ là mình đã thách đấu với cậu lúc nào?” Kin rất tự nhiên nói:” Cô không nhớ nhưng tôi nhớ, nên cô phải chịu!” Nastia nhú mi:” Được rồi, cậu muốn gì, nói đi!” Kin giờ một bàn tay ra trước mặt Nastia, hơi khom người, mỉm cười nói:” Có thể làm bạn nhảy của tôi tối nay chứ?” Nastia hơi sững lại, rồi cô nở nụ cười, dịu dàng nhún gối chào, đặt tay mình vào tay cậu, nói:” Rất sẵn lòng!” Hai người, tay trong tay tiến về phía sàn khiêu vũ. Điệu nhạc lãng mạn vang lên, đưa họ hòa mình vào từng bước nhảy.

” Anh, tại sao lại muốn chia tay chứ?” Kathryn khó tin nhìn hắn.

” Bởi vì anh bất chợt nhận ra, người anh yêu, là một người khác, anh không muốn em phải đau khổ, Kathryn, tha thứ cho anh!” hắn nhìn thẳng vào mắt Kathryn, từng chữ từng chữ nói ra.

Rốt cuộc hắn cũng đã hiểu, trái tim của mình đặt ở đâu. Là nó, chứ không phải Kathryn. Hắn luôn phân vân giữa hai người, nhưng bây giờ hắn mới nhận ra, bất tri bất giác, không biết từ lúc nào, hắn đã thích nó. Là một loại cảm giác muốn được ở bên cạnh nó, nắm tay nó, nó buồn, hắn cũng buồn, nó vui, hắn cũng vui, đây là cái gọi là tình yêu sao? Hắn yêu nó sao? Câu trả lời chính là “CÓ”. Hắn đã yêu nó rồi, đã yêu nó mất rồi! Vậy nên hắn quyết định, nếu đã xác định bản thân yêu một người thì không nên để một người khác tự đa tình, sẽ làm người đấy tổn thương mà thôi. Kathryn nhìn về chằm chằm trên mặt hắn, bật khóc, xoay người chạy đi. Hắn nhìn theo bóng Kathryn, thở dài. Xin lỗi...

70. Chương 71

Nó đi dạo một vòng quanh vườn hoa rồi quay trở lại bữa tiệc. Nhìn Kin và Nastia đang cùng nhau vui vẻ khiêu vũ, nó bắt giắc nở nụ cười. Hai cặp đôi Dania- Nicko và Ken- Mia đã sớm dắt nhau chuồn đi đâu mất tăm, Kyo thì quần lầy Chris như đĩa, cuối cùng là lời cô bé vào cùng khiêu vũ. Amy đứng một bên nói chuyện với mấy người bạn, Minh Thư thì đang thưởng thức đồ ăn, có mỗi mình nó là không biết nên làm gì! Nó nhìn vào đám người đang khiêu vũ, thấy hấn và Kathryn đang nhẹ nhàng di chuyển theo điệu nhạc, tìm nó chọt hơi thất lại. Kết thúc một bản nhạc, mọi người đều tách ra, Kin thì thuận tay kéo Nastia đi đâu đó. Nó cũng xoay người bỏ đi. Hấn thấy nó vừa đi liền đi theo. Đến nhà kính trồng hoa, nó dừng lại, xoay người, hỏi: "Anh tính đi theo tôi tới khi nào?" Từ trong bóng tối, hấn đi ra, mỉm cười: "Cho đến khi cô dừng lại, và quay lại nhìn tôi, như lúc này đây!" Nó thốt ra: "Vô nghĩa!" rồi quay đi. Hấn vội vàng đuổi theo, kéo tay nó xoay người lại. Nó khó hiểu nhìn hấn: "Có chuyện gì vậy?" Mặt hấn có chút đỏ, không được tự nhiên ấp úng: "Tôi... tôi..."

"Ê, tên kia, cậu kéo tôi ra đây làm gì vậy?" Tiếng của Nastia vang lên. Nó và hấn ngạc nhiên. Sao Nastia lại ở đây? "Cô cứ im lặng theo sau đi, hỏi nhiều quá!" Tiếng của Kin cũng vang lên. Nó và hấn nhìn nhau, lén lút đi đến nơi phát ra tiếng nói. Chỉ thấy Kin và Nastia đứng cùng nhau trên một khoảng đất trống. Nastia cau mày: "Cậu dẫn tôi đến nơi này làm gì?" Kin cười bí ẩn: "Sẽ biết ngay thôi!" Cậu vỗ hai tay vào nhau. Tức thì, ở xung quanh, hàng nghìn đốm sáng nhỏ bay lên, bao quanh hai người Kin và Nastia. Hai giọng nói ở hai nơi đồng thời thốt lên: "Đom đóm!" Nastia cười nhìn một bầy đom đóm đông đến cả nghìn con đang bay xung quanh, vài con còn đậu vào áo, vào tóc cô. "Thật đẹp!" Nastia thì thầm. Đột nhiên, bầy đom đóm tụ hết cả về một hướng, đậu hết lại trên đất. Đến khi Nastia định thần nhìn lại, trên mặt đất đã xuất hiện dòng chữ sáng lấp lánh: Nastia, làm bạn gái tôi nha! Cô kinh ngạc che miệng, thốt lên: "Cậu đã làm những thứ này sao?" Kin đi đến, ôm lấy Nastia từ phía sau: "Phải, em có thích không?" Nastia ngây thơ không để ý đến việc Kin đang ôm eo mình, gật đầu: "Thích, tôi thích lắm chứ!" Kin mỉm cười: "Vậy, em sẽ chấp nhận làm bạn gái tôi chứ?" Nastia hóa đá tại chỗ. Cái này là... tỏ tình? Nastia không phản ứng, làm Kin có chút lo lắng, cậu khẽ gọi: "Nastia!" Không phản ứng. "Nastia!" Vẫn không phản ứng! Kin vội vã xoay người Nastia lại, hốt hoảng: "Nastia sao vậy? Sao lại khóc?" Nastia sụt sịt lau nước mắt, lắc lắc đầu: "Không sao, không sao, tôi vui quá thôi!" Cô ngẩng lên nhìn Kin, cười nói: "Tôi vẫn luôn nghĩ cậu không thích tôi, tôi vẫn luôn không dám nói ra tình cảm của mình. Sự thực là tôi thích cậu, rất nhiều, nhưng tôi không đủ can đảm để nói cho cậu biết! Không ngờ cậu cũng thích tôi, tôi vui quá thôi!" Kin kích động hỏi: "Em cũng thích tôi sao? Nastia, em cũng có tình cảm với tôi sao?" Nastia lau nước mắt, gật gật đầu. Kin vui mừng bế cô lên, xoay vòng vòng, làm Nastia hốt hoảng kêu lên: "A, Kin, chóng mặt, chóng mặt,..." Kin thả cô xuống, nhân lúc Nastia chưa kịp định thần lại, thì Kin đã dùng môi mình chế trụ môi của Nastia, nụ hôn nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo nồng đậm tình cảm. Nó nấp trong bóng tối, nghiêng răng ken két: "Tên Kin chết tiệt kia, dám cưỡng hôn con gái nhà lành giữa thanh thiên bạch nhật sao? Cẩn thận không tôi lột da cậu!" Đầu hấn nổi lên ba vạch hắc tuyến. Rời khỏi chỗ nấp, nó và hấn đi theo đường cũ trở về. Đột nhiên nó hỏi: "Kai, anh đã từng yêu một ai đó thật lòng chưa?" Hấn thoáng dừng bước, đáp: "Trước kia thì chưa, nhưng giờ thì có!" Nó tò mò: "Để tôi đoán nhé, là Kathryn phải không?" Thân mình hấn có chút cứng nhắc, hấn lắc đầu: "Không!" Nó ngạc nhiên: "Vậy là ai?" Hấn cười khổ: "Một cô gái tính khí thất thường lại rất ngốc ngếch. Dù tôi làm gì thì cô ấy vẫn không hiểu được tình cảm của tôi. Cô ấy từng hỏi tôi một câu, nếu cô ấy biến mất, liệu tôi có nhớ đến cô ấy không?" Nó sững sờ nhìn bóng lưng của hấn. Kai quay người, nhìn thẳng vào mắt nó: "Người con gái đó là ai, em có biết không? Chính là em đó, Sophia!" Nó hoàn toàn ngốc lăng nhìn hấn. Đột nhiên, hấn bước nhanh tới, nhanh chóng lấp đi bờ môi của nó. Nó trừng lớn hai mắt nhìn gương mặt của hấn, cảm giác ấm áp ở môi làm đầu óc nó hoàn toàn tê dại. Nụ hôn của hấn không mãnh liệt, không bá đạo, mà rất nhẹ nhàng, nó từ từ nhắm hai mắt lại. Một đêm này, bốn con người với bốn trái tim lại cùng chung một nhịp đập. Nhịp đập của tình yêu...

71. Chương 72

Sáng hôm sau, không biết vì sao mà tin nó và hấn, Kin và Nastia chính thức trở thành cặp đôi lại lan ra toàn khu 4. Trái tim thiếu nữ của các học viên như vỡ hết, còn nam sinh cho dù tiếc nuối cũng chỉ dám nói trong lòng. Khổ nhất vẫn là bốn người bọn nó, bị đám Dania tra hỏi đến toát cả mồ hôi. Amy ôm tay nó, nhìn hấn cảnh cáo nói: "Từ bây giờ chị ấy là chị dâu của em, anh hai mà bắt nạt chị ấy, em cắt!" Nó trợn mắt, hấn thì rùng mình ớn lạnh. Minh Thư mỉm cười nhìn nó: "Chúc mừng nha Sophia, cậu làm tớ ghen tị quá!" Nó bĩu môi: "Nếu cậu ghen tị thì kiếm anh nào đó đem về đi!" Nastia xen vô: "Có cần tớ làm mai cho không? Tớ có quen mấy anh chàng người Anh, đảm bảo toàn "hàng" chất lượng cao!" Kin đen mặt kéo cô ngồi sát vào mình, nhả nhỏ hỏi: "Thằng nào?" Nastia ngơ ra: "Ai?" Kin cau mày: "Mấy thằng khốn em quen ấy!" Nastia ngẫm nghĩ: "À, mấy vị thiếu gia con nhà bá tước ở bên Anh đó!" Kin siết chặt cái eo của cô: "Không cho phép qua lại với mấy thằng đó nữa, em có một mình anh là đủ rồi!" Mia trầm trồ: "Kin này, cậu chính thức tuyên bố quyền sở hữu rồi đấy à?" Kin hất mặt lên: "Thì sao chứ? Bên cạnh Nastia có nhiều vệ tinh lắm, không phòng ngừa trước sau này tình địch đến tận nhà thì tính sao?" Nastia nhăn mặt còn bọn kia cười ầm cả lên. Kathryn lên liếc hấn, rồi lại quay nhìn nó với ánh mắt thù hận. Nó cũng không rời hơi mà đi quan tâm cô ta thế nào, dù sao trước đây Kathryn cũng chưa từng nhìn nó bằng ánh mắt thiện cảm. Đột nhiên, Kathryn đứng lên, tiến đến trước mặt nó, mở miệng: "Sophia, tôi muốn thách đấu với cô!" Nó thản nhiên hỏi: "Thách đấu với cô thì tôi được gì?" Kathryn ngưng mi nhìn nó: "Nếu cô thắng, tôi sẽ từ bỏ anh Kai, còn nếu cô thua, anh Kai sẽ là của tôi!" Nó liếc nhìn hấn: "Hấn sao? Được, tôi đồng ý!" Kathryn gật đầu: "Được lắm, 7 giờ tối ngày mai, tại bãi đua xe Tử thần, tôi chờ cô!" Kathryn nói xong liền đi ra ngoài, nó dựa mình vào ghế, bên môi hiện lên ý cười trong suốt: "Dựa vào cô mà muốn thách đấu tôi sao?"

Tối hôm sau

Bọn nó thay đồ rồi ra khỏi nhà. Hôm nay nó mặc bộ đồ da màu đen bó sát, đi bốt ống cao cũng màu đen, xõa tóc, không có thêm trang sức gì. Bọn nó đi ô tô đến trường đua Tử thần. Kathryn lúc này đã đến. Cô ta mặc bộ đồ màu đỏ chói ôm sát người, khóa kéo hơi mở, loáng thoáng có thể thấy được vòng một quyến rũ, đầy đà. Nó liếc nhìn cô ta một cái rồi đi thẳng đến chỗ hấn, kiễng chân lên hôn nhẹ vào môi hấn, thì thầm: "Chờ em trở lại!" Hấn ôm eo nó, gật đầu: "Ừm!" Buông hấn ra, nó đi đến vạch xuất phát, trèo lên chiếc moto ưa thích, dùng dây buộc tóc lại, đội mũ bảo hiểm lên, nhìn về phía đám hấn, nở một nụ cười kiêu ngạo. Tiếng súng vang lên, hai chiếc moto đồng thời lao đi. Người xem nín thở vì tốc độ của hai người này. Là con gái mà lại có thể đi với vận tốc cao như vậy sao? Chẳng đầu tiên, Kathryn dẫn đầu. Nó cũng không có biểu tình gì, vẫn giữ nguyên tốc độ cũ, tiếp tục chặng thứ hai. Lần này, Kathryn lại tiếp tục dẫn đầu. Trên khán đài, bọn hấn đã có chút lo lắng, trong khi bọn nó vẫn không mấy may quan tâm lắm. Kin khó hiểu nhìn Mia: "Bọn em không lo cho Sophia sao?" Mia lắc đầu: "Sao phải lo?" Nicko chen vào: "Kathryn đã dẫn đầu hai chặng rồi, nó không sợ sẽ thua sao?" Dania bật cười, khẽ chạm vào tay anh: "Đó là cách thức ưa thích của Sophia, anh đừng lo!" Bọn hấn nghe vậy cũng không nói gì nữa, tiếp tục theo dõi trận đua. Chặng 3, hiện tại, nó vẫn đang để cho Kathryn dẫn trước. Đến khúc cua thứ hai, đột nhiên nó tăng tốc. Chiếc xe lao nhanh về phía trước, khéo léo tránh thoát những chướng ngại vật, đến sát cạnh xe Kathryn, cô ta mở lớn mắt nhìn nó. Đến gần khúc cua thứ ba, nó vận hết tốc lực lao về phía trước. Kathryn hét lên: "Cô điên rồi!" Nó chỉ cười không đáp, còn chưa kịp để Kathryn kịp hoàn hồn, nó đã cán đích đầu tiên. Kathryn chết sững nhìn nó đang đi về phía mình, nó mỉm cười ngạo nghễ: "Kathryn, muốn thách đấu với tôi, cô còn non lắm!" Kathryn suy sụp ngồi xuống. Thua rồi, thua thật rồi. Hấn đi đến trước mặt Kathryn, chìa tay ra nói: "Chúng ta vẫn có thể trở thành bạn chứ?" Trong mắt Kathryn chợt lóe qua tia sáng, cô ta đưa tay cho hấn: "Được! Chỉ cần mọi người tha thứ cho tôi thôi!" Bọn nó nhìn nhau, không nói gì, gật đầu. Nó xoay người đi, phất tay nói: "Tùy, tôi không để ý lắm chuyện đấy!". Tất cả giải tán.

Liệu Kathryn có thật sự muốn kết bạn, hay chỉ để lợi dụng để sắp đặt một âm mưu?

72. Chương 73

Chris mở cửa phòng nó, bước vào, đưa cho nó một tập tài liệu. Cô quan sát sắc mặt nó một chút rồi nói: "Chị, số hàng bị mất tích, chị định làm gì đây?" Nó ném tập tài liệu lên bàn, ngưng mi hỏi: "Số hàng bị mất ở đâu?" Chris đáp: "Biên giới nước Anh!" Nó xoay ghế, nhìn ra cửa sổ: "Xem ra chị lại phải đích thân đi một chuyến rồi! Báo với đám Nastia hộ chị! 2 tuần, à không, đúng 1 tuần nữa chị sẽ về!" Chris hoảng hốt: "Không được, chuyến đi này rất nguy hiểm, chị không thể đi, để em đi là được rồi!" Nó quay lại nhìn Chris: "Đừng quên chị là người đứng đầu Demon! Em ở lại giúp đám Nastia quản lí bang đi, lựa chọn từ trong đội gián điệp ra 10 người, nạp vào đội phó bang đi, chúng ta mới chỉ có 10 người. Chưa đủ!" Chris nhìn về mặt của nó, đành gật đầu: "Vâng!" Nó lại nói tiếp: "Chris, em tìm mua một quán bar lớn ở Hà Nội rồi lập thêm một trụ sở nữa đi, đưa người của ta về quản lí!" Chris gật đầu: "Vâng!" Nó phát tay: "Được rồi, em đi nghỉ sớm đi!" Chris ra ngoài rồi, nó mở tủ, lôi bọc thuốc ra uống. Vừa rồi mắt nó đột nhiên mờ đi, thật may là Chris không phát hiện ra sự khác lạ của nó.

Hôm sau nó không đi học, Nastia biết nó có việc cần làm nên cũng không nói gì, hiện giờ việc cần bọn nó làm chính là thực hiện những nhiệm vụ của bang mà nó giao. Bọn hần bây giờ cũng đã trở thành phó bang Demon nên tất nhiên cũng tham gia. Vì vậy, chỉ trong hai ngày, mọi việc đã hoàn tất. Đột nhiên, đến ngày thứ năm, nó trở về trong tình trạng thương tích đầy mình. Về đến cổng nhà, nó liền ngã đi. Nastia vừa ra cửa, gặp nó như vậy nên sợ hãi kêu ba đứa kia đưa nó vào bệnh viện. Tụi hần cũng vội vàng chạy đến bệnh viện. Cũng may, ông bác sĩ nói nó chỉ bị thương ngoài da chứ không nguy hiểm gì. Nhưng, có một chuyện bác sĩ nói làm cả đám chết sống.

"Theo chuẩn đoán của chúng tôi, cô bé bạn của các cháu còn bị ung thư, tại sao gia đình không đưa đi chữa trị?"

Cả bọn tựa hồ không tin nổi vào tai mình. Nó bị ung thư, nhưng tại sao không ai biết? Nastia, Mia và Dania đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên sững lại. Vậy ra tình trạng bọn nó nhìn thấy lúc đó là lúc nó phát bệnh sao? Ba đứa đau lòng nhìn nó nằm trên giường. Mang tiếng là bạn thân của nó mà lại không biết nó bị mắc căn bệnh nguy hiểm như vậy. Vậy trong những lúc nó chịu đựng đau đớn vì bệnh phát thì tất cả đang ở đâu? Bọn nó tự cảm thấy bản thân mình thật vô tâm!

"Ừ.." Nó khẽ cử động cơ thể. Mở mắt ra, đập vào mắt nó là gương mặt lo lắng của ba đứa bạn thân. Nastia thấy nó tỉnh, cô thở phào: "Hix, Sophia, mi làm bọn ta muốn đứng tim." Mia ra ngoài gọi bọn kia vào. Dania cầm tay nó, nhìn nó hỏi: "Tại sao phải giấu?" Nó ngạc nhiên: "Hả? Giấu chuyện gì?" Nastia khoanh tay, tựa vào giường, nói: "Chuyện cậu bị bệnh, tại sao không nói cho bọn tớ biết?" Nó im lặng một chút, nhìn lên trần phòng, cười khổ: "Mọi người biết rồi à?" Nastia gật đầu. Nó nói: "Tớ sợ, một ngày nào đó, tớ biến mất, mọi người sẽ đau lòng..." Nastia ứa nước mắt, nói: "Vậy cậu giấu bệnh, tự mình chịu đựng như vậy, cậu nói bọn tớ không đau lòng sao? Bọn tớ thậm chí còn cảm thấy khổ sở gấp đôi! Thà cậu nói hết ra, bọn tớ còn có thể cùng cậu chia sẻ, tại sao phải bắt buộc bản thân mình như vậy?" Nó cười thê lương nhìn Nastia: "Xin lỗi,..." Cửa phòng mở ra, bọn kia đi vào. Hần đến ngồi cạnh giường, nhìn nó, mỉm cười: "Em tỉnh rồi sao?" Nó gật đầu. Kín đến bên cạnh Nastia, hốt hoảng hỏi: "Sao em lại khóc?" Nastia gạt nước mắt, chối: "Nào có đâu!" Mia đột nhiên hỏi: "Sophia, sao cậu lại bị thương nặng như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Mặt nó đen lại, nghiêng răng nói: "Bọn khốn chết tiệt, nếu để tớ gặp lại lần nữa, tớ sẽ lột da chúng! Có kẻ tập kích chuyển hàng chúng ta chở sang Anh, cướp đi 2 lô hàng. Nên tớ mới theo dấu vết chúng tìm đến được nơi bọn chúng cất hàng. Ai dè đâu, bị phát hiện, thế là tớ đánh nhau với bọn chúng, nhưng mà tự nhiên giữa chừng tớ phát bệnh, thế là..." Dania ngắt lời: "Thế là cậu bị chúng đánh thành thế này? Rồi sao, thế nào nữa?" Nó nói: "Tất nhiên là tớ lấy lại được số hàng, nhưng lại để hơn phân nửa trong số bọn chúng chạy thoát! Thật bực mình!" Nastia nhìn nó: "Hôm nào bọn mình cho người đi tìm là được, cậu bực mình làm gì cho tổn hơi tổn sức!" Nó cau mày: "Nhưng mà..." Nastia quát: "Không nhưng nhị gì hết á! Việc của cậu bây giờ chính là dưỡng thương cho tốt đi, việc còn lại để bọn tớ lo!" Nó xị mặt, nhưng rồi cũng đành nghe theo.

73. Chương 74

Lớp 11A hôm nay lại có học sinh mới...

" Xin chào, mình là Lạc Yến Nguyên, rất vui vì được gặp các bạn, còn đây là anh trai mình, Lạc Quân Huy, bọn mình là học viên mới, rất mong các bạn sẽ giúp đỡ bọn mình!" Cả lớp vỗ tay. Cô Phương xếp chỗ cho hai người mới này ngồi dưới bàn nó và Nastia. Yến Nguyên hướng nó bắt tay:" Xin chào, mình là Yến Nguyên, còn bạn?" Nó cũng bắt tay, nói:" Nguyễn Hoàng Thiên Bằng, hân hạnh được làm quen!" Đối với Yến Nguyên, nó có một cảm giác rất quen thuộc, nhưng ở chỗ nào thì nó không thể nhớ ra. Còn đối với Quân Huy, nó lại không có cảm giác gì đặc biệt. Vậy là sao?

Đến lúc về rồi, nó vẫn còn bị mắc trong mớ khó hiểu, hấn gọi thế nào cũng không tỉnh. Bực mình, hấn hôn nó. Cảm giác khó thở kéo nó về với thực tại, nó vội đẩy hấn ra, thở nói:" Tên kia, làm gì vậy hả? Muốn tắt thở luôn rồi nè!" Hấn kí đầu nó:" Ai bảo anh gọi mãi không tỉnh, đang suy nghĩ gì mà trầm tư vậy?" Nó vò đầu, đáp:" Lúc nhìn vào mắt Lạc Yến Nguyên, em thấy có gì đó rất quen thuộc, giống như em đã từng gặp cô ấy ở đâu đó rồi, nhưng thế nào cũng nghĩ không ra!" Hấn ôm nó, sủng nịch nói:" Không nhớ thì bỏ đi, nghĩ nhiều chi cho đau đầu! Được rồi, bây giờ bọn mình đi chơi đi!" Nó cau mày:" Công viên đóng cửa rồi còn gì?" Hấn cười:" Không phải, đi, anh dẫn em đến một nơi!" Hấn nắm tay nó dắt đi.

Nastia ngồi vắt chân trên ghế sofa, thản nhiên ăn táo. Ngồi bên cạnh Kin rất chăm chỉ gọt trái cây cho cô ăn. Mía thấy vậy, bật cười:" Kin, đừng chiều Nastia quá, nó sẽ hư đi đấy!" Dania cũng xen vào:" Mía nói đúng đó, cậu cứ như vậy sẽ chiều hư con bé!" Nastia trề môi:" Mấy cậu nói năng giống hệt mẹ tớ vậy," Anh, đừng chiều Nastia quá, sẽ chiều hư con bé đấy," lần nào lão phu nhân cũng nói bố tớ như vậy!" Nastia bắt chước giọng điệu của mẹ cô làm cả bọn phì cười. Reng... reng... Nastia mở mắt, thốt lên:" Chết, lão phu nhân gọi!" Cô hít một hơi, ấn nút nghe:" Dạ, con nghe!" Tiếng mẹ nó vọng bên kia:" A lô, Nastia hả, mẹ nè, đám Sophia cũng ở đó chứ?" Nastia ngạc nhiên:" Ô, vâng!"

[Vậy được, con mở loa ngoài đi!]

Nastia làm theo:" Rồi, có việc gì vậy mẹ?"

[Sáng sớm ngày kia bọn ta sẽ bay về Việt Nam, mấy đứa ra sân bay đón nhé!]

" Bọn ta? Cả bố mẹ bọn cháu sao?"- Dania ngạc nhiên hỏi.

[Ủ, nhớ nhé, bọn ta đi chuyến bay đêm, chắc tầm 5 giờ sáng là về tới]

" 5 giờ?- Nastia đau khổ ôm mặt -" Ai mà dậy nổi chứ?"

[Đừng than vãn, bọn ta sẽ có quà, yên tâm!]

" Nhưng mọi người về có việc gì vậy ạ?" - Mía hỏi.

[Ta chờ mỗi câu này! Về ấy đứa lấy chồng chứ làm gì nữa!]

" Hả?????" - Ba đứa nó cùng hét lên -" Lấy chồng? Đùa! Bọn con mới 16 tuổi thôi đó!"

[Không vấn đề gì! Với lại, chuyện mấy đứa có bạn trai, đừng tưởng bọn ta ở bên Anh mà không biết!]

Ba đứa cùng đỏ mặt.

Kin đột nhiên xen vào:" Mẹ vợ, con chào mẹ, buổi tối tốt lành ạ!"

[Ui, con rở ngoan, con rở ngoan, haha,...]

Hai người kia kể tung người hứng làm Nastia khóc không ra nước mắt. Kiểu này thì cuộc sống sau này đảm bảo mẹ cô sẽ chỉ chăm con rở mà vất vả con gái ruột này vào xó mắt!

[Được rồi, sáng ngày kia nhớ ra sân bay đón bọn ta đấy nhé! Mấy đứa ngủ sớm đi! Con rở, đi ngủ sớm đi nha! Bye bye, ta cúp máy đây ~~!]

" Dạ mẹ ~~ "

Kin quay qua nhìn Nastia cười đầy hi vọng. Thấy chưa, mẹ vợ cứng cựa thế cơ mà! Nastia đau khổ thở dài. Hết hi vọng, hết hi vọng rồi.

" Anh dẫn em đến đây làm gì vậy? - Nó khó hiểu nhìn hấn. Khi không hấn dẫn nó ra bờ sông làm gì? Hấn kéo nó ngồi xuống bãi cỏ, mỉm cười nói: " Em cứ chờ đi rồi biết!" Hấn nhìn đồng hồ, đếm ngược: " 5...4...3...2...1... OK!" Hấn vừa đếm xong, trên bầu trời vang lên những tiếng nổ. Nó ngẩng lên, chứng kiến một cảnh tượng vô cùng đẹp. Vô số những chùm pháo hoa được bắn lên trên bầu trời đêm, bùng tỏa thành vô số những chùm ánh sáng đủ màu tuyệt đẹp. Nó ngỡ ngàng nhìn cảnh tượng này. Hấn cười: " Đẹp không? Anh đã phát hiện ra đây! Mỗi buổi tối, ở đây đều sẽ bắn pháo hoa, vào đúng 9 giờ tối! Nên anh muốn cho em xem." Nó nhìn lên trời, mỉm cười: " Đẹp, rất đẹp!" Rồi đột nhiên nó mở to đôi mắt, nhìn những chùm pháo hoa kết thành chữ: Sophia, anh yêu em! và một chùm khác là: Mãi mãi! Nó quay đầu kinh ngạc nhìn hấn: " Anh làm sao?" Hấn gật đầu, dưới ánh đèn, nụ cười của hấn vô cùng rực rỡ: " Em thích không, anh đã nhờ những người bắn pháo hoa bắn hộ đó!" Nó nhìn hấn, cảm động không nói lên lời, khẽ nói: " Kai, cảm ơn anh..." Hấn nhìn nó, cười xấu xa, nói: " Nếu vậy em nên đáp lại cho anh cái gì đó đi!" Nó ngây ra: " Hả?" Lời chưa kịp thốt ra, hấn đã chế trụ đôi môi của nó. Hấn thì thầm: " Em không cần nói gì cả, anh hiểu là được rồi..." Nó nhắm mắt lại, nước mắt hạnh phúc trào ra...

74. Chương 75

Trong lớp học...

Nó ngồi đăm chiêu nhìn ra cửa sổ, trong lòng rối bời. Cứ nghĩ đến ánh mắt của Yến Nguyên thì nó lại vô cùng khó hiểu. Ánh mắt ấy, quen thuộc đến kì lạ, giống như nó đã từng nhìn rất lâu vào nó vậy, lâu đến mức khiến cho ánh mắt ấy thật sâu ghim vào tim. Nastia bước vào lớp, nhìn nó ngồi đăm chiêu bên cửa sổ, cô đi tới lay lay người nó: " Hề, Sophia, sao ngồi đờ ra vậy? Có tâm sự gì sao?" Nó quay lại nhìn Nastia, hai mắt rưng rưng: " Nastia ơi..." Nastia hốt hoảng nhìn nó: " Sao vậy, cậu lại phát bệnh nữa sao?" Nó lắc lắc đầu, đáng thương hề hề nói: " ...Tớ đói!" Rầm! Nastia trực tiếp té từ trên ghế xuống! Cô đứng dậy, kí đầu nó, mắng: " Hừ, đồ quỷ, làm người ta tưởng bị làm sao chứ? Thôi được rồi, ngồi đó đi, tớ đem đồ ăn đến cho!" Nastia đi rồi, nó lại đăm chiêu nhìn ra cửa sổ. Bỗng nhiên, có tiếng vật sắc xé gió lao thẳng về phía nó ngồi. Phập! Một con dao con cắm ngay vào tường, sát với mặt nó, đầu mũi dao ghim một mảnh giấy. Nó rút con dao ra, giật tờ giấy trên đó rồi đọc. Đọc xong, nó cười nhạt, vắt mảnh giấy trên đất, xoay người ra khỏi lớp. Trên tờ giấy, chỉ ghi vắn vắn dòng chữ: Nếu muốn biết thân phận Lạc Yến Nguyên thì hãy đến nhà kho sau trường.

Lúc này, nhà kho phía sau học viện...

Không hổ danh là Học viện Hoàng gia, nhà kho mà cũng to rộng như vậy! Ít nhiều gì cũng bằng phòng khách nhà nó, mà phòng khách nhà nó thì...

Trước cửa nhà kho có vài nữ học viên đang đứng. Nó thở dài. Nó đoán chắc có sai mà! Thân phận Lạc Yến Nguyên đến nó còn không biết thì ai biết? Nó tiến đến trước mặt mấy người kia, hỏi: " Gọi tôi ra đây có việc gì không?" Mấy đứa con gái chỉ vào nhà kho phía sau: " Lạc Yến Nguyên đang ở trong đó, muốn cứu cô ta thì cô hãy vào đó đi!" Nó không nói gì, lững thững xỏ tay túi áo đi vào. Quả thật, nó thấy Lạc Yến Nguyên bị trói nằm một góc của nhà kho. Nó vội chạy đến cởi dây trói. Vừa rút miếng vải trong miệng ra, Yến Nguyên đã òa lên khóc, ôm chặt lấy nó: " Sophia, tớ sợ lắm, hu hu, Sophia..." Nó ngạc nhiên nhìn Yến Nguyên: " Sao cậu lại biết tên tôi? Có phải chúng ta từng quen nhau không?" Yến Nguyên biết vừa rồi mình lỡ lời, cô vội vã lắc lắc đầu. Cạch, tiếng cửa bị khóa. Nó thốt lên: " Chết tiệt!" Nó chạy đến phía cửa, dùng sức đẩy, cánh cửa cứng không mở ra được. Nó rủa thầm: " Đáng chết, bị khóa ngoài rồi!" Yến Nguyên cũng vội chạy đến, hỏi: " S... Bắn, giờ phải làm sao? Chúng ta bị nhốt lại rồi! Vừa nãy tớ nghe mấy bạn kia nói sẽ phóng hỏa đốt kho đây!" Nó hét lên: " Cái gì? Sao cậu không nói sớm?" Cái bọn học viên trường này điên rồi! Nhà trường xây kho để bọn họ đốt chắt? Yến Nguyên sợ hãi lùi lại: " Minh, sợ quá, nên, nên..." Nó hít một hơi, nói: " Được rồi, cậu không cần phải sợ! Tớ sẽ đưa hai đứa mình ra ngoài, giờ cậu lùi lại!" Yến

Nguyên làm theo lời nó. Nó đứng cách xa cái cửa một đoạn, hít một hơi thật sâu, rồi đột nhiên, nó lấy đà chạy thẳng về phía cửa, lúc đến gần, nó nhảy lên, dồn lực vào chân đạp thẳng vào cánh cửa.

” Yaaaaaaahhhhhhhhh.....”

Sau tiếng hét của nó, ổ khóa bằng sắt bị nó đạp bung ra, cánh cửa đổ ập xuống. Nó cùng Yến Nguyên nhanh chóng chạy ra ngoài. Bên ngoài lúc này là gần 50 đứa con gái tay cầm gậy đứng nhìn nó và Yến Nguyên. Nó chửi thề:” Khốn nạn!” Đứa con gái đứng đầu giờ gậy chỉ thẳng vào nó, nói:” Nguyễn Hoàng Thiên Bằng, hôm nay sẽ là ngày tàn của cô!” Nó cười lạnh:” Mấy người thì làm gì được tôi đây?” Nó đẩy Yến Nguyên sang một bên,nói:” Cậu đứng bên đó đi, đừng can thiệp vào, nếu không thì người bị thương sẽ là cậu đó!” Yến Nguyên uk một tiếng liền chạy ra xa, lo lắng nhìn nó. Nó lạnh lùng nhìn đám người trước mặt, bóp tay “răng rắc”, cười lạnh hỏi:” Rồi, giờ muốn đấu từng người hay lên tất? Kiểu nào đây cũng chiều! Lâu lắm rồi mới được một lần dẫn xương dẫn cốt!” Bọn con gái hai mắt nhìn nhau, rồi không hẹn cùng đồng loạt xông lên. Nó mỉm cười. Trò hay, chính thức mở màn.

Bình, bình.. bóp... á... bóp... bình... rầm... rầm...

Nó đứng dậy, phui phui quần áo, vỗ vỗ tay nói:” Chơi chán quá đi, mới thế mà đã gục rồi!” Yến Nguyên há hốc mồm nhìn nó. Sophia, cậu ấy đã mạnh đến như vậy rồi sao? Nó bật cười nhìn vẻ ngốc nghếch của Yến Nguyên, nói:” Cậu ngậm miệng lại đi, như vậy thật không có chút nữ tính nào!” Yến Nguyên đột nhiên hét lên:” Sophia, coi chừng!” Nó vội vã quay đầu, nhưng hai mắt đột nhiên mờ đi. Chết tiệt, sao đúng lúc này lại phát bệnh chứ? Bốp! Tiếng vật cứng đập vào da thịt, khi nó nhìn lại, đã thấy Yến Nguyên nằm dưới đất, trên đầu vết thương đang rỉ máu. Nó một cước đá bay đứa con gái kia, cô ta bay thẳng, đập người vào cây, chỉ nghe một tiếng rắc, cô ta phun ra một ngụm máu, trực tiếp ngất đi. Xem ra phen này cô gái kia ít nhất cũng phải gãy 3 cái xương sườn. Nó run rẩy ôm lấy Yến Nguyên, máu của cô thấm ướt cả áo nó. Yến Nguyên khó khăn mở miệng:” Sophia...” rồi ngất đi. Nó hét hoảng hét lên:” Yến Nguyên, tỉnh lại đi, Yến Nguyên...” Đột nhiên nó ôm lấy đầu, đau đốn gào lên:” Aaaaa.....” Những hình ảnh này là sao? Rốt cuộc những điều này là gì? Tại sao những hình ảnh này lại xuất hiện trong đầu nó? Rốt cuộc đây là chuyện gì? Nó vô thức đưa tay ôm chặt lấy Yến Nguyên, hai mắt nó đỏ ngầu, lấm lắm:” Mau tỉnh lại đi, mau tỉnh... Tiara...” Trước mắt tối sầm, nó ngất lịm.

” Sophia...” Nastia hét lên.

Rốt cuộc nó đã nhìn thấy gì? Thân phận của Lạc Yến Nguyên là gì? Liệu có gì liên quan đến nó ở đây?

75. Chương 76

” Tiara, đến đây đi, đuổi theo tớ nè....haha..”

” Sophia, đợi với nào, cậu ăn hiếp tớ nha, tớ về sẽ mách mẹ cậu, ...”

“ ... ”

” Hic, tớ bị trật chân rồi, cậu đi về trước đi Tiara,...”

” Không, tớ sẽ ở đây với cậu, tớ không bỏ cậu một mình đâu, Sophia,...”

” Tiara, cảm ơn cậu,...”

“ ... ”

” Sophia, cậu có nhìn thấy ngôi sao kia không? Đó là tớ và cậu đấy! Chúng ta sẽ mãi ở bên cạnh là là bạn của nhau nhé!”

” Tất nhiên rồi! Móc tay nào, ai thất hứa sẽ là con chó nhỏ!”

” Ừ!”

“ ... ”

” Tiara, cẩn thận kia!”

Đoàng...

” Sophia, tỉnh lại đi, cậu đừng bỏ tớ mà,... Sophia, Tiara sợ phải ở một mình lắm, huhu, Sophia,...”

Tiara... Tiara... Tiara...

” Tiara....” Nó hét lên, ngồi bật dậy. Nastia vội vàng bắt lấy tay nó, lo lắng hỏi:” Sophia, cậu sao rồi? Sophia?” Nó chớp lấy tay Nastia làm cô giật cả mình, hai mắt đầy nước, liên tục hỏi:” Tiara, Tiara, cậu ấy đâu rồi? Tiara....” Nó nhảy xuống giường, vội hướng cửa phòng định đi ra. Nastia hốt hoảng kéo nó lại:” Sophia, bình tĩnh lại, Tiara của cậu không có ở đây, cô ấy đang được các bác sĩ cấp cứu!” Sophia hốt hoảng nắm chặt tay Nastia, nói:” Sao lại phải cấp cứu, Tiara cậu ấy rốt cuộc bị làm sao? Nói cho tớ biết đi, làm ơn... hức hức... tớ phải đi tìm cậu ấy, xin cậu... Nastia... dẫn tớ đi gặp... cậu ấy... đi mà... Tiara... hức hức...” Nó gục vào vai Nastia, khóc thảm thiết. Nastia đau lòng ôm lấy đôi vai đang run rẩy của nó. Sophia, rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra với cậu?

Trong phòng bệnh, nồng nặc mùi thuốc sát trùng, Yến Nguyên nằm tái nhợt trên giường bệnh, trên đầu băng bởi một dải băng trắng, loáng thoáng thấy được màu hồng nhạt của máu. Nó ngồi lặng bên giường bệnh, gương mặt phủ đầy đau buồn, tay nó nắm chặt bàn tay của Nguyên. Hắn đau lòng nhìn nó, quay sang Nastia:” Sao Sophia lại trở thành như vậy?” Nastia lắc đầu:”Không biết, lúc tớ đến chỗ nhà kho sau trường thì thấy nó ngất bên cạnh Yến Nguyên bị thương, tớ vội vàng đưa hai người vào viện. Lúc tỉnh dậy Sophia vô cùng kích động, nó vừa khóc vừa liên tục gọi tên Tiara, tớ đành phải đưa nó đến đây.” Nicko đột nhiên thốt lên:” Em vừa nói là Tiara?” Bọn nó khó hiểu nhìn anh. Nicko nói:” Lúc nhỏ, anh thường nghe Sophia khoe rằng nó quen được một cô bạn người Việt bên Anh, cô bé ấy tên là Tiara, nhưng vì một sự cố mà gia đình cô bé ấy đã rời đi, còn nó sau chuyện đó thì bị mất đi một phần trí nhớ!” Dania thốt lên:” Lẽ nào, cô bé tên Tiara đó chính là...” - ” Đúng vậy!” Giọng nói của một người con trai vang lên. Bọn nó quay lại, Mía ngạc nhiên:” Quân Huy?” Lạc Quân Huy nhìn vào phòng bệnh, quay sang bọn kia:” Đi, tôi sẽ nói tất cả mọi chuyện ấy cậu biết!” Cả bọn liền đi theo.

Bên trong phòng...

” Tiara,...” Nó nhìn Yến Nguyên, khẽ gọi. “Ừm,...” - người trên giường khẽ nhúc nhích, rồi dần mở mắt ra. Nó cười mừng rỡ nói:” Tiara, cậu tỉnh lại rồi!” Yến Nguyên mở to mắt nhìn nó:” Sophia, cậu nhớ ra tớ rồi sao?” Nó khóc, gật đầu. Yến Nguyên cũng khóc, cô nói:” Tốt quá rồi, Sophia, cuối cùng cậu cũng nhận ra tớ rồi...” Nó nắm chặt tay Yến Nguyên:” Tiara, tớ xin lỗi,...” Yến Nguyên dịu dàng vỗ tay nó:” Cậu không cần phải xin lỗi, cậu có làm gì sai đâu?” Nó gạt nước mắt:” Tại sao cậu khóc vậy? Sao lại đổ gậy đó cho tớ chứ, cậu có biết rất nguy hiểm không hả? Hức...” Yến Nguyên nhìn lên trần, dịu dàng nói:” Không phải trước đây cậu cũng vì tớ mà chấn một viên đạn sao? Cũng vì vậy mà cậu mới bị mất đi một phần trí nhớ...” Nó bĩu môi:” Vậy thì sao chứ? Cậu coi thường tớ rồi, 1 gậy đó vốn chẳng là gì với tớ, nhưng với cậu thì khác đấy!” Yến Nguyên mỉm cười. Nó lau hết nước mắt trên mặt, hỏi:” Đúng rồi, sao hồi đó nhà cậu lại chuyển đi vậy? Sau khi tớ xuất viện thì gia đình cậu đã chuyển đi rồi!” yến Nguyên nhìn nó nói:” Sau cái đêm hôm đó, tớ bị ám ảnh nặng, dần rồi bị trầm cảm, nên ba mẹ quyết định chuyển nhà đi chỗ khác để bệnh của tớ đỡ hơn, sau này biết cậu về Việt nên tớ đi theo!” Nó cười:” Không sao, từ giờ trở đi chúng ta lại trở thành bạn của nhau nhé!” Yến Nguyên gật đầu:” Ừ!”

Lại chỗ bọn hắn nào...

” Cậu nói thật sao? Sophia đã từng vì chấn đạn cho Yến Nguyên mà mất trí nhớ sao? Vậy hai người đó là bạn từ nhỏ sao?” Nastia kinh ngạc hỏi.

“Ừ!” - Quân Huy gật đầu -” Nguyên theo Sophia về Việt cũng là để cảm ơn Sophia.”

Thì ra là vậy!

76. Chương 77

” Chào cả nhà, từ giờ tớ sẽ ở lại đây, mong mọi người giúp đỡ!” Tiara cúi đầu chân thành nói.

Nó khoác vai cô nói:” Cậu là bạn tớ nên cũng là bạn của mấy đứa nó, không sao!”

Nastia gật đầu:” Đúng rồi, cậu cứ tự nhiên ở đây, không sao đâu!” Dania bỗng hỏi:” À Tiara, cậu sống ở đây, vậy anh cậu ở đâu?” Yến Nguyên nháy mắt:” Tớ bật mí cho các cậu biết một chuyện nhé, Quân Huy không phải là anh trai tớ đâu, đó là bạn trai tớ đấy!” Mía ngạc nhiên:” Hai người không phải cùng họ sao?” Tiara lắc đầu:” Không phải, họ của anh ấy là Dương Quân Huy, đó chỉ là họ giả thôi! ” Mía che miệng:” Ghê nha, ghê nha...” Yến Nguyên đỏ mặt. Nó ngẫm một lát rồi nói:” Thảo nào, nhìn Quân Huy tớ chẳng có cảm giác gì!” Nastia đột nhiên ồ lên nói:” Đúng rồi, ngày mai ba mẹ chúng ta về nước đấy, họ kêu chúng ta tra đón.” Nó hét lên:” Cái gì? Họ về Việt không phải để kiểm soát chúng ta đấy chứ?” Nastia nhăn mặt:” Không phải, họ về để xem mặt con rể tương lai, kiểu này thời kì các chàng rể chuẩn bị đến rồi, bọn mình cũng nhanh gọn thu dọn đồ đạc rồi kiếm cái góc nào đó mà ngồi thôi!” Nó xì mặt:” Khổ quá cơ!”

Sáng hôm sau...

4 giờ 30...

Reng... reng... reng....

Reng... reng...reng....

Reng... reng.... bộp... rầm.... choang...

Thế hệ đồng hồ đầu tiên đã chính thức yên nghỉ dưới tuổi vàng, sau khi vang lên những lời trăng trối cuối cùng và nhận một cái kết cục không thể thảm hơn. Nó lồm cồm bò dậy, ngồi trên giường dụi dụi mắt, liếc nhìn cái đồng hồ giờ đã là sắt vụn nằm một đồng dưới sàn, đi vào nhà tắm thay đồ. Nó vừa ngáp vừa đi xuống dưới lầu, đi thẳng vào bếp. Nó tự phục vụ bữa sáng bánh mì và trứng ốp ỉnh rồi ngồi vào bàn ăn ngon lành. Lát sau, Nastia và Mía bước xuống, hai cô cũng tự chuẩn bị đồ ăn ỉnh. Xuống cuối cùng là Dania. Ăn xong bọn nó lái xe đi thẳng ra sân bay. Đứng ở cửa ra mà bọn nó cứ luân phiên nhau ngáp liên hồi. Bỗng Dania reo lên:” Kia rồi!” Bọn nó nhìn theo. Cửa ra xuất hiện một đoàn người, ai cũng đều ăn mặc sang trọng. 4 cặp ông bố, bà mẹ thông thả đẩy xe đồ ra, nhìn thấy bọn nó liền rít rít vẫy tay:” Mấy nhóc ơi!” Cả nhà ôm nhau, hỏi han mấy câu rồi cùng đi ra xe. Mấy vị phụ huynh vừa đi vừa thoải mái tán gẫu ở đằng trước, còn đám bọn nó thì khổ sở tải đồ linh kinh của họ ở phía sau. Chết đồ xong xuôi, cả nhà lên xe đi về.

Dì Lan đã đứng sẵn ở cửa để đón. Mẹ nó vừa xuống xe liền vẫy tay với dì:” Dì Lan dạo này có khỏe không? Chúng tôi nhớ dì lắm đó! Cũng may ở bên này có dì trông chừng bọn nhóc giúp chúng tôi, không thì chúng tôi chẳng biết phải làm sao!” Dì Lan mỉm cười:” Ông bà chủ đừng nói vậy, dù sao tôi cũng mang ơn hai vị, chút việc cón con này thì đã là gì chứ?” Nó lòi mấy cái va li lên bậc thềm, nhăn nhó:” Dì ơi, gọi mấy chú bảo vệ vô giúp tụi con khiêng đồ của nợ này vào nhà với!” Nhanh chóng có mấy người bảo vệ đến khiêng hành lí vào đặt trong nhà. Bọn nó ngồi vật vã trên ghế sofa vì mệt. Trong khi đó, ba mẹ bốn đứa dắt nhau đi thăm quan vòng quanh nhà. Chris đột nhiên không hiểu thế nào lại chạy vội vàng từ trên tầng xuống, vừa thấy nó liền nói:” Chị Sophia, chị đây rồi!” Nó nhìn Chris:” Em dâu, sao lại chạy vội như vừa bị ma đuổi vậy?” Chris mặt tái mét đưa nó một xấp tài liệu. Nó cau mày:” Đây là gì?” Chris nói:” Chị, mấy người hôm nọ đánh chị là do có người sai khiến.” Nó nhăn mặt:” Là ai?” Chris len lén liếc nó, rồi cuốc hít một hơi, nói:” Là Kathryn!” Nastia tức giận đập bàn:” Tớ biết ngay là cô ta vốn không phải người tốt mà!” Mía nhìn nó:” Cậu tính sao, Sophia?” Nó gấp tài liệu lại, bình thản nói:” Kệ cô ta, tớ không quan tâm!” Nó đi thẳng lên lầu. Đám Nastia lo lắng nhìn nó.

Kathryn, cô giỏi lắm!

77. Chương 78

Sáng hôm sau bọn nó vẫn đi học bình thường như mọi ngày. Hôm nay Kathryn không đến lớp. Bọn nó cũng mặc kệ. Đột nhiên điện thoại của Nastia rung lên, cô vội bắt máy: "A lô, lão...a, mẹ, có việc gì không ạ?"

[...]

"Vâng ạ..."

[...]

"What?? Mẹ, đừng có đùa!"

[...]

"Á, á, được rồi, được rồi mẹ, con biết rồi!"

[...]

"Vậy bye mẹ!"

Cúp máy, Nastia gục xuống mặt bàn than : "Chết cả đám rồi!" Nó quay sang hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Nastia ngước mặt lên, đáng thương nói: "Chiều nay mấy vị phụ huynh tổ chức xem mặt!" Mía ngậy thơ hỏi: "Cho ai vậy?" Dania cốc đầu cô: "Hỏi gốc thế! Cho bọn mình chứ cho ai!" Nó vuốt cằm: "Mấy vị này hình như rồi rồi quá không có việc để làm hay sao ấy nhỉ?" Kin nhìn về mặt ủ dột của Nastia, hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Nastia nhìn cậu, cô chán nản gục đầu xuống bàn, lẩm bẩm: "Sao khi không lại có bạn trai chứ? Giờ kéo theo cả một đống rắc rối!" Cô nói rất nhỏ nhưng Kin vẫn nghe được, cậu đen mặt: "Em nói gì vậy hả?" Nastia vội vàng ngẩng lên, cười hề hề nói: "Nói gì đâu nào!" Kin véo mũi cô: "Có chuyện gì nói ra xem nào!" Nastia xì mặt, nói: "Mấy mẹ tổ chức xem mặt, bọn em với mấy người các anh đều phải đến!" Kin tươi như hoa nói: "Đó là chuyện tốt chứ sao lại buồn?" Nastia liếc cậu một cái, lại gục mặt xuống: "Không hiểu, mãi mãi cũng không hiểu..." Ken cũng quay xuống: "Bao giờ đi vậy?" Nastia nói: "8 giờ tối nay, nhà hàng Yên Viên, đứa nào không đi, cắt thẻ 1 tháng!" Bọn nó á khẩu!

8 giờ tối...

Nó xuống nhà đầu tiên. Không trang điểm, không váy áo sang trọng, nó chỉ mặc đơn giản nhất có thể. Quần bò đen, áo ba lỗ trắng, thêm chiếc áo da màu nâu, đi giày cao đến mắt cá chân, tóc buộc bồng bằng dây buộc tóc màu trắng, cài thành cái nơ nhỏ, không có bất cứ trang sức gì. Nastia thì mặc một chiếc váy ngắn màu trắng, thắt nơ ở eo, đi giày búp bê màu hồng nhạt, tóc buộc lệch sang một bên. Ngoài cái máy điện thoại ra, cô cũng chẳng mang theo gì. Mía mặc váy liền ngắn đến ngang đùi màu hồng nhạt, có thắt một chiếc thắt lưng nhỏ, tóc đen xõa dài xuống ngang lưng, thêm một chiếc bờm tóc để trang trí. Dania cũng giống nó, nhưng cô mặc quần short đến ngang đùi màu nâu, lộ ra cặp chân dài thon thả, áo pull lệch vai màu trắng có in hình chibi ngộ nghĩnh, tóc búi lỏng trên đỉnh đầu, đi giày đế bệt, cổ tay có thêm chiếc lắc bạc nhỏ, ngoài ra không còn gì khác. Trông bọn nó đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Lát sau, bọn hần đến đón tụi nó đi nhà hàng. Trái với vẻ đơn giản của tụi nó, bọn hần tên nào tên nấy y như rằng là tân trang lại từ đầu đến chân. Hần mặc vest đen, ca-vát chỉnh tề, giày da bóng lộn, tóc đen vuốt keo, trên người còn xức nước hoa vô cùng nam tính và quyến rũ. Kin cũng đồng một bộ vest đen sang trọng, tóc cắt tỉa cẩn thận, tay còn đeo chiếc đồng hồ sang trọng. Ken mọi khi không ham hồ là mấy mà nay cũng diện -lê đen lịch lãm, thắt nơ ở cổ, chân đi giày da hàng hiệu, giống như một quý ông đích thực, quý phái và lịch lãm. Ni ặc - lê màu xám, không đeo ca- vát hay thắt nơ, mở ba cúc áo ở cổ, bộ ngực quyến rũ có phần lộ ra, hai tay xỏ túi quần, tóc vuốt lên, mang bộ dáng bất cần đời tựa vào cửa. Nhìn chung tối nay anh nào anh nấy là đẹp trai hết sẩy, hưng phấn bưng bưng. Nhưng khi hai nhóm nhìn thấy nhau, câu đầu tiên thốt ra là:

"Cầu kì quá! Ngứa mắt!"

"Đơn giản quá! Không bắt mắt!"

Nhưng chung quy cuối cùng bọn hần vẫn bị bọn nó bắt phải thay đồ cho bằng được, chỉ mặc đồ đơn giản thôi rồi mới cho phép đến nhà hàng. Tụi hần tiếc lắm nhưng vẫn phải nghe theo.

78. Chương 79

Buổi xem mặt diễn ra trong không khí vui vẻ, khác hẳn suy nghĩ của bọn nó. Cứ nghĩ ba mẹ bọn hấn chắc hẳn sẽ phải khá khắt khe trong việc chọn con dâu tương lai, ai ngờ đâu họ đối bọn nó vô cùng hài lòng. Cũng phải thôi, con dâu vừa xinh đẹp vừa tài giỏi thì có ba mẹ nào không thích chứ! Trên đường về, bọn hấn cứ cười khúc khích như mấy tên dở hơi, cũng may lúc đó bọn nó đùa nào cũng ngủ hết, chứ không sẽ ném ngay cho bọn hấn ánh mắt khinh thường.

Sáng hôm sau...

Bọn nó mở cửa bước vào lớp, lại bất gặp ngay cảnh hấn và Kathryn đang nói chuyện rất vui vẻ. Nastia bực mình muốn đi lên tách hai người kia ra, nhưng nó đã ngăn lại. Vừa rồi lúc Kathryn thoáng dời tầm mắt sang nó, trong mắt cô ta hiện lên chút oán hận, nhưng rất nhanh biến mất. Hận sao? Trong thâm tâm nó thậm chí cười lạnh. Cô ta lấy tư cách gì mà hận nó đây? Hấn thấy nó đến liền lon ton chạy đến, ôm lấy eo nó, nũng nịu gọi: "Vợ đến rồi ~" Mía vỗ xoa xoa cánh tay, trề môi nói: "Eo ơi, Kai này, cậu có cần phải sến đến mức đó không? Tổ nổi hết da gà da vịt lên rồi nè!" Hấn quay ngắt lại trừng mắt nhìn cô. Thấy hấn trừng mắt nhìn Mía, Ken liền kéo cô ra sau lưng, trừng lại hấn nói: "Cấm cậu trừng mắt nhìn vợ tớ!"

"Mấy người tính vào lớp hay đứng đây đóng phim tình cảm?"

Cả bọn quay lại thì thấy ngay hai gương mặt đầy sát khí của Dania và Nicko ở ngay đằng sau. Thế là cả bọn vội vàng kéo nhau vào lớp. Để hai kẻ kia nổi giận, cả bọn sẽ thấm lắm! Nó vừa ngồi vào chỗ thì Kathryn chạy đến nói: "Sophia, vừa nãy tớ chỉ là hỏi Kai một số bài thôi, không như cậu nghĩ đâu, cậu đừng giận anh ấy. Nếu cậu không muốn tớ đến gần Kai, cậu cứ nói ra, tớ sẽ làm theo!" Nastia đang chơi game, nghe vậy thì bật cười nói: "Kathryn này, kịch bản này cô phải mất bao lâu để viết và học thuộc vậy?" Kathryn tái mặt, khề cần môi, bộ dạng này thật rất giống như vừa bị người khác bắt nạt. Hấn thấy vậy thì nhìn nó nói: "Sophia, Kathryn nói thật đó, cô ấy chỉ hỏi anh một số bài tập thôi!" Nó quay sang nhìn hấn, đột nhiên bật cười nói: "Từ nãy tới giờ anh có thấy em mở miệng nói câu nào chưa? Hay toàn do mấy người tự biên tự diễn?" Hấn cứng họng, Kathryn cũng không thốt ra được câu nào. Minh Thư ngồi bên trên đột nhiên quay xuống, nháy mắt nhìn nó, cười hỏi: "Ê, Sophia, hôm qua đi xem mắt thế nào? Vui không?" Nó liếc liếc Kathryn mấy cái, mỉm cười đáp: "Rất tuyệt!" Kathryn nghe tới hai chữ "xem mắt", gương mặt có chút tái nhợt, vội vàng quay về chỗ ngồi của mình. Nó nhìn theo dáng vẻ chật vật, khổ sở của cô ta, khoe miệng cong lên nụ cười nhạt.

Giờ nghỉ trưa...

Nó ngồi dưới tàng cây sau học viện, mắt lim dim, miệng còn ngậm một cọng cỏ non, khề ngâm nga một bài hát. Từng cơn gió mát nhẹ nhàng thổi bay mái tóc của nó, thật thoải mái!

"Sao cậu không ăn trưa?"

Nó quay lại, thấy Nastia đang đi tới, trên tay cô còn cầm theo một bọc đồ ăn. Nó mỉm cười, nói: "Chờ có người phục vụ nha!" Nastia ngồi xuống bên cạnh, dúm bọc đồ ăn vào tay nó, nó mở ra, thấy có bánh và nước ngọt. Hai đứa ngồi ăn ngon lành, Nastia ngẩng đầu lên hỏi: "Cậu tìm ra nơi tuyệt vời này lúc nào thế?" Nó đáp: "Lúc mới vào đây học!" Ăn xong, Nastia duỗi người nằm xuống mặt cỏ, lim dim mắt, nói: "Đây đúng là nơi lí tưởng cho việc ngủ!" Nó bật cười: "Cậu đó, suốt ngày chỉ biết ngủ!" Nastia xoay người, nhìn nó nói: "Còn không bằng ai đó đâu! Đứa nào hồi trước nói là muốn làm sâu để được ngủ ấy nhỉ?" Nó vỗ vỗ như không biết, nhún vai nói: "Ai vậy ta, tớ không biết đấy!" Đột nhiên, Nastia thở dài, nói: "Ai nha, xem ra rắc rối lại kéo đến rồi!" Cô vừa dứt lời, một con dao đã cắm thẳng vào thân cây bên cạnh. Nó rút con dao ra khỏi cây, xoa xoa vết cắt hằn vào thân cây, nói: "Thật ác nha, làm bạn cây của tớ bị thương rồi!" Nastia đọc xong mảnh giấy dính trên con dao, bóp trán nói: "Tớ nói rồi mà, khi không có bạn trai làm gì, để mà kéo theo cả một đồng rắc rối!" Nó cười: "Biết sao được bây giờ, đâm lao thì phải theo lao thôi!" Nastia hươ hươ mảnh giấy, nói: "Có người khiêu chiến với hai đứa mình, bọn họ hẹn chúng ta 5 giờ chiều nay ở bãi đất trống cạnh khu nghĩa địa!" Nó thở dài: "Sao lúc nào rắc rối cũng đến tìm hai đứa mình vậy, Mía và Dania cũng có bạn trai cơ mà!" Nastia nhún vai: "Chịu! Đâm lao thì phải theo lao thôi!" Ngay lập tức,

cô nhận được cái nhìn đầy sát khí từ nó!

79. Chương 80

" Hừ, mấy bọn dở hơi kia chọn chỗ nào không chọn lại chọn chỗ này chứ?"- Nó xoa xoa hai cánh tay, bực bội nói.

" Thì bọn họ dở hơi còn gì!"- Nastia buồn cười nhìn nó.

" Mấy giờ rồi?"- Nó nhìn cô hỏi.

" 4 giờ 50 phút, 10 phút nữa mới đến thời gian đã hẹn!"- Nastia nhìn đồng hồ, đáp.

20 phút sau...

" Bọn thần kinh kia giờ nào mới tới?"- Nó bực bội rống lên.

" Mấy cô em xinh đẹp đang đợi bọn anh sao?"- Giọng điệu của một thằng con trai truyền tới làm nó rùng mình, hai đứa nó cùng quay lại. Hơn 10 đứa con trai to con đứng ngay trước mặt hai đứa.

" Bọn nào đây?"- Nó cau mày hỏi.

" Mấy người là kẻ đã hẹn bọn tôi ở trong thư sao?"- Nastia giờ bức thư lên hỏi

" Phải thì sao, mà không phải thì sao?"- Tên đứng đầu tiên cọt nhả nói.

" Bớt nói nhảm đi, có việc gì thì giải quyết lẹ đi để bọn tôi còn về nhà!"- Nó bực mình nói.

" Cô em đừng nóng, giận dữ sẽ hết đẹp!"- Tên kia nói xong thì cả bọn phá lên cười.

" Mấy người có biết cười như vậy trước mặt con gái là rất vô duyên không?"- Nó nhìn đám người trước mặt, hỏi.

Bọn kia im bật. Tên đứng đầu tiên rút trong áo ra một cây gậy, nhìn qua thì có thể thấy nó làm bằng sắt, chỉ vào hai đứa nó, nói:" Được rồi, bọn anh cũng không có nhiều thời gian mà đứng đây tán gẫu với hai cô em, vào việc chính thôi chứ nhỉ? Bất quá..." - Hắn ta đưa ánh mắt thêm khát nhìn hai đứa nó từ đầu đến chân, nói-"... nếu hai em ngoan ngoãn hầu hạ bọn anh một đêm, có lẽ bọn anh sẽ thương tiếc mà thả đi thì sao?"

Hắn ta nói xong thì cười phá lên, nó khinh bỉ nhìn hắn, nói:" Một đám lợn giống! Có giỏi thì dùng vũ lực mà giải quyết đi! Chết đây không ngại chơi cũng mấy chú em đâu!"

Tên kia nghe vậy liền quát lên:" Mấy con ranh lão toét, bọn mày, lên cho tao! Đánh chết mấy con nhỏ đó cho tao!"

Hắn vừa dứt lời, những tên phía sau liền xông lên. Nó lắc đầu, chán nản nói:" Mấy tên này đúng là ép người quá đáng mà!" Nastia cười lạnh nhìn một đám đang hùng hổ lao đến, lại nhìn sang nó, bóp tay nói:" Rốt cuộc cũng được dân gân cốt rồi!" Vừa dứt lời, hai đứa nó cũng vào cuộc.

5 phút sau...

" Sao... sao có thể..."- Tên cầm đầu sợ hãi ngồi phịch xuống, nhìn đám đàn em nằm la liệt trên đất, không động đậy.

" Nastia, tên này tính sao?"- Nó quay sang Nastia, hỏi.

" Đánh gãy hai tay hai chân hắn, cho hắn thành người tàn tật luôn!"- Nastia không nhanh không chậm nói.

Tên kia nghe xong, mặt mày tái mét, vội vã quỳ xuống trước mặt hai đứa nó, van xin:" Hai chị tha cho em, em là do người khác sai khiến, hai chị tha cho..."

Nó vuốt vuốt mái tóc, thở dài nói:” Biết ngay mà!”

Nastia khinh bỉ nhìn tên kia, lạnh giọng hỏi:” Là ai?”

” Một... một cô gái trẻ,...cô ta không nói tên, chỉ nói là muốn nhờ tôi xử lí người khác...”

” Tuổi?”- Nó hỏi.

” Chỉ khoảng mười... mười sáu...”

Nó quay sang Nastia, nói:” Cậu gọi cho người của bang đến thu dọn đồng bừa bãi này đi. Còn tên này...”- Nó liếc nhìn tên đang quỳ trước mặt-”... đưa về bang, sẽ xử lí sau!”

Nastia gật đầu. Hai đứa nó nhanh chóng quay về biệt thự.

80. Chương 81

Nó cùng ba đứa kia đang ngồi trong phòng sách bàn việc của bang, Minh Thư và Chris đi vào. Nó nhìn về lo lắng trên mặt hai người, hỏi:

” Có chuyện gì sao?”

” Bên trụ sở ở Úc gặp một số trục trặc, chúng ta cần chuyển một số hàng lớn sang Trung Quốc, nhưng nhân lực không đủ.” - Minh Thư nhìn nó nói.

” Ừ, như vậy thì sao?”- Nó dựa vào ghế, hỏi.

” Em muốn hỏi chị, có thể điều người của ta ở đây sang đó phụ giúp hay không?” - Chris nói.

” Cũng được, dù sao công việc bên này cũng đã hoàn thành hết rồi, Nastia, cậu phụ trách việc chuyển người nhé!”- Nó bình thản nói.

Nastia gật đầu. Dania đưa nó một xấp văn kiện:” Đây là từ trụ sở của ta ở bên Nga gửi về!”

Nó mở ra đọc, mày khẽ nhăn lại. Mía thấy vậy liền hỏi:” Có chuyện gì sao?” Nó gấp lại tờ văn kiện, nói:” Nastia, Mía, Dania, Minh Thư, mấy cậu chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta sẽ sang trụ sở bên Nga, có việc cần chúng ta động tay vào rồi!” Cả bọn gật đầu.

Sau khi điều toàn bộ người của Demon sang trụ sở Úc, bọn nó đi trực thăng riêng sang Nga. Về chuyện này, bọn hần không hề biết. Chuyến đi này kéo dài hai ngày, nhưng lại là thời điểm tốt ột âm mưu.

Hai ngày sau, bọn nó trở về, sau khi giải quyết và ổn định chuyện ở bên Nga,..

Cùng lúc này, bọn nó nghe được một tin tức, Kathryn bị người ta đánh phải nhập viện, thời điểm là trùng vào lúc bọn nó đang ở Nga.

” Ai lại đi hành hung cô ta nhỉ?”- Mía vuốt cằm hỏi.

” Kệ đi, ai đánh cô ta thì liên quan gì đến bọn mình chứ!” - Nastia nói.

” Cô ta bị đánh, cũng có chút đáng bị như vậy!” - Nó nhếch môi cười khẽ, nụ cười này, lại rơi vào trong mắt ai đó...

Bệnh viện...

Hần mở cửa phòng bệnh của Kathryn, bước vào. Kathryn nằm tái nhợt trên giường, vết thương trên người đã được băng bó. Hần có chút đau lòng nhìn về mặt tái lại, vô hồn của cô. Thấy hần vào, Kathryn nở nụ cười thê lương, nói:” Kai, anh đến thăm em sao?” Hần tiến đến, ngồi cạnh giường, nhẹ giọng an ủi:” Kathryn, đừng mất hi vọng, bác sĩ sẽ chữa khỏi cho em thôi mà!” Kathryn rơi nước mắt, gạt tay hần ra:

” Anh đừng quan tâm đến em, không phải trước đây anh cũng ruồng bỏ em để đến với Sophia đó sao? Giờ lại quay lại an ủi em làm gì chứ?”

” Kathryn...”

Đột nhiên Kathryn kích động giật phăng hết dây y tế trên người ra, hét lên:

” Anh để em đi chết đi! Từ bây giờ em đã mất khả năng làm mẹ rồi, em sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Còn Sophia nữa, tại sao cô phải hủy hoại cuộc sống của tôi như vậy? Cô cướp người tôi yêu như vậy chưa đủ sao? Tại sao còn biến tôi thành ra như vậy chứ?...” Hấn giật mình, sững sờ hỏi:

” Kathryn, em vừa nói gì?”

Kathryn tiếp tục khóc lóc:” Còn gì nữa? Em thành ra thế này, tất cả là do Sophia, tại cô ta tất, cô ta sai người đánh em, còn ép em uống thuốc, tất cả những kẻ hôm đó, đều là thành viên Demon,...”

Trong mắt hấn, đóng kết một tầng băng. Kathryn đưa ra trước mặt hấn một huy hiệu hình tròn, nói:

” Cái này là do em giật được từ trên người một tên trong số đó!”

Hấn nhìn biểu tượng hoa hồng máu trên đó, trái tim như sụp đổ. Tay hấn bắt giắc siết chặt.

81. Chương 82

Cửa mở ra, nó xách một giỏ quà bước vào, mỉm cười nhìn Kathryn, hỏi:” Cô đỡ hơn chưa?” Từ sau khi biết tình trạng của Kathryn, trong lòng nó nảy sinh một chút thương cảm thay cho cô ta. Trong mắt hấn lúc này, hành động này của nó thật sự vô cùng giả tạo, lần đầu tiên hấn lộ ra vẻ chán ghét nhìn nó. Nó ngạc nhiên khi thấy hấn ở trong phòng, còn Kathryn thì khóc, liền hỏi:

” Cô bị sao vậy? Kathryn?”

Tay nó vừa định chạm vào Kathryn thì bị hấn nắm chặt lại, trong lúc nó còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị hấn lôi tuột đi. Nó bị đau, thốt lên:

” Kai, làm gì vậy? Anh làm em đau đấy!”

Hấn không thèm để ý, kéo nó đi ra đằng sau bệnh viện. Hấn đẩy nó, làm người nó đập vào tường, nó đau đến nhe răng, trừng mắt giận dữ nhìn hấn:” Làm gì vậy hả?” Nhưng nó bất chợt sững lại. Ánh mắt hấn, sao lại nhìn nó như vậy? Nó đưa tay muốn vuốt khuôn mặt hấn thì hấn lùi lại, chán ghét hất tay nó ra, hỏi:” Sao cô lại làm vậy?”

” Làm gì?” - Nó ngạc nhiên.

” Sao cô lại làm vậy với Kathryn? Cô ấy đã làm gì cô chứ?”- Hấn quát lên.

” Anh nói rõ ra thì em mới biết là chuyện gì chứ!” - Nó cũng quát lại.

Hấn hít một hơi, đè nén kích động, nói:” Rốt cuộc, tại sao lại cho người làm Kathryn ra như vậy? Từ khi nào cô trở nên độc ác vậy hả?”

” Kathryn? Em có làm gì cô ấy đâu? Rốt cuộc anh nghe chuyện này từ ai vậy?” - Nó sững sờ hỏi lại. Hấn chán ghét nhìn nó nói:

” Đừng có chối nữa, Sophia! Nếu cô không làm, thì đây rốt cuộc là cái gì?”

Hấn ném huy hiệu vào người nó. Nó nhặt lên, cau mày hỏi:

” Đây không phải huy hiệu của Demon sao? Anh đưa cho em làm gì?”

Hấn tức giận nói:

” Đừng giả như mình không biết gì nữa! Tôi không hiểu tại sao cô lại độc ác như vậy! Hại Kathryn thì cô được gì chứ?”

Ra vậy! Nó cười lạnh:

” Kathryn nói với anh như vậy sao? Anh nguyện ý tin tưởng Kathryn cũng không muốn tin tôi sao?”

Hắn hừ lạnh, khinh thường :

” Cô nói tôi phải tin cô sao đây? Kathryn cô ấy vốn không làm gì mà... tại sao phải biến cô ấy thành như vậy chứ?”

Nó bật cười, nước mắt trào ra nơi khóe mắt, nó bóp nát cái huy hiệu trong tay, mỉm cười nói:

” Phải, là tôi làm đấy! Chính là tôi làm đấy! Câu trả lời này, anh đã thấy hài lòng chưa?”

Hắn thoáng sững sờ, nghiêng răng thốt ra:

” Cô thật là độc ác! Là tôi nhìn lầm người tốt, từ bây giờ, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa!”

Nó gạt nước mắt, cười:

” Tốt thôi! Tôi sẽ cho anh toại nguyện!”

Nó xoay người bước đi, thuận tay ném luôn giỏ quà vào thùng rác. Kathryn, cô ta không xứng nhận đồ của nó! Lúc này, trên phòng bệnh, Kathryn cười độc địa nhìn theo bóng lưng nó. Sophia, cô, mãi mãi cũng không thắng được tôi!

82. Chương 83

Vài ngày sau, nó không đi học, Kathryn được ra viện. Không hiểu sao, hắn và Kathryn luôn tỏ ra thân thiết, lúc nào cũng đi bên cạnh nhau, trong khi đó, nó đi đâu thì không ai biết. Bọn Kin hỏi thì hắn nói:” Kệ tôi!”. Bọn Nastia hỏi thì hắn bảo:” Sophia, cô ta ở đâu, tôi không muốn quan tâm!”

Một tháng sau, tin tức hắn đính hôn lan khắp học viện. Điều làm mọi người ngạc nhiên nhất đó chính là, người cùng hắn đính hôn là Kathryn chứ không phải Nguyễn Hoàng Thiên Bằng. Lúc nhận thiệp mời, Nastia tựa hồ muốn nhìn đến khi tấm thiệp nát cả ra! Bọn nó đến hỏi hắn, lại bị hắn từ chối không gặp. Trước lễ đính hôn một ngày, nó trở về, tinh thần xuống trầm trọng. Bọn kia xúm vào hỏi han, nó cũng chỉ thờ ơ đáp một câu là có việc. Nhìn nó như vậy, Bọn Nastia chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, thầm đau lòng thay cho nó. Nhìn người con trai mình yêu, lại đính hôn với một người con gái khác, đau đớn cỡ nào chứ?

Ngày hôm sau....

Bọn nó chỉ mặc đồ đơn giản để đến dự lễ đính hôn của hắn. Kathryn đứng trên phòng cô dâu, nhìn nó đứng bên dưới, dù có vẻ mệt mỏi, phục sức cũng đơn giản, nhưng vẻ đẹp của nó vẫn luôn chói lên, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Trong lòng cô ta sinh ra chút ghen tị. Kathryn rút điện thoại, gửi cho nó một tin nhắn:” Ra đằng sau khách sạn đi, chúng ta cần nói chuyện!” Nó xem xong tin nhắn, không nói gì, lặng lẽ bỏ đi.

Hắn đứng cạnh cửa sổ, tầm mắt một phút cũng không rời khỏi nó. Hắn nhìn ra vẻ mệt mỏi của nó, mặc dù nó vẫn cười, nhưng lại che giấu một nỗi ưu thương. Từ tận sâu trong tim dường như có cái gì đó thúc giục hắn đi ra, giục hắn đến bên cạnh nó, ôm lấy nó, che đi nỗi buồn nơi ánh mắt kia. Nhưng hắn lại cố gắng áp chế cảm xúc đó lại. Hắn luôn tự nhủ thầm bản thân không được tiếp tục để ý đến nó, phải xóa hình ảnh của nó đi, không phải nó đối với hắn mà nói, chỉ là một con người độc ác sao? Nhưng tình yêu mà, nói xóa là xóa được sao? Lần này hắn tổ chức đính hôn, lại không có sự góp mặt của bất kì thành viên nào trong gia đình, ba mẹ hắn đều không muốn tham gia. Người thân cận với hắn nhất ở đây, chỉ có Kin, Ken và Nicko. Kyo vì chuyện này mà bỏ về Anh, nói rằng từ bây giờ cũng không muốn có bất kì liên hệ gì với hắn, Nicko ban đầu cũng có ý định như vậy, nhưng ngẫm lại, hắn đính hôn mà người thân đều không có đến dự, anh đành miễn cưỡng đến.

Đằng sau khách sạn là giáp với biển, ngăn bởi một vách đá lớn. Kathryn hện nó lên một vách đá, rốt cuộc là nói chuyện gì? Kathryn một thân váy trắng như tuyết, tóc vấn lên thập phần kiêu mị, thân hình mảnh

mai đường như chỉ cần một làn gió cũng có thể thổi bay đi. Xét ra thì Kathryn cũng thuộc hàng mỹ nhân, hôm nay được trang điểm tỉ mỉ, lại có chút gì đó đặc biệt hơn thường ngày. Nó thản nhiên nhìn cô ta, hỏi:

” Cô kêu tôi lên đây để làm gì vậy? Không phải cô rồi quá lên rủ tôi đi ngắm cảnh đây chứ?”

Kathryn cười lạnh nhìn nó:

” Tôi biết trong lòng cô vốn rất không cam tâm. Nhưng Sophia, bây giờ Kai chỉ yêu mình tôi thôi! Cô không có cơ hội đâu!”

Cô ta giơ một bàn tay lên, để lộ ra chiếc nhẫn kim cương vô cùng lớn, ánh sáng chiếu vào như hàng ngàn mũi kim đâm vào mắt nó:

” Cô có biết đây là gì không? Đây chính là nhẫn đính hôn của tôi và Kai, anh ấy đã cầu hôn tôi, cô không còn cơ hội nữa đâu, Sophia!”

Nó bóp bóp trán, thờ ơ nói:

” Cô gọi tôi lên đây chỉ để nói mấy câu vớ vẩn đó hay sao? Xin lỗi, tôi không có hứng nghe, cô tìm người khác đi!”

Nó xoay người bỏ đi, Kathryn vội vàng gọi giật lại:

” Cô không để tâm sao? Cô không cảm thấy hận sao?”

Nó hơi nghiêng đầu, cười nhạt:

” Hận? Hai người còn chưa đủ tư cách để được tôi hận! Vốn là chuyện của cô và anh ta, tôi không muốn quan tâm. Đừng tới làm phiền tôi!”

Lúc nó vừa quay đầu, đột nhiên cơn đau ập tới, nó lảo đảo, cố gắng giữ vững thân mình. Những cơn quặn buốt cứ truyền tới, nó ngã trên mặt đất, hai tay ôm chặt lấy đầu, đau đớn kêu lên:” A...a...đầu... đầu... tôi...”

Kathryn nhìn nó như vậy, cô ta sợ hãi hỏi:

” Cô, cô sao vậy?”

Nó thống khổ ôm lấy đầu, nhắm mắt, mồ hôi theo mặt chảy xuống từng giọt, cơn đau mỗi lúc một nặng hơn, nó run rẩy thốt lên:

” Đầu tôi... đau... đau quá...đau, A,... thuốc... thuốc của tôi...”

Nó run run mở túi xách bên cạnh, đến khi lôi ra được lọ thuốc thì cơn đau lại bất chợt ập tới, nó đánh rơi lọ thuốc ra xa. Nó cố gắng chạy đến lấy thuốc. Lọ thuốc lăn đến cạnh chân Kathryn, đột nhiên cô ta cười lạnh, ép lọ thuốc dưới chân. Hai mắt nó đã bắt đầu mờ đi. Nó cố gắng lấy được lọ thuốc, nhưng Kathryn hơi dùng sức chân, đã đem lọ thuốc nghiền nát. Nó mở to mắt nhìn Kathryn, nghiến răng thốt ra:

” Sao... cô.. lại làm vậy..?”

Kathryn cười lớn, oán độc nhìn nó:

” Sophia ơi là Sophia, không ngờ cô cũng có ngày hôm nay! Thế nào, cảm giác bệnh hành hạ, có phải rất đau đớn không? Tôi, cũng đã phải chịu như vậy đấy! Trong mắt Kai, thì chính là vậy!”

Nó bật cười yếu ớt, nhưng lại chứa đầy hàm ý khinh bỉ:

” Cô vốn dĩ cũng đâu... có bị bệnh đâu, mọi chuyện... đều do cô một tay dàn dựng lên kia mà! Trộm huy hiệu Demon, tự tạo vết thương cho bản thân, mua chuộc bác sĩ ở bệnh viện, cuối cùng đem tội danh áp lên đầu một người khác... kế hoạch này, lừa Kai thì được, chứ còn tôi, thì đừng hòng...!”

Kathryn tiến lên một bước, dẫm lên tay nó, Sophia cắn môi, cố không phát ra tiếng kêu đau. Cô ta cúi xuống nhìn nó, cười lạnh:

” Cô nói đúng rồi đó, mọi việc đều do tôi làm, nhưng cũng thật may, Kai lại tha tin tưởng tôi, chứ không muốn đi tin cô, dù cô có nói gì, anh ấy cũng không muốn nghe!”

Kathryn di chân nghiền nát số thuốc thành bột, cười độc ác:

” Không phải cô muốn uống thuốc sao? Lại đây, uống đi này!”

Cô ta cười lớn rồi quay người bỏ đi. Nó mơ hồ nhìn đồng thuốc bột trên đất, cơn đau liên tục kéo tới, nó nhắm mắt lại, lịm đi. Trong mơ hồ, nó cảm thấy như có người nhấc bổng nó lên, mang đi. Nhưng lúc này, nó không còn đủ sức, để mà nghĩ nữa rồi.

83. Chương 84

Trong phòng tiệc...Nastia cau mày nhìn đồng hồ:” Sao giờ Sophia vẫn chưa quay lại nhỉ?” Dania quay sang hỏi:” Sophia vừa đi đâu sao?” Nastia gật đầu:

” Ừ, nó bảo là ra đằng sau khách sạn có chút việc, lâu vậy rồi vẫn chưa quay lại. ” Mia nhìn quanh rồi nói:” Bọn mình đi tìm nó đi !” Ba đứa kéo nhau ra ngoài, đám Kin thấy vậy cũng ra theo. Hắn nhìn đám bạn kéo nhau bỏ đi giữa buổi lễ, cười khổ. Đến mấy người bạn thân nhất cũng không đồng ý với quyết định của hắn sao?

Bọn nó đi ra vách đá đằng sau khách sạn, không ngừng gọi:

” Sophia, cậu ở đâu? Sophia,...”

Sục sạo một hồi, bóng dáng nó lại không hề thấy. Đột nhiên, Dania nhìn thấy trên chỗ đá cao có một vật gì đó, cô vội chạy lên. Lúc đến gần, cô kinh hoàng hét lên:” Á a a a...” Đám kia nghe tiếng hét vội chạy đến. Nastia hốt hoảng hỏi:

” Dania, sao vậy?”

Dania run rẩy chỉ vào chiếc giày mắc tại kẽ đá, gương mặt xinh đẹp tái nhợt, khó khăn nói:” Giày, giày của Sophia...” Nhìn thấy chiếc giày, Nastia vội vàng đứng ở vách đá nhìn xuống, hỏi:

” Vậy, còn Sophia đâu?”

Đúng lúc này Ken kêu lên:” Mấy cậu mau lại xem này!”

Bọn nó vội vàng chạy tới, Ken chỉ vào đám bột màu trắng trên đất, có chút lo lắng nhìn về mặt của Mia:

” Đây, là thuốc của Sophia không phải sao? Nó bị dẫm nát hết rồi!”

Bọn nó nhìn đồng bột thuốc vụn nằm vương vãi trên đất, cùng lọ thuốc bị đập nát nằm bẹp dí một bên, Mia lẩm bẩm:

” Thuốc của Sophia hư hết rồi, vậy không lẽ, lúc nó bị phát bệnh, không có thuốc, nên mới...”

Mia không nói hết câu, trước mắt tối sầm, cô ngất lịm đi. Ken hốt hoảng đỡ lấy cô, ôm vào lòng. Đột nhiên, Nastia chạy theo vách đá xuống bãi cát phía dưới, cô liên tục gọi tên nó:

” Sophia, cậu ở đâu? Sophia, ra đây đi, tớ không muốn chơi trốn tìm đâu! Sophiaaaaa.....”

Cô chạy thẳng xuống nước, gào lên:

” Sẽ không có chuyện đó đâu! Sophia, cậu đi ra đây cho tớ, Sophia! Không cần chơi trốn tìm ở đây đâu, chúng ta có thể về biệt thự chơi cùng được mà,...Sophiaaaa.....”

Nastia gọi tên nó đến khản cả cổ họng, hai mắt cô đỏ ngầu. Bỗng nhiên cô cảm thấy có cái gì đó đụng vào chân mình, cô nhìn xuống. Là chiếc giày còn lại của Sophia. Hai mắt Nastia lúc này trống rỗng, cô siết chặt chiếc giày, ngồi thụp xuống nước, nước mắt theo nhau chảy xuống. Sophia...

Dania thẫn thờ ngồi trên mặt cát, cô gục đầu vào vai Nicko khóc nức lên. Nicko cũng không khá hơn, anh vừa mất đi đứa em gái yêu quý suốt mười mấy năm qua, anh cắn chặt răng, ôm chặt Dania, rơi nước mắt,

từng giọt lăn xuống. Mia vừa hồi tỉnh lại, đôi mắt vô hồn nhìn mặt biển, đột nhiên, cô thoát ra khỏi vòng tay của Ken, lao thẳng xuống nước, tiến ra xa, Ken hoảng hốt vội ngăn cô lại. Mia vùng vẫy, hét lên:

” Buông ra, em phải tìm Sophia, nó chưa có chết, em phải tìm Sophia, Ken buông ra, Sophia, Sophia,...”

Ken ôm chặt lấy Mia, hốc mắt cậu nóng lên. Mia từ từ trượt xuống, ngồi thụp trong nước, ôm mặt khóc nức nở. Nastia đứng dậy, cô luống cuống lôi máy điện thoại ra, khàn giọng lầm bầm:

” Tôi phải điều người đi tìm Sophia, nó chết rồi cũng phải đưa được xác về, tôi không thể để nó nằm trong nước lạnh được...”

Nastia gọi điện về trụ sở Demon, nói lại mọi chuyện cho Chris. Cạch! Chiếc máy điện thoại trên tay Chris rơi xuống, cô nén nước mắt ra lệnh cho người của Demon bí mật đến tìm, còn bản thân thì về phòng khóa trái cửa, vài phút sau, từ trong phòng truyền ra tiếng đập phá đồ đạc cùng tiếng khóc.

Kin ôm chặt Nastia, lau đi nước mắt trên mặt cô, đúng lúc này hấn lại gọi đến:

” A lô...”

[...]

” Chúng tôi sẽ về ngay, cậu không cần lo!”

Kin nói xong liền dập máy, bọn nó không còn chút sức nặng nề đi về phía khách sạn. Hấn vừa thấy bọn nó thì chạy ra, nhưng khi nhìn đến dáng vẻ của bọn nó, bước chân của hấn dừng khựng lại. Hấn hỏi:

” Tất cả mọi người sao vậy? Sao không thấy Sophia? Cô ấy đâu rồi?”

Bọn nó không đáp, cứ thế đi thẳng vào trong, hấn khó hiểu nhìn theo. Cho đến khi hấn hiểu được chuyện gì đang xảy ra, hấn mới bàng hoàng, nhìn bọn nó nói:

” Cô ấy rơi xuống biển sao? Tại sao không ai nói gì với tôi? Tại sao?”

Nastia giương đôi mắt vô cảm nhìn hấn:

” Cậu biết mà để làm gì? Tiếp tục giày vò nó nữa sao? Cậu biến nó thành thê thảm như vậy còn chưa đủ sao? Cậu dính hôn với cô ta, biết là nó sẽ đau lòng nhưng cậu vẫn gửi thư mời đến cho nó, cậu muốn nó phải tận mắt chứng kiến ngày vui của cậu sao? Sophia, không chừng, nó chọn cách này để kết thúc tất cả,...”

Hấn dấm mạnh vào tường, máu tứa ra, hấn gằn giọng, trong mắt vằn lên tia máu:

” Sophia, em dám rời khỏi tôi sao? Tôi, còn chưa cho phép em bỏ đi kia mà? Sao em dám chứ?”

Kathryn lo lắng nhìn hấn bị chảy máu ở tay, nhưng nhìn vẻ hung dữ của hấn, cô ta lại sợ hãi không dám đến gần. Nastia khiinh bỉ nhìn cô ta, rút trong túi ra một chiếc điện thoại, đưa cho hấn. Hấn ngạc nhiên nhận lấy, Nastia khẽ nói:

” Tôi không biết cậu hiểu lắm Sophia những gì, nhưng cậu tự nghe và suy nghĩ lại tất cả đi!”

Cô đứng dậy ra khỏi phòng, Kin cũng đi theo. Hấn nhìn cái máy điện thoại hồi lâu, cắn tai nghe vào và nghe. Chính vào thời khắc này, bầu trời như sụp đổ ngay trước mắt hấn.

84. Chương 85

4 năm sau...

Lâu đài màu trắng được quanh bởi một vườn hoa hồng, nằm giữa một khuôn viên rộng lớn. Trong một căn phòng màu trắng trang nhã, bên cạnh cửa sổ thủy tinh nhìn ra phố phường phồn hoa náo nhiệt, có một thiếu nữ đang đứng. Trên người một chiếc áo ngủ màu kem dài tới gót chân, mái tóc buổi sáng có chút rối, thả dài qua thắt lưng, gương mặt trắng bóng nõn nà dưới ánh nắng nhuộm một tầng hồng ửng, đôi mắt to

hơi khép lại, lộ ra chút buồn nhàn nhạt nơi đáy mắt. Đôi môi anh đào mím lại rồi mở ra, khe khẽ thốt lên:” Mùa hè đến rồi!” Đúng vậy, mùa hè đã đến rồi. Cộc cộc...Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên. Cửa mở ra, một hầu gái đẩy một chiếc xe, trên bày bánh mì, súp, rau trộn, trứng ốp và một bình sữa tiến vào, cúi chào cô gái kia, cung kính nói:

” Tiểu thư Sophia, mời cô dùng bữa sáng!”

Cô gái kia quay lại. Vẫn nhan sắc mê hoặc đó, vẫn đôi mắt xám tro lạnh lẽo đó, nhưng lúc này, trên gương mặt còn lại phủ một tầng ưu thương, phải, người thiếu nữ này chính là nó! Nó mỉm cười:

” Được rồi, cảm ơn chị!”

Cô hầu gái đáp dạ một tiếng rồi lui ra, một chàng trai khác lại bước vào, cười nhìn nó:

” Sophia, em không ăn sáng sao?”

Nó cũng cười:

” Chuẩn bị ăn đây. Mọi việc bên kia chuẩn bị thế nào rồi, John?”

Anh chàng này chính là John Martin Hudson, người 4 năm trước đã cứu nó trên vách đá, rồi đưa về lâu đài Hudson chữa trị. Chuyện nó mất tích trên biển, chỉ những người thân cận với nhà Nguyễn Hoàng mới được biết, đến khi John đưa nó về lâu đài trong tình trạng hôn mê sâu, bá tước không khỏi lấy làm kinh ngạc. Sau khi nghe John trình bày, vợ chồng bá tước đã không tiếc tiền chữa bệnh cho nó, bệnh ung thư được chữa khỏi, nhưng bất quá... 4 năm qua nó sống trong lâu đài Hudson dưới vỏ bọc là con gái nuôi của bá tước, trở thành bá tước tiểu thư, có tên là Elena Swith Hudson. Ngoài những người sống trong nhà Hudson, không ai biết nó còn có một thân phận khác. John thông thả ngồi xuống ghế, nói:

” Xong xuôi cả rồi, hai ngày nữa, công ti bên đấy tổ chức họp báo, em sẽ phải xuất hiện!”

Nó gặm bánh mì, gật đầu nói:

” Ừm, cảm ơn anh, John!

” Chúng ta sẽ bay chuyến đêm vào tối mai, em thu dọn hành lý đi!”

” Ừ!”

Sáng sớm hai ngày sau...

Sân bay Tân Sơn Nhất xuất hiện hai con người vô cùng đẹp, thu hút ánh mắt tất cả mọi người. Chàng trai có mái tóc vàng vô cùng đặc biệt, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan anh tuấn, da trắng mắt xanh, dáng cao vai rộng, mũi nhọn bắn ra khắp nơi. Thiếu nữ đứng ở gần đó, nhẹ thì chảy máu mũi, mắt đỏ hình trái tim, nặng thì trực tiếp ngất xỉu! Cô gái đi bên cạnh da trắng tóc nâu, đeo cặp kính to bản che gần khuất gương mặt, vóc dáng chuẩn còn hơn cả người mẫu, chiếc váy bó sát màu trắng ngắn đến ngang đùi làm tôn lên cặp chân dài quyến rũ, đôi guốc 12 phân ôm lấy bàn chân thon đẹp. Mĩ nhân xuất hiện, khiến đàn ông xung quanh đó nhìn muốn lồi cả con mắt, máu mũi tuôn rùng rùng, trong ngực như có nai con nhảy loạn. Cửa sân bay mở ra, một đám người mặc đồ đen chạy vào, nhanh chóng đứng thành hai hàng ngay ngắn. Hai người kia vừa đi tới, họ đồng loạt gập người cúi chào:

” Chào mừng Chủ tịch về nước!”

Nó cùng John đi thẳng ra ngoài, ngay lập tức liền bị một nhóm phóng viên bao vây, đèn flash chớp liên hồi...

” Chủ tịch, xin hãy nhìn về phía này!”

” Chủ tịch, nghe nói cô đã ở một dự án mới, xin cho biết ý kiến!”

” Chủ tịch...”

” Chủ tịch...”

Đám phóng viên bị vệ sĩ cản lại, nó cùng John leo lên xe ô tô, lái đi, để lại một đám người lú lú đờ đờ sau. Ngồi trên xe, nó bỏ kính ra, khó chịu nói:

” Đám phóng viên thật là bám dai, em bắt đầu thấy hối hận khi về nước rồi đấy!”

John phì cười:

” Ai bảo em là người nắm thóp kinh tế toàn cầu cơ? Họ không bám em thì bám ai? Ráng chịu đi!”

Nó trừng mắt nhìn anh:

” Còn không phải do anh nên em mới bị lộ sao? Còn cười được à? Về nhuộm lại màu tóc khác đi, cần thận em mà bực lên, là vác anh ra tiệm gội gội gội sạch đấy, ẹ nuôi cũng không nhận ra luôn!”

John rùng mình, một tay che đầu, một tay lái xe, nhìn nó nói:

” Không thể được đâu nha, tóc anh còn để lấy vợ nữa đó! Em gội sạch đi, sau này anh ế dài không có ai hỏi, sẽ quay lại tìm em đòi nợ!”

Nó cười:

” Anh không phải còn chị Jen sao? Lo gì không lấy được vợ?”

John gật gật đầu:

” Nói cũng đúng!”

Nó ngả người ra ghế, hỏi:

” Họp báo ngày mai tổ chức ở đâu?”

John vừa lái xe vừa nói:

” Khách sạn Nas- Thiên thần, bữa tiệc chúc mừng cũng ở đó! Họp báo ngày mai, em phải đối diện với rất nhiều áp lực từ cánh phóng viên đấy! Chuẩn bị tinh thần trước đi!”

Nó cau mày:

” Thế nên em mới ghét phải nhúng tay vào mấy cái như kinh tế- chính trị. Rất phiền phức!”

Nó lim dim ngủ trên ghế. John nhìn nó như vậy, chỉ lắc đầu cười trừ.

85. Chương 86

Tại biệt thự của tụi nó...

” Vợ ơi, em muốn ăn gì?” - Tiếng bọn hấn vọng ra từ trong bếp.

” Gì cũng được!” - Bọn nó đáp.

Năm nay bọn nó đã 20 tuổi, bọn hấn 21, đã ra trường và tiến vào làm trong tập đoàn nhà mình chứ không tiếp tục học đại học trong học viện. Bọn nó cũng đã đính hôn, hiện tất cả đều đến sống cùng một biệt thự. Sự việc 4 năm trước, sau đám tang nó, Tiara và Quân Huy đã từ biệt mọi người rồi trở về Anh. Mẹ nó ốm nằm liệt giường mấy tháng, được Nicko đưa về Việt để tiện chăm sóc.

Tụi nó được bọn hấn cưng như vàng, được bọn hấn cưng chiều nên không phải làm gì cả, chỉ cần ngồi một chỗ chờ có người đến phục vụ.

Nastia ngồi trên sofa suy nghĩ hình dạng mẫu đá quý mới, Mia ngồi bên cạnh vẽ phác những bộ trang phục dành ủa hè, Dania ngồi đối diện xử lý văn kiện chất đống, Chris ở bên cạnh thì tay gõ máy tính liên tục không nghỉ, việc của bang lại đầy lên rồi! Còn ở trong bếp, bọn hấn đang chăm chú nấu một bữa trưa thịnh soạn cho tụi nó! Dania ngả người ra ghế, vắn vẹo cổ cho bớt mỏi, than:

” Aizz, việc của công ti thật nhiều!”

Cô ngáp một cái, Mia thấy vậy hỏi:

” Sao ngáp dữ vậy? Bị mất ngủ sao?”

” Không, gần đây trong công ti nhiều việc quá nên tớ phải thức đêm để làm, vậy nên ngủ không đủ!” - Dania lắc đầu.

Nicko từ trong bếp đi ra, mở miệng nói:

” Anh nói rồi mà em cứ cứng đầu không nghe cơ! Đã bảo san bớt việc sang anh làm hộ rồi mà!”

Dania mỉm cười:

” Không được, công việc của anh nhiều gấp em mấy lần, em không thích thấy anh vất vả!”

Nicko ngồi xuống, đặt đĩa trái cây lên bàn, ôm eo Dania, cười nói:

” Không sao, anh là con trai mà, sức chịu đựng của anh cao lắm!”

Chris đang ngồi im đột nhiên thốt lên:

” Mọi người ơi xem này, Chủ tịch của A&D Entertainment đã về Việt Nam vào sáng nay đấy!”

Cả ba đứa kia cùng kêu lên: ” Thật sao?”

” Thật, đây này, cánh phóng viên đã chụp ở sân bay đây này!” Chris xoay máy tính lại, chỉ cho bọn nó xem. Nastia bỗng thốt lên:

” Người con trai này...”

” Ai cơ?” - Cả bọn tò mò.

” Đây này, người đứng cạnh Chủ tịch đây này, không phải John sao?” - Nastia chỉ vào bức hình.

Bọn kia tròn mắt nhìn lại. Đúng thật, mái tóc vàng ché đặc biệt kia chính là John Martin Hudson. Mia ngờ vực:

” Sao John lại đi cạnh Chủ tịch? Hai người họ quen nhau sao?”

Nicko thần nhiên bóc vỏ cam, nói:

” Mấy em không biết gì sao? Chủ tịch chính là em gái nuôi của John đấy, tên là Elena Swith Hudson!”

” Elena Swith Hudson???”

Bọn nó tròn mắt nhìn nhau. Chuyện này, thật khó tin!

Trên một ngọn đồi trồng đầy hoa hồng, dưới tán một cây cao, có một ngôi mộ màu trắng. Xung quanh mộ một ngọn cỏ cũng không có, chỉ toàn hoa hồng. Nó đứng trước ngôi mộ, nhìn thật lâu, rồi đặt lên mộ bó hoa hồng xanh, ngồi xuống bên cạnh. Tay nó chạm vào tấm hình trên bia, nhẹ giọng:

” Nguyễn Hoàng Thiên Bằng... tôi đã trở về đây... mấy năm qua... cảm ơn cô...”

Đây chính là mộ của nó, của một Nguyễn Hoàng Thiên Bằng đã chết trước đây. Nó đứng dậy, ngắt lấy một bông hoa hồng cài vào giữa bó hoa hồng xanh, mỉm cười với người trong bức ảnh:

” Tôi sẽ đến thăm cô thường xuyên! ”

Nó quay gót bước xuống đồi. Nó vừa đi thì hần đến. Hần quỳ xuống trước mộ, nhẹ nhàng nói:

” Sophia, anh đến thăm em đây! ”

Hần dịu dàng lau đi lớp bụi bám trên tấm ảnh, nhìn không chớp mắt vào hình người con gái đang nở nụ cười xinh đẹp kia. Lúc nhìn xuống bó hoa hồng xanh có bông hồng ở giữa, hần ngạc nhiên thốt lên:

” Hoa hồng xanh?”

Hần ôm bó hoa, ngồi xuống cạnh mộ, thì thào như tự hỏi:

” Tại sao người đó lại biết em thích hoa hồng xanh nhỉ? Anh nhớ em từng nói muốn trồng một vườn hoa hồng xanh, nhưng anh cũng thay em trồng một vườn hoa, nhưng lại không phải... là hoa hồng xanh... Anh tệ quá, phải không em?”

Hắn tựa người vào mộ, ngửa đầu nhìn lên tàng cây, lẩm bẩm:

” Bao năm qua em vẫn không thể tha thứ cho anh sao? Nếu không, tại sao không đến gặp anh, dù chỉ một lần? Anh luôn mơ thấy em, em có mơ thấy anh không? Anh luôn tự nhắc bản thân không được nghĩ về em nữa, nhưng em biết gì không? Càng như vậy, anh lại càng nhớ em nhiều hơn, nhớ... đến muốn phát điên rồi... Sophia à... em nói đi... anh... phải làm gì đây?...”

Hắn gối đầu vào mộ, nhắm hai mắt lại, khẽ nói:

” Anh yêu em, Sophia...”

Yêu em, rất nhiều....

86. Chương 87

Sáng ra, nó dậy sớm, mở rèm cửa lên, để ánh nắng chiếu vào phòng. Vươn vai vài cái, nó đi vào nhà tắm. Mặc một bộ đồ đơn giản, nó đi ra spa. Xong xuôi, John đến đón nó đi đến phòng trang điểm. John đứng đằng sau nó, anh nói:

” Trang điểm cho cô ấy nhẹ nhàng thôi!”

Thợ trang điểm gạt đầu, nhanh chóng trang điểm cho nó. Gần 1 tiếng sau, nó cầm theo váy bước vào phòng thay đồ. Lúc nó bước ra, tất cả nhân viên đều hút một ngụm khí. Nó mặc đầm không dây màu trắng cúp ngực, phần váy phía dưới có hai lớp, một lớp vải lụa mỏng và một lớp vải lưới. Phần váy lụa bên trong xẻ một bên đến ngang đùi, lúc bước đi, cặp chân dài thon đẹp ẩn hiện vô cùng quyến rũ. Nó đi giày cao gót hở mũi màu trắng, cổ đeo vòng kim cương, ngón trỏ và áp út đeo hai chiếc nhẫn ruby cỡ ” khủng”, tóc bới lên cao, cần cổ thiên nga thon đẹp lộ ra, thập phần xinh đẹp, mịn hoặc, lại mang chút nét quyến rũ, nóng bỏng của người phụ nữ trưởng thành. Vừa vặn John cũng diện nguyên một bộ vest trắng cổ đen, hai người đứng cạnh thật giống 1 cặp. Một tay nó xách chiếc ví da hàng hiệu, tay còn lại khoác vào tay John, tiến thẳng vào phòng hội nghị. Mặt nó gần như bị che khuất hết bởi chiếc kính đen. Theo từng bước đi của nó, ánh đèn flash liên tục lóe sáng, gương mặt nó vẫn lạnh lùng không chút biểu cảm.

Lúc này, trong phòng tiệc, ánh mắt tất cả mọi người cũng không rời khỏi bóng dáng người con gái ở chính giữa màn hình chiếc tivi. Nastia thốt lên:

” Cô ấy đẹp thật!”

Mia cũng hưng phấn không kém:

” Cô ấy nhìn trẻ quá!”

Lúc này, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ: ” Cô gái này, thật lạnh lùng!”

Phòng họp báo...

Sau khi người chủ trì kết thúc bài nói dài loằng ngoằng của mình, cánh phóng viên bắt đầu nhao nhao lên đặt câu hỏi:

” Chủ tịch, cô đối với Việt Nam có ấn tượng gì?”

” Không có gì đặc biệt!”

” Chủ tịch, dự án mới của công ti dự định sẽ ra mắt khi nào?”

” 1 tháng nữa!”

” Chủ tịch, cô đối với thành công của A&D Entertainment trong lĩnh vực tài chính, cô có ý kiến gì không?”

” Không !”

” Chủ tịch, nghe nói cô có ý định muốn đưa A&D Entertainment tham gia vào giới giải trí có phải không?”

” Đúng vậy!”

” Tại sao cô lại muốn như vậy?”

” Tôi muốn đưa tập đoàn tiến xa hơn nữa, vượt lên trên một tầng cao khác! Hơn nữa, tôi còn muốn vượt lên trên tập đoàn luôn đứng đầu lĩnh vực này, tập đoàn K&K!(tập đoàn của nhà Kathryn)”

Tất cả mọi người cùng sững sờ trước câu nói này của nó. Muốn thách đấu với K&K? Còn muốn vượt lên trên? Ai cũng biết vị chủ tịch bí ẩn của Entertainment là một con người có thực lực cường đại, xuất hiện mới chỉ 2 năm đã thôn tính toàn bộ nền kinh tế toàn cầu, được người trong giới gọi là ” Nữ hoàng kinh tế”. Nhưng trên lĩnh vực giải trí, từ trước đến nay tập đoàn K&K luôn đứng ở vị trí số một, không có ai có đủ khả năng vượt qua họ, thế nhưng hôm nay, lại có một người đưa ra một lời thách thức sẽ leo lên vị trí đứng đầu kia. Tuy nhiên, nếu đã được mọi người tôn lên bậc Nữ hoàng, cũng không phải người đơn giản! Vậy nên, cuộc đối đầu kia,. chắc chắn sẽ gây chú ý vô cùng.

Bầu không khí đang im lặng, bỗng một phóng viên hỏi:

” Chủ tịch, cô năm nay 20 tuổi, cô đã có ý trung nhân chưa?”

Đề tài nhanh chóng được chuyển đổi!

” Chưa!”- nó không do dự đáp.

” Chủ tịch, cô có thể cho biết suy nghĩ của cô về tình yêu không?”

” Xin lỗi, những điều này không nằm trong phạm vi trả lời của tôi!”

” Chủ tịch, cô có thể bỏ kính ra không?”

“ ... ”

” Được!”

Đám Nastia hưng phấn nhìn chằm chằm màn hình.

Nó chậm rãi gỡ bỏ cặp kính trên mặt, bình thần ngẩng đầu lên....

Thời gian xung quanh như ngừng lại...

Tất cả mọi người đều sững sờ trước vẻ đẹp của nó. Gương mặt nhỏ gọn, cái cằm khêu gợi, làn da trắng bóng như ngọc, cánh môi hồng nhạt mịn màng no đủ, cái mũi thanh tú, sống mũi cao vút , đôi mắt xám tro lạnh lẽo như băng mang theo nét u uẩn, tang thương, hàng mi dài cong mềm mại như cánh bướm. Một vẻ đẹp lạnh lùng tuyệt mỹ, mang theo cổ hơi thở lạnh lùng xa cách, cao ngạo khó gần. Đám phóng viên ngơ ngác còn quên cả bấm máy, ngây ngốc nhìn nó. Khuôn mặt nó vẫn không đổi chút sắc, hoàn toàn lãnh đạm. Trong khi những người khác đắm đuối trước vẻ đẹp của nó, thì đám Nastia và bọn hán lại như vừa bị sét đánh trúng. Xoảng... Chiếc li trên tay Dania rơi xuống, vỡ tan nát. Mía run run che miệng, ngăn không được dòng lệ nóng hổi trào ra khóe mắt. Nastia bật thốt lên:

” Sophia...”

Minh Thư, Chris cùng Amy thì trừng lớn con mắt, ngây ngốc không hiểu. Hần trực tiếp chết sững, hai mắt dán chặt vào gương mặt trên hình kia, giống như muốn chọc một cái lỗ trên đó vậy. Nicko và Kyo thì quên cả phản ứng, cũng may hai người này chưa có quên hô hấp! Kín lắm bấm:

” Chuyện này, là sao?”

Ken khẽ nói:

” Sophia... cô ấy... vẫn còn sống...”

Đúng vậy, nó vẫn còn sống, và đã quay trở lại. Một hồi sóng ngầm, đang được khởi động...

87. Chương 88

Nó đứng lặng trước cánh cổng màu trắng của ngôi biệt thự. Mọi thứ vẫn như 4 năm trước, nhưng nó đã rời khỏi đây. Cửa nhà mở khẽ, dì Lan bước ra ngoài. Hốc mắt nó nóng lên. Dì trông đã già đi rất nhiều. Dì Lan thấy thấp thoáng bóng một thiếu nữ đứng ngoài cổng, ngỡ là bạn của bọn nó, dì đi tới, mở cổng ra:

” Cô gái, cô muốn tìm ai?”

Dì khựng lại, hai mắt mở to, hô hấp như ngừng lại. Nó nhìn kĩ khuôn mặt dì Lan, nắc nheo:

” Dì Lan, con về rồi!”

Nó tiến đến, ôm lấy dì Lan, bật khóc nức nở. Dì Lan cũng khóc, dì ôm chặt nó vào lòng, khóc nói:

” Sophia, con gái ngoan, con về rồi! Thời gian qua con đã ở đâu vậy? Người ta nói con chết rồi!”

Nó cũng nghẹn ngào:

” Con chưa chết, dì Lan, con chưa chết! Con chỉ lánh đi một thời gian thôi!”

Hai dì cháu ôm nhau đứng ngoài sân. Cửa lại cạch mở ra, Nastia xách túi đi ra ngoài. Nó buông dì Lan ra, nhìn Nastia cười gọi:

” Nastia!”

Chiếc túi trên tay cô rơi xuống, cô thất thần bước từng bước về phía nó, lảo đảo:

” Sophia, là cậu?”

Nó gật đầu:

” Là tớ, tớ về rồi!”

Nastia òa khóc, nhào tới ôm chặt lấy nó:

” Con nhỏ độc ác kia! Cậu có biết cậu làm tớ lo lắng và đau lòng lắm không? Hu hu... cậu ác lắm!”

Nó vỗ nhẹ lưng Nastia:

” Ừ, tớ ác lắm, xin lỗi tất cả mọi người!”

Nastia nín khóc, dắt tay nó vào nhà.

Ngồi trên sofa, nó nhìn quanh tất cả mọi người một lượt rồi nói:

” 4 năm trước, tớ hôn mê trên vách đá và được John cứu sống. Vợ chồng bá tước đã mời bác sĩ về chữa khỏi bệnh cho tớ, nhưng di chứng để lại khiến tớ hai năm không thể nhìn thấy ánh sáng. Sau khi khỏi mắt, tớ bắt đầu bước vào giới kinh doanh, dưới sự giúp đỡ của John, tự mình lập nên tập đoàn bây giờ. Lần này vì có cuộc họp báo, tớ quyết định quay về Việt Nam.”

” Em đã sống ở lâu đài Hudson sao?” - Nicko nhìn nó hỏi.

Nó gật đầu:

” Đúng vậy, hai người họ lo lắng sẽ có kẻ nghi ngờ nên đã công bố ra ngoài em là con nuôi của họ.”

Nastia ôm chặt lấy nó:

” Cậu chịu khổ nhiều rồi!”

Amy áp ứng:

” Chị dâu, xin lỗi chị! Đều do anh trai em gây ra...”

Nó ngất lờ:

” Amy, chuyện này không phải lỗi của ai hết ! Hơn nữa, chị dâu của em là Kathryn, không phải chị!”

Nó quay sang Nicko:

” Anh, ba mẹ bây giờ ở đâu?”

Kyo lên tiếng đáp thay:

” Ba mẹ chuyển đến biệt thự cũ của bọn em sống rồi !”

Nó nhìn quanh, đột nhiên hỏi:

” Sao không thấy Minh Thư và Tiara?”

” Chị Minh Thư thì đến bang, còn chị Tiara, sau việc 4 năm trước, đã cùng anh Quân Huy về Anh rồi, có lẽ bây giờ bọn họ tổ chức đám cưới rồi cũng nên!” - Chris đáp.

Nó mỉm cười, hỏi:

” À, nghe nói mọi người đều đã đính hôn rồi phải không? Tiếc quá, mình không thể đến dự!”

Mia nháy mắt:

” Đến dự thì có lẽ không cần nhưng quà mừng thì chắc chắn phải có!”

Nó gật gù:

” Tất nhiên rồi, yên tâm, tớ sẽ chuẩn bị cho, ai cũng có quà hết!”

Cả bọn bật cười. Dì Lan đứng dậy, nhìn bọn nó hỏi:

” Mấy đứa muốn ăn gì không, để gì đi làm?”

Tất cả cùng hô lên: ” Bò hầm !”

Nó cười :

” Để con giúp dì!”

Nó theo dì Lan vào bếp, những người còn lại nhìn nhau, trong mắt đều là ý cười.

88. Chương 89

Vì công việc ở công ti đã xong, hấn đi xe về biệt thự. Trong đầu hấn không ngừng hiện lên hình ảnh của nó. Nó vẫn chưa chết, nó vẫn còn sống, và bây giờ, nó đã quay trở lại. Bốn năm qua, nó đã sống thế nào? Nếu hấn xin nó tha thứ, liệu nó có đồng ý? Mãi suy nghĩ, hấn đã về tới biệt thự. Cất xe vào gara, hấn đi lên nhà. Lúc này, nó đang ở trong bếp. Nghe tiếng cửa mở, nó tưởng dì Lan đi chợ về, hồi vọng ra:

” Dì Lan về rồi ạ?”

Bước chân hấn dừng lại, trái tim trong ngực không nhịn được mà nhảy loạn lên. Giọng nói này... là nó? Hấn vô thức đi về phía phòng bếp. Là nó thật sao? Nhìn vào trong bếp, hô hấp của hấn tại thời điểm này đột như ngừng lại. Bóng hình mảnh mai, quen thuộc của nó đang ở ngay trước mặt hấn. Biết bao lần hấn ở trong mơ nhìn nó bỏ đi, mà hấn, lại không có cách gì giữ lại. Hấn cứ đứng chôn chân ở đó, ngỡ muốn vươn tay ra chạm lấy, lại ngập ngừng không dám. Hấn sợ. Hấn sợ điều hấn nhìn thấy chỉ là ảo ảnh của cảm giác đánh lừa thị giác, hấn chỉ cần chạm vào, sẽ như bọt biển tan biến. Một lần buông tay hấn chịu đựng cô đơn cùng hồi hận dần vật 4 năm, hấn, không muốn lặp lại lần nữa. Nó đang loay hoay rửa chén, cảm thấy hơi lạ. Sao không có ai đáp lời nó chứ? Nó quay lại nhìn, thời khắc nhìn thấy người con trai đối diện, tim lại không nhịn được đập mạnh trong ngực. Chiếc cốc trên tay nó trượt xuống, rơi xuống đất vỡ tan. Nó hốt hoảng áp chế cảm xúc trong lòng, luống cuống nhặt những mảnh vỡ lên. Do hấp tấp, nó vô ý để mảnh thủy tinh cửa sâu vào tay. Hấn vội vã chạy tới nắm chặt tay nó, thốt lên:

” Em bị chảy máu rồi, sao bắt cần vậy?”

Nó nhanh chóng rút tay lại, đứng dậy, đưa ngón tay vào miệng, liếm đi vết máu. Nó vội vàng đi lướt qua hắn, nhưng hai ba bước đã lại bị kéo vào trong lồng ngực rộng rãi, vững chắc. Hơi thở nam tính của hắn vây quanh nó, nhưng thời điểm này, nó chỉ muốn thoát khỏi vòng ôm của hắn. Nó cố gắng giãy thoát trong ngực hắn, nhưng lại chỉ khiến hắn ôm nó chặt hơn. Hắn vùi đầu vào cổ nó, hai cánh tay mạnh mẽ đem nó giam trong lòng. Nó hơi hoảng, cố hết sức muốn thoát ra, nhưng hắn ôm nó cứng nhắc. Nó bực mình:

” Anh muốn gì?”

Hắn khẽ thì thầm:

” 4 năm rồi, 4 năm rồi anh không được ôm em, không được nghe giọng nói của em, Sophia, anh sắp nhớ em đến phát điên rồi!”

Nó ngọ nguậy trong lòng hắn, cau mày:

” Anh điên thì liên quan gì đến tôi? Vợ chưa cưới của anh đâu? Tôi không tin cô ta hào phóng đến mức để anh ôm ấp người con gái khác đâu! À mà anh đính hôn năm 16 tuổi cơ mà, giờ chắc phải cưới rồi chứ?”

Hắn nỉ non bên tai nó:

” Anh chưa có đính hôn, cũng chưa có kết hôn, lại càng không có vợ. Vợ của anh, từ năm 16 tuổi chỉ có duy nhất một người, là em!”

Nó gắng thoát ra khỏi hắn, đứng chống nạnh nhìn hắn, nói:

” Anh lên cơn điên gì vậy? Hoàng thiếu gia à, tôi không phải vợ của anh, lại càng chẳng là gì của anh cả, vợ anh là Kathryn kia!”

Nó chìa tay ra trước mặt hắn, hất hàm nói:

” Mượn chút!”

Hắn ngơ ra:

” Mượn gì?”

Nó cau mày:

” Điện thoại, đưa đây!”

Hắn lôi điện thoại trong túi ra, nhìn nó hỏi:

” Em cần điện thoại để làm gì?”

Nó nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, đột nhiên gắt lên:

” Sao lại không có số cô ta?”

Hắn cau mày:

” Cô ta nào?”

Nó giơ máy lên, chỉ vào mục danh bạ:

” Kathryn? Số của cô ta đâu? Tôi gọi cô ta đến đưa anh về!”

Hắn đen mặt:

” Nhưng anh sống ở đây mà!”

Nó hét lên:

” Anh sống ở đây? Không thể nào! Anh ở đây thì Kathryn cũng vậy! Tôi không tin đám Nastia lại đồng ý cho Kathryn ở chung! Vợ chồng hai người làm cách nào thuyết phục mấy nhỏ khó tính đó? A...a...anh làm gì vậy, mau thả tôi xuống... Tên kia... thả xuống...”

Hắn đen mặt, không nói không rằng bế xốc nó lên, mang về phòng. Hắn ném thẳng nó lên giường. Nó lăn qua lăn lại trên giường cho đỡ đau, nhìn căn phòng chỉ có tông màu đen toàn bộ, nó hỏi:

” Tên thần kinh nào cuồng màu đen đến mức này chứ?”

Hắn đen mặt:

” Đây là phòng của em!”

Nó ngẩng lên:

” Vớ vẩn! Phòng của tôi toàn màu trắng cơ mà!”

Hắn tiến đến cạnh giường:

” Anh đã tân trang lại toàn bộ, bây giờ nó là phòng của anh!”

Nó liếc hắn:

” Tưởng tên thần kinh nào, hóa ra là anh à? Được rồi tên bại hoại kia, anh vác tôi lên đây làm gì?”

Hắn cười xấu xa:

” Em nghĩ một nam một nữ ở cùng phòng thì có thể làm ra loại chuyện gì?”

Nó ngẫm nghĩ:

” Ừm ừm, chuyện gì cũng có thể, ngoại trừ mấy việc” vận động trên giường“!”

Hắn nhăn mặt. Nó chống tay ngồi dậy:

” Nếu không có việc gì thì để tôi xuống nhà!”

Hắn bước hai bước thành một bước đè nó nằm xuống giường, cười lưu manh nói:

” Nhưng anh chính là muốn làm cái chuyện “vận động” kia nha ~~”

Nó cau mày:

” Tránh ra đi! Không tôi la lên đó!”

Hắn gật đầu:

” Em cứ la đi, đây là phòng cách âm mà!”

Nó liếc quanh phòng:

” Anh không sợ camera quay được sao?”

Hắn lắc đầu:

” Không, anh thay hết camera rồi!”

Nó hít một hơi sâu:

” TRÁNH RAAAAAAAAA.....”

Người trong bán kính 10m quanh đó, không đập đầu vào tường thì cũng ngất xỉu vì trụ tim, chim chóc bay tán loạn, gạch ngói vỡ nát, bê tông nứt toác, cây cối ngã nghiêng. Nastia giật mình, nhảy luôn vào lòng Kin ngồi, lấp bắp:

” Tiếng con gì... ghê quá vậy?”

Mia thì leo lên giường trùm chăn kín mít, run cầm cập, Ken gọi thế nào cũng không ra. Nicko và Dania thì tỉnh bơ như không, ngồi bình thản cầm tai nghe nghe nhạc. Còn hắn và nó...

Hắn bình thản lôi 2 cục bông gòn nhét lỗ tai ra, đặc ý nhìn nó:

” Anh bảo rồi mà, em cứ hét to thoải mái, không ai nghe thấy đâu!” - hắn lại đè nó xuống giường, nói:

” Vào việc chính thôi chứ nhỉ?”

Nó cười:

” Chưa chắc đâu...” và nó từ từ giơ chân lên, nhắm thẳng bụng hấn thúc mạnh vào. Nó nhìn hấn nói:

” Phiên anh từ sau cách xa tôi ra chút. Tôi không muốn bị vợ anh tìm đến gây sự đâu!”

Nó mở cửa đi ra ngoài, hấn ở trên giường ôm bụng, khóc không ra nước mắt. Vợ, em thật là ác!

” Tên kia, sao anh không ăn mà cứ gắp đồ vào bát tôi hoài vậy?” - Nó lạnh mặt nhìn hấn ngồi đối diện.

” Anh vỗ béo cho em nha, vừa rồi anh ôm em mới biết, nhóc con của anh rất gầy, ôm không thích chút nào!”
- Hấn rất chăm chỉ gắp thức ăn, nói.

Nó bê cái bát lên, trừng mắt nhìn hấn:

” Hoàng thiếu gia à, anh lo cho bản thân mình trước đi!”

Hấn cười đến rất ” ngây thơ con nai tơ”:

” Anh chăm em cũng chính là đang chăm sóc bản thân nga!”

Đám Nastia nghe giọng điệu của hấn mà nổi hết cả da gà. Tên này, đích thực là một con cáo, này giờ mới lòi đuôi ra! Nó tối mặt:

” Hoàng thiếu gia, anh bớt giả ngu đi được rồi đó!”

89. Chương 90

” Hoàng Vũ Thiên Phong, anh tính ngồi trong phòng tôi đến khi nào?” - Tiếng rống giận truyền ra từ phòng Chủ tịch trên tầng 85 của tòa nhà tập đoàn A&D Entertainment.

” Tối khi nào em chịu ngẩng đầu lên nhìn anh một cái!” - Giọng điệu cộc nhả của một người con trai cũng truyền ra sau đó.

Nó đen mặt, bực mình nhìn hấn đang nhàn nhã ngồi vắt chân trên ghế sofa, uống trà một cách bình thản. Tên này, đích thực là một con đĩa bám dai, gỡ thế nào cũng không ra! Từ đó đến giờ leo đèo bám theo nó như cái bóng, nó dọn đến biệt thự sống cùng cha mẹ, hấn cũng mò đến theo. Nó đến công ti làm việc, hấn lấy cơ bản việc hợp tác với A&D (từ giờ gọi tắt nhé) để theo nó vào phòng rồi ngồi nhìn nó chăm chăm, cứ hai phút lại hỏi nó một câu làm nó vô cùng cảm thấy phiền. Nếu không phải hấn là chủ tịch của tập đoàn Hoàng Vũ thì có lẽ nó đã sớm đá hấn ra khỏi phòng rồi! Hấn đến ngày một ngày hai thì không nói, nhưng ngày nào hấn cũng đến, cũng lấy cơ bản công việc để vào phòng làm việc của nó, cứ tiếp tục như vậy muốn người ta không nghĩ ngợi lung tung mới lạ! Đám thư kí luôn nhìn nó với ánh mắt ái muội, làm nó vô cùng bực mình!

Hấn thấy nó không chú ý đến mình nữa thì bắt đầu chuối tự độc thoại:

” Đây là phòng làm việc của em sao?”

“ . . . ”

” Nhìn thật đẹp nha!”

” . . . ”

” Xây hấn trên tầng 85, chỗ này ngắm cảnh thật là tiện!”

” . . . ”

” Chẳng bù cho anh, phòng làm việc xây ở tầng 70, hơi chán!”

” . . . ”

Nó không đáp lời, chỉ cắm cúi vào đồng hồ sơ trước mặt. Hấn nhàm chán đi quanh căn phòng làm việc rộng kinh khủng của nó. Tòa nhà tập đoàn A&D là tòa nhà đôi, nối với nhau bằng 3 cây cầu lớn đặt ở tầng 80, tầng 50 và tầng 20. Tòa nhà thứ nhất có 80 tầng, là tòa nhà dành cho nhân viên công ti làm việc. Tòa nhà bên cạnh lớn hơn, có 85 tầng, là trung tâm của bộ máy điều hành A&D, vì đây là nơi các cán bộ cấp cao của A&D làm việc. Phòng chủ tịch và phòng họp hội nghị nằm ở tầng cao nhất của tòa nhà. Phòng chủ tịch của nó sơn màu trắng, sàn nhà phủ thảm dạ đen cao cấp, 4 góc phòng đặt 4 chậu cây trồng trong những chậu nhỏ bằng sứ trắng. Giữa phòng đặt một bộ ghế sofa và bàn uống nước màu trắng. Một giá sách cao đến đỉnh trần chiếm hết một mặt tường, nhét đầy mọi loại sách về chính trị, kinh tế, chứng khoán,... Đối diện với giá sách là bàn làm việc của nó, cái bàn dài 2m màu nâu sậm, phủ một tấm kính. Trên mặt bàn, một bên là chồng văn kiện chất đống, một bên là chiếc laptop thiết kế lạ mắt, ở giữa, sát mép bàn là tấm bảng kim cương khắc dòng chữ: Chủ tịch Nguyễn Hoàng Thiên Bằng. Trước mặt nó bây giờ cũng có một chồng văn kiện, lúc nó cúi xuống thì hoàn toàn bị che khuất, còn lúc nó ngẩng lên, nhiều nhất chỉ thấy được đỉnh đầu. Chính giữa bức tường sau lưng nó, khắc nổi lên biểu tượng của tập đoàn, hình chim ưng giang cánh có hai màu đen trắng, lồng trong vòng tròn màu vàng và dòng chữ A&D Entertainment bên cạnh. Mặt tường hướng ra bên ngoài được lắp toàn bộ là kính thủy tinh cường lực trong suốt. Từ đây có thể nhìn ra toàn bộ thành phố, cũng có thể thấy 4 tập đoàn lớn là Tập đoàn đá quý Phan thị(Nastia), Tập đoàn thời trang Đặng thị(Mia), Tập đoàn vàng bạc Vũ thị(Dania), Tập đoàn đầu tư bất động sản Quốc Lâm(Kin) đứng ở bốn hướng, Tập đoàn Hoàng Vũ nằm chính giữa, loáng thoáng cũng có thể thấy Tập đoàn Phạm thị(Ken), Tập đoàn Nguyễn Hoàng(nó, Nicko, Kyo). Còn có thể thấy, Tập đoàn giải trí K&K, nằm đối diện với A&D Entertainment. Đây đúng là một vị trí lí tưởng!

Hấn lặng lẽ nhìn nó đang vui đùa trong đồng văn kiện, trong lòng hỗn tạp đủ loại. Vui vì nó quay trở về, buồn vì nó luôn lánh xa hấn. Cơ hội dành cho hấn chỉ còn có một lần, vì kéo nó ở lại bên hấn, chuyện vô si cỡ nào hấn cũng làm được.

Nó căn bản không nhìn đến hấn, mọi chú ý của nó dồn hết trong đồng hồ sơ xin việc. Có lẽ sẽ có rắc rối tại sao nó không giao việc này cho nhân viên làm, bởi vì đây là đơn xin ứng cử vị trí giám đốc marketing, nên nó đích thân kiểm tra. Ánh mắt nó bị thu hút bởi một cái tên. Nó cầm hồ sơ lên nhìn, lời điện thoại gọi cho Chris:

” A lô, Chris à, giúp chị điều tra một người!”

” Ai ạ? ‘Giám đốc mới của phòng marketing, Đinh Hải Anh!’”

” Vâng ạ!”

” À, điều tra giúp chị cả giám đốc mới bị đuổi việc của phòng marketing nữa, chị cần tất cả tài liệu về hai người này!”

” Vâng, chị, em sẽ đi làm ngay!”

” Được rồi, cảm ơn em!”

90. Chương 91

Sáng hôm sau...

Câu đầu tiên nó nói khi bước vào phòng làm việc là:

” Con đĩa kia rốt cuộc cũng gỡ ra được!”

Con đĩa ở đây ám chỉ ai thì mọi người biết rồi đấy! Quả đúng vậy, Chủ tịch của Hoàng Vũ sau gần 2 tuần chạy đến A&D làm “khách”, hôm nay đã vì cuộc họp hội đồng mà bị lôi về. Nó ngồi lắc lư trên ghế xoay, mân mê cây bút bi mạ vàng. Cộc cộc. Tiếng người thư kí vọng vào:

” Chủ tịch, có đại diện các tập đoàn muốn gặp!”

Nó ngồi thẳng dậy, vuốt vuốt mép áo bị nhăn, bình thản nói:

” Mời họ vào! Chuẩn bị trà!”

” Dạ!”

Cửa mở ra, đám Nastia tươi cười bước vào:

” Sophia!”

Nó đứng dậy, mỉm cười:

” Ngồi đi! Sao hôm nay rảnh vậy? Hình như dạo này các tập đoàn lớn có xu hướng chạy đến A&D chơi thì phải?”

Mia bật cười:

” Có mỗi chồng cậu thôi!”

Nó không nói gì. Nastia nhìn quanh phòng làm việc của nó, trầm trồ:

” Phòng Chủ tịch của cậu đẹp thật đó! Chả bù cho tớ!”

Dania nhìn tập đoàn K&K đối diện, cười:

” Cậu thật là biết chọn chỗ! Đây đúng là địa điểm lí tưởng!”

Nó thoải mái híp mắt, nhăm nháp li trà trong tay:

” Dạo này Kathryn thế nào rồi?”

Nhắc đến Kathryn, Nastia hào hứng hẳn:

” Sophia cậu biết không? 4 năm trước cậu biến mất, Kai đã hủy hôn với Kathryn, cắt đứt mọi quan hệ, thậm chí hợp đồng làm ăn K&K nhờ vụ đính hôn mà có với tập đoàn Hoàng Vũ cũng bị hủy, Hoàng Vũ rút mọi nguồn đầu tư ra khỏi K&K. Tình trạng Kathryn lúc đó cực thảm luôn!”

Nó cười lạnh:

” Vậy là cô ta chưa chết, xem ra Kai anh ta còn chưa thực sự tuyệt tình với Kathryn...”

Mia hỏi:

” Sophia, cậu định sẽ đối chọi với nhà họ Đoàn sao?”

Nó lắc đầu:

” Chuyện này là ân oán cá nhân giữa tớ và Kathryn, không liên quan đến Đoàn gia, nhưng bằng mọi giá tớ phải lôi cả K&K vào cuộc! Cảm giác hai năm không thể thấy ánh sáng, tớ sẽ bắt Kathryn lĩnh đủ!”

Nó nhìn Mia và Nastia cười:

” Tớ cần một hợp đồng làm ăn, giữa A&D, Phan thị và Đặng thị!”

Dania nhìn nó hỏi:

” Cậu sẽ làm thế nào?”

Nó tựa người lên sofa, cười:

” Đánh nhỏ rồi mới đánh lớn. Các công ti của K&K ở nước ngoài, tớ sẽ làm sụp đổ từng cái một! Hàn Quốc, Trung Quốc, Philipin,... rồi đến Việt Nam!”

Biệt thự cũ của bọn hắn...

Nó bước ra khỏi nhà tắm, trên người chỉ choàng một áo choàng tắm màu trắng. Nhìn nó lúc này, vô cùng quyến rũ, vô cùng mê hoặc. Gương mặt vừa mới tắm xong có chút ửng hồng, mái tóc dài quấn trong chiếc khăn bông, vài sợi tóc ướt dính vào cổ, những hạt nước lấp lánh trượt theo cần cổ trắng muốt. Áo choàng buộc eo làm tôn lên vòng hai nhỏ nhắn, mảnh mai, cổ áo hơi mở đi xuống khiến vòng một đầy đặn có chút

lộ ra, cặp chân thanh dài, thon mịn, bàn chân bé xinh với những ngón chân trắng ngần. Nó khoanh chân ngồi trên giường, máy laptop đặt trên đùi, mở tập tin ra. Nó di con trỏ chuột vào tập tin mới được gửi về, mở ra đọc. Trong mắt lóe ra một tia sáng khó nắm bắt, nó bật cười thành tiếng:

” Ha ha, Đinh Hải Anh, không tệ đâu!”

Nhà họ Đoàn...

Rầm!

” Chết tiệt!”- Chủ tịch của K&K, ba của Kathryn, Đoàn Gia Bảo tức giận đập mạnh tay xuống mặt bàn, gần giọng.

” Ba, phải làm sao đây?” - Kathryn lo lắng nhìn ba mình.

” Mà còn hỏi nữa sao? Chuyện này không phải do mà gây ra hay sao?” - Đoàn Gia Bảo giận dữ hét lên.

” Ba à, con biết lỗi rồi, ba đừng giận con nữa!” - Kathryn sợ sệt nói.

” Hừ, sao tao lại có đứa con gái ngu ngốc như mà chứ? Mà nghĩ nhà Nguyễn Hoàng là ai mà dám động vào? Hả?” - Đoàn Gia Bảo lại quát lên.

” Thiên Băng cô ta, con cứ nghĩ cô ta đã chết từ 4 năm trước rồi chứ?” - Kathryn lăm lét nhìn ông ta.

Ba cô ta cười lạnh:

” Chết? Mà nghĩ Nguyễn Hoàng Thiên Băng là ai? Cô ta dễ chết vậy sao? Đừng quên cô ta là người được gọi là ” Thiếu nữ thiên tài“, với sức của mà cũng đòi giết cô ta sao?”

Kathryn siết chặt nắm đấm:

” Ba, bây giờ phải làm sao? Chúng ta không thể để K&K sụp đổ trong tay cô ta được!”

Đoàn Gia Bảo ngồi xuống sofa, đan hai tay vào nhau, cười gằn nói:

” Mà thu liễm lại đi, tao đã có kế hoạch từ trước rồi! A&D không làm gì được K&K đâu, đó sẽ là kết thúc của Nguyễn Hoàng Thiên Băng, cô ta muốn đối chọi với K&K, đó chính là một sai lầm!”

A&D Entertainment...

” Chủ tịch, tuần này chúng ta có hẹn kí kết hai hợp đồng với Đặng thị và Phan thị.”

” Ừm!”

” Chủ tịch, tối mai cô có hẹn ăn tối với đối tác nước ngoài, ông Bin Swith.”

” Ừm!”

” Chủ tịch, Tập đoàn Hoàng Vũ có lời mời đến dự buổi tiệc kỉ niệm 50 năm ngày thành lập tập đoàn của họ.”

” Không đi!”

” Chủ tịch, cô bắt buộc phải đi! Đây là lời mời từ cựu chủ tịch Hoàng Vũ!”

” Cựu chủ tịch? Chú Lâm sao?” - Nó nghĩ thầm.

(Chú thích: ba hần là Hoàng Vũ Dương Lâm!)

” Được rồi, tôi đi!”

” Chủ tịch, tôi xin phép ra ngoài!” - Thư kí cúi đầu chào nó rồi đi ra.

” Thư kí Lưu, chị pha giúp tôi một li trà đào được không?” - Nó gọi với theo.

” Được, tôi sẽ làm ngay!”

Thư kí Lưu đi ra ngoài, đóng cửa lại. Đám thư kí rồi việc đang chụm đầu vào nhau “buôn dưa lê, bán dưa chuột” trong giờ làm việc:

” Này, mấy hôm nay vị Chủ tịch đẹp trai kia không tới nhỉ?” - Một thư kí nói.

” Ừ, nghe nói Hoàng Vũ đang kẹt một dự án lớn, anh ấy lại còn là Chủ tịch, bận là phải rồi!” - Một thư kí khác nói với vẻ tiếc rẻ.

” Eo ơi, tớ không tin nổi trên đời lại có người đẹp trai, phong độ và lịch lãm như vậy! Nếu anh ấy cười với mình một cái thì... chết cũng cam!” - Một thư kí khác lại giọng đầy ngưỡng mộ nói.

” Thôi đi cô nương! Cậu đẹp mơ mộng đi được rồi đấy! Cậu không phát hiện ra à? Anh Chủ tịch đẹp trai đó có tình cảm với Chủ tịch mỹ nhân của chúng ta! Cái cách anh ấy nhìn Chủ tịch, là ánh nhìn của người con trai nhìn cô gái mình yêu, còn rất là nóng bỏng nữa!” - Một thư kí xen vào.

” Cậu xem, Chủ tịch của chúng ta là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, tuyệt mỹ đến như vậy, anh chàng Chủ tịch đó yêu cô ấy cũng phải thôi!” - Cô thư kí kia nói tiếp.

” Mấy cậu nhìn xem, Chủ tịch Hoàng Vũ và Chủ tịch chúng ta đứng cạnh nhau chính là một đôi kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc trời đất tạo nên. Cỡ như chúng ta á, đợi thêm 10 năm nữa đi!” - Một thư kí thở dài nói.

” Nhưng mà, hình như Chủ tịch chúng ta rất ghét anh chàng Chủ tịch đó thì phải?”

” Ôi dào, cậu đúng là chậm hiểu! Người ta nói con gái bảo ghét chính là yêu đấy!”

” Mấy cô không lo làm việc đi, còn đứng đó tán chuyện sao?” - Thư kí Lưu nghiêm mặt nói.

” A, a, xin lỗi, chúng tôi đi làm việc, làm việc thôi!”

Đám thư kí vội vàng ngồi vào chỗ của mình. Thư kí Lưu không nói gì, đi lướt qua họ đến gần bàn trà, đun nước để pha trà. Đám thư kí lăm lét nhìn theo, thở phào. Thư kí Lưu thật đáng sợ nha!

91. Chương 92

“Sophia, xuống đây mẹ bảo!” - Mẹ nó gọi vọng lên tầng.

Nó bước xuống nhà, cảnh tượng đập vào mắt khiến nó choáng nặng. Một đám người mang theo dụng cụ trang điểm đứng đầy dưới phòng khách, bên cạnh là vô số quần áo dạ hội đủ màu sắc sặc sỡ nhìn muốn lóa mắt. Nó day day thái dương, hỏi:

” Ba, mẹ, đây là gì vậy?”

Mẹ nó hí hửng kéo tay nó:

” Tối nay con đến Hoàng Vũ dự tiệc không phải sao? Mẹ muốn biến con thành người xinh đẹp nhất!”

Nó chán nản nói:

” Mẹ à, đi cho có lệ thôi, có cần rối rít lên thế không?”

Mẹ nó hất mặt, nói:

” Sao lại không, hai ông bà bên kia nói là phải trang điểm cho con thật đẹp! Họ rất muốn gặp con!”

Nó nói với giọng bất đắc dĩ:

” Đành là thế, nhưng có cần khủng bố như vậy không? Con hoa hết cả mắt rồi!”

Mẹ nó nhanh chóng kéo nó đi thử đồ, nói:

” Tất nhiên là cần rồi!”

Lúc này, nó thật sự muốn xỉu! Vật vã gần 3 tiếng đồng hồ, nó ngồi trên ghế thở hồng hộc vì mệt. Mẹ nó hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm “thành quả” của mình. Nó mặc váy đầm trắng cúp ngực, không có dây,

vòng eo được thắt đai to bản màu đen, phần váy nhiều lớp phía dưới cũng màu đen, may xòe ra, dài đến đầu gối, đính đầy ngọc trai cùng kim tuyến. Tóc đen vấn lỏng, quanh cái cổ trắng nõn là sợi dây chuyền bạc có mặt đá kim cương, hai bên tai đính khuyên ngọc trai to gần bằng ngón tay cái. Gương mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ, môi hồng mịn màng, hai gò má hơi ửng lên, sống mũi cao vút, đôi mắt màu xám tro lạnh lẽo ưu tư, hàng mi cong dài, lông mày thanh thoát. Xinh đẹp tuyệt mỹ, dịu dàng nhu hòa hơn bao giờ hết. Nó nhăn nhó nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong gương:

” Về dịu dàng chết tiệt này ở đâu ra vậy?”

Mẹ nó cười ôn hòa:

” Con gái, lạnh lùng quá không tốt đâu, con phải học dịu dàng một tí, nếu không sau này chỉ sợ con kiếm không nổi người chồng thích hợp đâu!”

Nó nhếch miệng, cười nhạt:

” Con không có ý định lấy chồng, đàn ông là loại sinh vật không có giá trị !”

Ba nó vừa uống một ngụm trà, lập tức phun ra, ho sặc sụa. Nó liếc ba nó mấy cái, bình thản nói:

” Đây là không có tính cả ba vào trong đấy!”

Mẹ nó lắc đầu chán nản:

” Con gái, con không dịu dàng, nhu mì chút được à?”

Nó thờ ơ mở miệng:

” Dịu dàng mà làm cái gì? Có dịu dàng cũng không đổi thành cơm ăn được!”

” Cái con nhóc cứng đầu này!” - Mẹ nó buồn bực thốt lên.

Lúc này, một hầu gái bước vào:

” Bà chủ, tiểu thư, xe đã đến rồi ạ!”

Nó gạt đầu, mở cửa đi ra ngoài. Chiếc xe limo bóng bẩy đỗ lại trước cổng biệt thự, nó mở cửa xe bước vào.

” Hê, xin chào!”

” Sophia, tối nay cậu thật đẹp nha!” - Nastia chép miệng.

” Hừ, mẹ tớ bắt phải mặc cho bằng được, mặc cho ai xem cơ chứ!” - Nó buồn bực nói. Lúc nhìn mấy đứa bạn, nó cũng thốt lên:

” Mà mấy cậu hôm nay cũng rất là đẹp đó!”

Nastia mặc đầm cúp ngực màu đỏ, ngắn đến ngang đùi, quanh eo thắt một dải lụa trắng nhỏ, chân đi đôi giày cao 12 phân màu đỏ nốt. Mái tóc nâu uốn lọn, để hết sang một bên vai, ghim lại bằng một chiếc nơ cài. Gương mặt thường ngày lộ ra vẻ dễ thương, nghịch ngợm, tối nay lại đậm chất tiểu thư, quý phái, sang trọng, thêm vài phần quyến rũ.

Kin mặc vest đen lịch lãm, thắt cà vạt chỉnh tề, ngực áo còn giắt một chiếc khăn nhỏ màu đỏ, tóc để mái chéo, nhuộm đen, một bên tai đeo khuyên làm từ hồng ngọc.

Mia mặc váy dạ hội màu xanh, đính ren ở ngực và viền váy, phần thân trên ôm sát lấy hai vòng gợi cảm, tà váy như thác nước nhẹ nhàng rủ xuống. Mái tóc nâu nhẹ nhàng búi gọn lên, cài một bông hoa rực rỡ, nhìn vô cùng trẻ trung, lại thanh thuần, ưa nhìn.

Ken mặc vest cũng màu đen, thắt cà vạt màu đen, ngực áo giắt chiếc khăn màu xanh đậm, tóc màu nâu đỏ cắt tỉa gọn gàng, một bên tai đeo khuyên hình chữ thập.

Dania mặc một chiếc váy màu tím nhạt, tay phồng, hở vai, bên eo thắt một chiếc nơ màu tím. Tóc đen uốn thành từng búp tròn, có đính những đóa hoa nhỏ xíu màu tím. Cô vẫn giữ phong cách như vậy, bí ẩn nhưng lại rất thu hút.

Ni ặc vest màu đen, thắt cà vạt xám, ngực áo giắt chiếc khăn nhỏ màu tím đậm, tóc vuốt lên thập phần lãng tử, một bên tai cũng đeo khuyên màu bạc.

Bên trong khách sạn, đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ đủ màu. Sảnh chính chật kín khách mời, những dãy bàn tròn phủ khăn trắng tinh đặt so le dọc theo lối đi phủ thảm đỏ ở chính giữa, trên bàn bày đầy đồ ăn cùng thức uống. Nhìn cách bài trí, bất giác nó nhớ lại bữa tiệc kỉ niệm trường 4 năm trước, cũng buổi tối hôm đó, hần đã tỏ tình với nó. Trong lòng bỗng chốc dâng lên một nỗi buồn cùng mất mát. Bọn nó bước đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả khách khứa. Nastia chọn một chiếc bàn còn trống, kéo tay cả bọn ngồi xuống. Trong đám khách, có một ánh mắt nhìn nó chằm chằm, giống như muốn đục trên người nó một cái lỗ vậy. Nó hơi xoay đầu, vừa đúng bắt gặp ánh mắt thù địch của Kathryn ngồi cách đó không xa. Nói vậy chứ thực chất Kathryn ngồi cách bọn nó có một cái bàn, vừa vặn chỗ ngồi của cô ta lại đối diện với chỗ ngồi của nó. Nó không nói gì, liếc mắt nhìn cô ta một cái, cúi xuống nhấm nháp li rượu trong tay. Lại có cảm giác có một ánh mắt nóng rực ở sau lưng, nó lại quay người nhìn. Là hần. Nó né tránh ánh mắt của hần, quay người lại. Tiếng hần từ sau vọng tới:

” Mọi người đã đến rồi à?”

Đám Kín gật đầu. Nó không nói gì, âm thầm liếc nhìn hần. Hôm nay hần mặc một bộ vest đen sang trọng, khí chất của một người đàn ông trưởng thành lan tỏa mãnh liệt. Gương mặt đẹp trai dưới ánh đèn như được khắc ra một cách hoàn mỹ từ một khối bạch ngọc. Đôi mắt âm trầm lạnh lùng, nhưng cũng chất chứa một nỗi ưu thương khó phát hiện, lông mày sắc bén, sống mũi thẳng cao, môi mỏng khẽ nhếch lên, nụ cười như gió xuân thoảng qua. Ánh mắt hần thỉnh thoảng khẽ liếc về phía nó, thấy nó thờ ơ lạnh nhạt, lại ảm đạm rời đi. Đám Nastia nhìn hai người cứ “người liếc ta, ta liếc người”, không khỏi chán nản thở dài. Hai người này đúng thật là... Chợt một thanh âm nhu hòa, nũng nịu truyền đến:

” Kai...”

Bọn nó đồng loạt rung mình ớn lạnh, da gà nổi hết cả lên. Kathryn không chút để ý đi tới, dịu dàng ôm lấy tay hần, đem toàn bộ thân mình dán lên người hần. Nó chán ghét nhìn cô ta, lại liếc sang hần, rồi mặt lạnh quay đi. Trong lòng hần như có ngàn vạn ngọn lửa, không chút khách khí đẩy Kathryn ra, lạnh giọng:

” Kathryn, phiền cô tự trọng một chút!”

Kathryn vẫn không buông tha, tiếp tục bám lấy cánh tay hần:

” Kai... không phải chúng ta đã đính hôn rồi sao? Anh sao lại như vậy?”

Một số quan khách đã bắt đầu thì thầm to nhỏ. Nastia cười khinh thường:

” Đoàn tiểu thư, nghe nói lễ đính hôn đã bị hủy rồi, không phải sao? Lẽ nào cô vẫn mơ tưởng mình là phu nhân nhà Hoàng Vũ?”

Hần ái ngại nhìn nó, nhanh chóng gỡ tay Kathryn ra, đến đứng bên cạnh nó, lạnh lùng nói:

” Kathryn, tôi với cô đã không còn quan hệ gì cả, phiền cô hãy tự chú ý hình tượng của mình, tôi không muốn vợ mình hiểu lầm!”

Mọi người xung quanh nhất thời ồ lên, mọi ánh mắt đều tập trung trên người nó. Nó vẫn bình tĩnh uống rượu, tựa như mọi việc xảy ra xung quanh vốn không liên quan đến mình. Nhưng liệu có ai biết, trong lòng nó vô cùng hỗn loạn, không hề giống như vẻ bề ngoài. Kathryn bật cười, chỉ vào nó:

” Vợ anh? Cô ta sao? Em không tin đâu!”

Hần lạnh mặt nhìn cô ta:

” Cô tin hay không không phải chuyện của tôi! Vợ tôi đang ở đây, phiền cô đừng gây loạn nữa!”

Nó thần nhiên lau miệng, đứng dậy, nói:

” Tổ ra ngoài dạo một lát, trong này ngột ngạt quá!”

Nó lững thững đi ra ngoài, mặc kệ mọi ánh mắt hiếu kì nhìn nó. Lúc này, mọi người lại hướng mọi công kích về phía Kathryn, họ nghĩ rằng nó ra ngoài là do Kathryn gây chuyện. Mọi lời thì thầm to nhỏ bắt đầu

nổi lên, có người nói Kathryn là hồ li tinh, có người nói cô ta là kẻ mặt dày, có người lại nói là kẻ không biết xấu hổ,..vv... Bọn Nastia nghe xong mà “mát lòng mát dạ”. Kathryn không còn mặt mũi nào liến vẹo vàng bỏ đi. Hắn đợi mọi người tản đi liền nổi gót theo sau nó.

Vườn hoa trên tầng thượng khách sạn...

Nó ngồi bên cạnh một đóa dạ lan hương, nhẹ nhàng hít vào làn hương tinh khiết. Sương đêm long lanh đậu trên từng phiến lá, như những hạt ngọc xanh. Gió thổi làm bay sợi tóc trên trán nó, nhẹ phất phơ. Khung cảnh này, yên bình, thanh tĩnh đến kì lạ. Nó ngẩng mặt nhìn lên trời. Bầu trời đêm nay rất đẹp, rất nhiều sao, nhưng lại không có trăng. Khung cảnh thành phố ban đêm thật rực rỡ, ánh đèn lấp lánh trải dài trước mắt. Nó khẽ nói:

” Thật đẹp!”

” Sophia..” - Hắn nhìn nó khẽ gọi. Nhìn bóng lưng cô độc của nó, hắn có chút xót xa. Nó khẽ quay người lại, nhìn hắn chăm chú. Hắn cũng im lặng nhìn nó. Giờ phút này, mọi thứ xung quanh như biến mất, chỉ còn hắn và nó. Trong mắt nó chỉ có hình ảnh của hắn và hắn cũng vậy. Hai người cứ đứng lặng yên như vậy. Bỗng nhiên nó lên tiếng:

” Kai, anh có hối hận không?”

” Hả?” - Hắn ngốc nghếch nhìn nó, nét mặt nó, vẫn đậm đặc như nước, không chút cảm xúc nào.

Nó lặp lại:

” Anh có hối hận không? Hối hận, vì đã quen biết em, vì đã yêu em?”

Hắn nhìn sâu vào đôi mắt tro lạnh của nó, khẽ lắc đầu, mỉm cười:

” Không hề! Anh thậm chí còn cảm thấy, mình thật sự may mắn, may mắn vì được gặp gỡ em, cô gái đầu tiên khiến anh biết rung động là gì, biết cảm giác khi yêu là gì. Anh muốn giữ em ở bên cạnh anh, mãi mãi cũng không rời đổi, nhưng chính anh, lại đẩy em ra xa, khiến tình cảm của hai chúng ta bị rạn nứt. Nói ra thì em có lẽ sẽ không tin, nhưng anh thật sự hối hận, thực sự thống khổ. Khoảnh khắc anh biết rõ mọi chuyện, trái tim anh cũng như thế đã chết theo em rồi. Sophia, dù biết lúc này có lẽ đã muộn để bắt đầu lại mọi chuyện, nhưng anh vẫn muốn nói với em, trái tim của anh, vĩnh viễn thuộc về em, anh yêu em, Sophia, thật lòng yêu em...”

Nó cúi đầu, cup mi, không ai nhìn thấy ánh sáng trong mắt nó. Một hồi lâu, nó ngẩng lên, cười dịu dàng, trong ánh đèn, nét mặt nó nhu hòa như nước, mờ ảo huyền hoặc, cánh môi nhẹ nhàng thốt ra:

” Kai, chúng ta bắt đầu lại nhé!”

92. Chương 93

” Sophiaaaa...” - Hắn kéo dài giọng, chớp chớp mắt nhìn nó.

” Ừm!” - Nó nhìn chằm chằm màn hình laptop, khẽ đáp.

” Há miệng ra chồng đút táo cho nè!”

Nó nghe lời há miệng ra, hắn nhẹ nhàng đưa miếng táo cho nó cắn một miếng. Đám Nastia ngồi nhìn hai người nó và hắn mà hóa đá toàn tập. Mặc dù chuyện này vốn xảy ra thường xuyên, nhưng tất cả bọn nó vẫn không khỏi ngây ngốc mà nhìn, miệng há to đến nỗi muốn rớt cằm. Nó liếc bộ dạng đáng cười của bọn kia, khinh thường nói:

” Ngậm miệng lại đi, nước miếng cũng sắp chảy ra rồi kìa!”

Cả bọn vừa ý thức lại, liền đóng miệng lại. Nastia bĩu môi nói:

” Kai, cậu cưng Sophia quá đấy!”

Hắn không chút quan tâm, hí hửng nói:

” Chăm sóc vợ là công việc của chồng mà!”

Nastia suýt chút nữa là ngất xỉu. Tên Kai này... Ken đột nhiên lên tiếng:

” Hai ngày nữa, tớ cùng Mia sẽ sang Nhật, mọi người muốn đi cùng không?”

Nicko tò mò hỏi:

” Sang Nhật có chuyện gì vậy?”

Ken lắc đầu:

” Tớ chịu! Ba mẹ tớ chỉ nói là phải đưa cả con dâu của họ qua!”

Nhắc đến hai từ “con dâu”, mặt Mia lại thoáng đỏ lên. Ken mỉm cười, ôm cô vào lòng, khẽ cọ cọ cằm vào tóc cô. Nastia giơ tay lên:

” Vậy tất cả mọi người sẽ cùng đi nha!”

Hai ngày sau, Nhật Bản,...

Thời điểm này đang là mùa xuân, hoa anh đào nở đỏ rực cả vùng trời. Hai mắt Mia tỏa sáng nhìn những cây hoa anh đào hai bên đường. Cô thích nhất chính là loại hoa này, cô cảm thấy, vẻ đẹp của chúng, rất thanh khiết, rất nhẹ nhàng. Ken thuận tay ngắt một cành đào, dúi vào tay cô, mỉm cười:

” Cho em!”

Mia nhìn cành hoa trong tay, ngửa đầu cười sáng lạn với Ken. Cô nào có biết, ảnh hưởng của nụ cười này, lại lớn vô cùng. Tất cả mọi người xung quanh đều đứng hình, không hề cử động. Bọn nó cũng không mấy để ý, một đường đi thẳng đến địa chỉ mà ba mẹ Ken dặn. Đến nơi, bọn nó thoáng cái ngây ngốc. Căn nhà xây theo phong cách cổ xưa của người Nhật, nói là căn nhà thì không hẳn đúng, nên gọi nó là một tòa phủ thì đúng hơn. Trong này, ít nhất phải có hơn hai mươi tòa viện lớn là ít, ấy là chưa kể các công trình kiến trúc nằm rải rác khắp nơi. Cánh cổng lớn cao hai mét, dẫn vào một con đường rải sỏi trắng rất dài. Hai bên đường là bãi cỏ xanh mướt, trồng rất nhiều cây cối, vài nữ hầu gái đang tĩa cây, tưới nước, thấy bọn nó, bọn họ liền cung kính cúi chào rồi lại tiếp tục công việc của mình. Bọn nó tiếp tục đi, đi mãi cho đến khi đứng trước một tòa viện lớn màu xanh. Xung quanh tòa viện này trồng rất nhiều trúc, bên góc trái sân có một hồ nước khá lớn, bên trong trồng những bông hoa kị lạ. Vào tòa viện này, có cảm giác cực kì thoải mái, mát rượi. Cánh cửa chợt mở ra, một bà lão bước ra. Nhìn sơ qua có thể đánh giá bà lão này cũng 60 - 70 tuổi, mặc trên người là yukata, trang phục truyền thống của Nhật, gương mặt hiền từ, vừa nhìn, bọn nó liền có cảm giác thân thiết. Bà lão nhìn bọn nó, cười hiền từ, nói bằng tiếng Nhật:

Thiếu gia, cậu đã về, lão gia đang đợi cậu ở bên trong!

(Chú thích: ** xin hiểu là tiếng Nhật!)

Cũng may bọn nó đều có đi học tiếng Nhật nên có thể hiểu được. Cả bọn cởi giày, bước chân trần lên nhà. Bà lão phân phó người đem đến trang phục cho bọn nó thay. Cả bọn đều phải mặc yukata. Bọn nó không nói gì, yên lặng để những người hầu gái mặc hộ trang phục. Xong xuôi, bọn nó đi theo bà lão, mà bọn nó mới được biết, là quản gia lâu năm của phủ này. Xuyên qua các dãy phòng, bọn nó đi theo bà quản gia đến một tòa viện cực kì lớn ở phía trong. Chân đũa nào cũng mỗi nhừ ra rồi! Chưa kể việc di chuyển trong loại quần áo này không dễ dàng chút nào! Bà quản gia hướng bọn nó cúi đầu:

* Mời mọi người vào, lão gia đang đợi ở bên trong!*

Bọn nó theo nhau đi vào. Giữa gian phòng rộng rãi kê một bàn trà và vài cái đệm, ngồi sau chiếc bàn đó là một ông lão. Râu ọc mặc dù đã bạc trắng nhưng nét tinh anh, cơ trí trong đôi mắt kia vẫn không hề suy giảm chút nào. Chắc hẳn đây chính là chủ nhân của phủ này. Càng ngạc nhiên hơn khi bọn nó thấy ba mẹ của Ken đang an tĩnh ngồi một bên, trên người cũng mặc yukata truyền thống. Bọn nó đồng loạt thốt lên:

” Cô, chú/ Ba, mẹ!”

Ba mẹ Ken ngẩng lên, mỉm cười nhìn bọn nó:

” Các con đến rồi sao? Ken, Mia, mau lại chào ông nội đi con!”

Cả đám trợn tròn mắt. Ken, rốt cuộc có thân phận thế nào?

Sau khi nghe ba mẹ Ken giải thích rõ ràng, bọn nó đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Ken chăm chăm. Thân thể của Ken, thật đáng sợ. Cứ ngỡ Ken chỉ là thiếu gia của Phạm thị, lại không nghĩ tới cậu ấy mang trong mình huyết thống của dòng họ Takahashi, còn là người thừa kế duy nhất của gia tộc khổng lồ này. Gia tộc Takahashi là gia tộc đứng đầu Nhật Bản, là gia tộc cổ xưa nhất, có bề dày lịch sử trên 500 năm. Ba Ken là con trai duy nhất của truyền nhân đời thứ 91 của gia tộc, đến đời Ken lại là con trai độc nhất. Ông lão ngồi trước mặt bọn nó chính là truyền nhân đời thứ 91 của gia tộc, Takahashi Kokichi. Lần này Ken sang Nhật, chính là để nhận mặt huyết thống, đồng thời tổ chức nghi lễ, tiếp nhận truyền nhân đời thứ 93 của gia tộc. Bọn nó nghiễm nhiên trở thành khách quý trong phủ Takahashi. Sau nghi lễ tiếp nhận, bọn nó còn phải ở lại Nhật một tuần để Ken làm quen với việc quản lý phủ Takahashi. Cũng còn may là việc của công ti ở Việt Nam có người thay bọn nó xử lý nên cả bọn có rất nhiều thời gian rảnh.

Bọn nó đang ngồi trong đình uống trà và ngắm hoa thì một hầu gái chạy tới, hướng Ken nói:

” Lão gia, có khách đến phủ chúng ta!”

Ken bình thản châm trà, hỏi:

” Ai?”

Hầu gái vội đáp:

” Tiểu thư phủ Yoshiki, là khách quý của Đại lão gia!”

Bọn nó cùng đứng dậy, Ken nắm tay Mia dắt ra ngoài nhà chính đón khách. Từ xa đã nghe từ trong viện truyền ra tiếng cười dịu dàng của thiếu nữ. Bọn nó đi vào viện, thấy một cô gái đang nói chuyện vui vẻ với Đại lão gia. Thấy bọn nó, cô gái kia liền đứng dậy, nhẹ nhàng khom người chào tụi nó. Bọn nó cũng cúi chào đáp lễ. Lúc cô gái kia ngẩng lên, bọn nó không nhận được khe xuyết xoa trong lòng. Cô gái trước mặt tuổi chỉ tầm 18- 19, gương mặt dịu dàng thanh tú, như nụ hoa e ấp chưa nở, đôi mắt sáng, trong vắt như nước, cái mũi sọc dừa tú lệ, hai gò má ửng hồng, bờ môi căng mọng, mịn màng, mặc trên người một bộ yukata màu hồng đào, mái tóc vấn lên rất đẹp và khéo léo, quả thật là một mỹ nhân. Cô gái kia cũng thầm đánh giá bọn nó. Đám người này, ai cũng vô cùng xinh đẹp, đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành, ánh mắt cô chú ý nhiều nhất chính là chàng trai đứng ở giữa có gương mặt dịu dàng lại rực sáng. Từ nhỏ cô gặp vô số chàng trai cs vẻ ngoài như thiên thần, nhưng không ai được như người con trai đang đứng trước mặt đây. Lại nhìn đến cô gái đứng bên cạnh chàng trai kia, tay hai người đan chặt vào nhau, trong lòng Yoshiki Imetori có cảm giác khó chịu cùng bức bối. Ông nội Ken thấy hai bên cứ nhìn nhau chăm chăm, ho khan mấy tiếng, nhìn bọn nó nói:

” Mấy đứa làm quen nhau đi, vị này là tiểu thư của gia tộc Yoshiki, Yoshiki Imetori!”

Imetori hồi hồn lại, ánh mắt vẫn nhìn không được liếc sang Ken, dịu dàng cúi người nói:

Tôi là Yoshiki Imetori, hân hạnh được gặp!

Bọn nó cũng cúi chào lại rồi tự giới thiệu tên mình. Đến Ken, cậu bình thản nói:

* Tôi là Takahashi Ryuuchi, hân hạnh được gặp tiểu thư! *

Imetori khẽ thốt lên:

* Vậy ra vị này chính là truyền nhân kế tiếp của Takahashi sao? Còn vị tiểu thư này là...*

Mia định lên tiếng thì Ken đã cướp lời:

* Cô ấy là Đặng Ngọc Băng, hôn thê của tôi! *

Ánh mắt Imetori khẽ quét lên quét xuống trên người Mia, trong lòng âm thầm khinh thường. Một cô gái người Việt bình thường như vậy mà lại có thể trở thành nữ chủ tương lai của Takahashi sao? Sắc mặt lão nhân Kokichi có điểm không hài lòng nhìn về phía Ken và Mia, lúc nhìn Mia, trong mắt còn lộ ra vẻ bức bối.

Nó cẩn thận tinh tế quan sát sắc mặt hai người này, trong đầu thầm cười lạnh. Có vấn đề, nhất định có vấn đề!

93. Chương 94

Từ hôm đó trở đi, ngày nào phủ Takahashi cũng đón tiếp vị tiểu thư Imetori kia đến chơi. Cô tiểu thư này, ngày ngày không quần lấy Ken thì cũng ngồi lấy lòng lão nhân Kokichi, mà lão nhân kia, tựa hồ rất quý vị tiểu thư này. Cứ thế mỗi ngày, nội tâm Ken sinh ra phiền chán, cố gắng trốn tránh vị tiểu thư kia như rắn rết, thấy cô ta là cậu vội lẩn đi ngay. Việc cứ bị cô tiểu thư kia bám lấy, cậu không có nhiều thời gian để “ôm” vợ, dù Mia tỏ ra bình thường, không phàn nàn một câu, cậu vẫn có thể nhìn ra, trong mắt cô, khẽ hiện lên chút buồn bã. Ken cảm thấy bản thân thật vô dụng. Buổi tối, Ken ôm Mia ngồi ngoài hành lang ngắm cảnh, cậu khẽ hỏi:

” Em có cảm thấy buồn không?”

Mia ngạc nhiên:

” Buồn? Chuyện gì?”

Ken nhìn cô thật sâu:

” Đạo gần đây anh ít có thời gian ở cạnh em...”

Mia bật cười:

” Vì chuyện đó sao? Không, em không để ý đâu, anh làm gì, em đương nhiên hiểu, em không có cơ gì để mà buồn cả, em không trách anh, mặc dù, anh không thể bên cạnh em nhiều như trước, nhưng em chỉ cần biết...” - giọng cô mơ hồ nhỏ dần - ” ... trái tim của anh, luôn hướng về em, vậy, là đủ rồi...”

Ken mỉm cười hạnh phúc, cậu siết chặt vòng tay, ôm cô vào lòng, thì cảm lên đầu cô.

” Anh yêu em, Mia!”

Buổi sáng, Mia thức dậy thật sớm, lúc này mặt trời vẫn chưa lên, cô khẽ mở cửa, đi ra ngoài. Đi dạo một vòng, cô gặp một người hầu gái. Cô hầu cúi người chào cô, nói:

* Tiểu thư, Đại lão gia muốn nói chuyện với cô! *

Mia ngạc nhiên:

* Nói chuyện với tôi? *

Cô theo cô hầu đến một viện nằm ở phía tây. Cô hầu mở cửa cho cô bước vào. Mia ngạc nhiên khi thấy lão nhân Kokichi đã ngồi sẵn đợi cô, trên bàn còn bày dụng cụ pha trà. Cô lễ phép cúi chào rồi ngồi xuống. Lão nhân nhìn cô một lúc lâu rồi mở miệng:

* Con biết ta gọi con đến đây là có chuyện gì không? *

Mia thành thật lắc đầu. Lão nhân Kokichi không nói tiếp, thành thực cầm dụng cụ lên, khéo léo pha trà, mùi thơm lan tỏa trong viện. Mia khẽ hí vào, thốt lên:

* Thơm quá!*

Kokichi đặt ấm trà xuống bàn, nhìn cô nói:

* Hiện tại, gia tộc Takahashi đang xuống dốc, Ken vẫn chưa thực sự trở thành một truyền nhân chân chính, với điều kiện hiện tại, việc Takahashi sụp xuống là điều rất có thể sẽ xảy ra...”

Mia cau mày:

* Ông nội, ông nói chuyện này với con để làm gì?*

Kokichi nhìn sâu vào mắt cô, nói ra từng chữ:

* Ta muốn cầu xin con một chuyện!”

Rồi ngay lập tức, ông bày ra tư thế cúi lạy, hướng Mia quỳ xuống. Mia hốt hoảng, tính đỡ ông lão dậy, nhưng lời nói sau đó làm cô khựng lại:

* Ta xin con, hãy rời xa Ken! *

Đầu óc Mia lúc này dường như đã ngừng hoạt động, cô chết lặng nhìn người quỳ trước mặt mình, khẽ thốt ra:

* Ông, ông nói gì cơ? *

Mia vô thần bước ra khỏi phòng. Trái tim cô lạnh lẽo như băng, sắc mặt cũng tái lại. Từng cơn gió thổi qua, buốt giá, trước mắt cô nhòe đi, lệ vương đầy mặt, cô chạy về phòng của mình, đóng cửa lại, lúc này cô mới bật khóc, khóc một cách đau đớn, khóc đến tê tái cõi lòng. Từng câu chữ trong cuộc nói chuyện vừa rồi, từng chữ, từng chữ đều khiến cô đau đến lặng người.

Quay lại lúc trước...

* Ta quỳ ở đây cầu xin con, hãy rời khỏi Ken, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt nó nữa! *

* Sao, sao ông lại nói vậy?*

* Ken, thằng bé chính là trụ cột của phủ này, nó tuyệt đối không thể cưới con được!*

* Sao lại vậy chứ?*

* Ken, nó đã có đính ước với tiểu thư phủ Yoshiki rồi, nó cũng đã đồng ý với ta chuyện này rồi, nếu con thật sự yêu nó, thì hãy buông tay Ken đi! *

Mia ôm mặt, co người lại, nước mắt vẫn rơi trên mặt. Lúc này đây, cô thật sự ước rằng, thà mình đừng biết tất cả mọi chuyện, có lẽ sẽ tốt hơn. Ken...

Mia đứng dậy, đi đến tủ sắp xếp quần áo cho vào va li. Cô quyết định rồi, cô sẽ làm điều tốt nhất cho Ken, cô sẽ buông tay cậu và rời đi. Mia lén đặt một vé máy bay, chuyến ban đêm sang Anh, cô không có ý định sẽ cho ai biết về chuyện này.

Ban đêm, sân bay...

Mia kéo chiếc va li đứng trước cửa sân bay. Trong lòng cô có đủ mọi cảm xúc, cô rời đi bí mật như vậy, chỉ mong, bọn nó sẽ tha thứ và hiểu cho cô. Hít một hơi sâu, cô kéo chiếc va li bước xuống. Từ sau lưng cô bỗng truyền đến một tiếng gọi quen thuộc:

” Miaaaa...!”

Bước chân cô khựng lại, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống. Mặc dù vẫn luôn tự nhủ bản thân phải cố gắng quên đi hình ảnh của Ken, nhưng chính lúc này, khi nghe tiếng của cậu, cô vẫn không kìm được trái tim đau xót. Mia khẽ quay người lại, nhanh chóng bị một vòng ôm ấm áp bao vây. Ken ôm chặt lấy Mia, cậu kích động nói:

” Anh không cho phép em đi đâu cả, tại sao em lại như vậy? Em không còn yêu anh nữa sao? Tại sao lại muốn rời bỏ anh? Mia, em nói đi!”

Cổ họng Mia nghẹn lại, cô không cách nào phát ra thành tiếng. Cô muốn ôm lấy anh, nhưng lại không dám, cánh tay cô đưa lên rồi lại hạ xuống, Mia cắn răng, nước mắt lăn dài, cô đẩy Ken ra, nói:

” Ken, xin lỗi, nhưng em không thể ở bên cạnh anh nữa, làm ơn, hãy hiểu cho em, còn rất nhiều người khác xứng với anh hơn em, em không muốn tiếp tục làm gánh nặng của anh, xin lỗi Ken, buông tay đi...”

Ken thần thờ nhìn cô, cuối cùng, anh nhìn thật sâu vào mắt cô, hỏi:

” Không lẽ, những lời em đã nói tối hôm đó, đều chỉ là giả thôi sao? Tình yêu của em dành cho anh, vốn chỉ như vậy thôi sao?”

Mia nhìn anh, cắn răng, lấy hết dũng khí, nói:

” Phải!”

Ken cười lạnh:

” Tôi nhìn lắm em rồi!”

Cậu xoay người bỏ đi. Mia đau đớn nhìn theo bóng lưng của cậu, trong lòng như có hàng vạn vết dao cắt. Ken, làm ơn, tha thứ cho em. Mia nghẹn ngào gạt nước mắt, xoay lưng, nặng nề bước đi. Tiếng còi xe ô tô rú lên inh tai, Mia giật mình, quay đầu sang, ánh đèn pha chiếu vào mắt cô, như hàng vạn kim đâm, cô chỉ cảm thấy cơ thể cứng đờ, không thể nhúc nhích.

Rầm! Tiếng va đập vang lên cùng tiếng bánh xe ma sát mặt đường tạo nên âm thanh chói tai. Ken giật mình, quay đầu nhìn lại, chết lặng. Mia nằm đó, giữa vũng máu lang lổ, hai mắt nhắm nghiền, cậu hét lên một tiếng, tê tâm liệt phế:

” MIAAAAA.....”

94. Chương 95

Trong phòng bệnh, mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Trên giường bệnh, một cô gái xinh đẹp nằm im lặng, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ. Gương mặt xinh đẹp hơi tái, đôi môi hồng nhuận, hàng mi dày và dài che đi đôi mắt. Trên người cô gái đó, gắn đủ loại dây dợ lằng nhằng. Ngồi bên cạnh giường bệnh, là một người con trai. Gương mặt như thiên thần, dịu dàng nhìn người vẫn đang nằm trên giường kia. Môi mỏng nhẹ nhàng thốt ra:

” Mia, đến khi nào, em mới chịu mở mắt ra, để nhìn anh đây?”

Cô gái nằm trên giường kia, không ai khác chính là Mia. Còn ngồi bên cạnh cô, là Ken. Tay cậu nắm chặt tay Mia, ánh mắt dịu dàng nhìn cô không chớp, dường như cậu sợ, chỉ cần chớp mắt một cái, Mia sẽ rời khỏi cậu. Nửa năm rồi, nửa năm cô nằm yên lặng trên chiếc giường kia, giống như một con búp bê. Tai nạn ô tô nửa năm trước khiến cô bị chấn thương nặng vùng đầu, bác sĩ nói rằng, nếu ý chí của cô không đủ mạnh, có lẽ cô sẽ phải sống, cuộc sống của người thực vật đến hết đời. Ken nghe xong tin này thì bị sốc nặng, bọn nó cũng vậy. Ba mẹ Mia khóc hết nước mắt. Nửa năm qua Ken ở cạnh cô, chăm sóc cô, nhưng cô vẫn như vậy, nhắm lại đôi mắt, cũng không cho cậu bất cứ hi vọng nào.

Ken nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc cô, nói:

” Hôm nay anh đến gặp bác sĩ, ông ấy nói em rất có thể sẽ hồi tỉnh lại được, anh rất vui. Nhưng cứ nhìn em như vậy, anh lại không thể cười nổi. Mia, em mau tỉnh lại đi, trả lại cho anh một Mia lúc nào cũng mỉm cười như trước kia đi. Anh không muốn, một Mia lúc nào cũng nhắm mắt im lặng thế này đâu.”

” Trước kia, em cũng không hay nói nhiều, nhưng như vậy, anh vẫn có thể cảm nhận được, sự tồn tại của em ở bên cạnh, không giống như bây giờ, mặc dù em vẫn đang ở bên cạnh anh, nhưng cảm giác, dường như em đang đứng ở một nơi rất xa, rất xa nơi anh đứng, anh không thể chạm tới được. Nghĩ đến điều đó, em biết không, cảm giác như có ngàn vạn dao đâm vậy, đau đớn, còn rất khó chịu nữa.”

” Lúc em rời khỏi anh, tìm anh đau vô cùng, tại sao em phải làm vậy? Mia, tại sao phải lừa dối anh? Em biết không, nếu không có em trong cuộc đời này, việc sống cũng không có ý nghĩa với anh nữa, anh thậm chí có ảo giác rằng mình không hề tồn tại. Sự sống của anh, chỉ có ý nghĩa, khi mà có em ở bên cạnh mà thôi.”

” Mia, không lẽ, em giận anh vì lúc đó đã nặng lời với em sao? Nên mới dùng cách này để trừng phạt anh? Anh xin lỗi, anh thật sự không hề muốn làm tổn thương em, lúc đó, là do anh quá nóng nảy, cứ nghĩ đến việc, em muốn rời bỏ anh, anh không thể tỉnh táo mà khống chế được. Anh xin lỗi, Mia, làm ơn tỉnh lại đi, em muốn anh làm gì cũng được, muốn đánh muốn mắng anh đều được, chỉ cần em tỉnh lại thôi!”

” Mia, tại sao lâu như vậy rồi mà em vẫn không chịu tỉnh? Em đừng ham ngủ nữa, em mau tỉnh lại đi, tỉnh lại nhìn anh đi,... Mia...”

Giọng Ken nghẹn lại, không thốt ra được nữa, hốc mắt cậu cũng nóng lên. Cậu cắn chặt hai hàm răng, ngăn nước mắt trào ra. Mia không thích nhìn thấy cậu khóc. Bọn nó đứng ngoài cửa, cũng không nhìn được mà rơi nước mắt. Mia nằm trên giường, nét mặt cô vẫn như vậy, an an ổn ổn, không có chút phản ứng nào. Ken nhìn cô rồi xoay người đi ra cửa, cậu muốn bình tâm lại. Ken không hề biết rằng, thời điểm cậu xoay người bước đi đó, khóe mắt Mia trào ra một giọt lệ, ngón tay cũng khe khẽ cử động. Ken đi rồi, bọn nó mới bước vào. Nó đau lòng nhìn đứa bạn nằm bất động trên giường, một chút phản ứng cũng không có, nửa năm qua vẫn luôn như vậy. Bất chợt Nastia kêu lên:

” Sophia, Dania, nhìn này, nhìn này! Mia, Mia cậu ấy...”

Nó cùng Dania vội chạy tới, không nén khỏi sung sướng thốt lên:

” Nước mắt, Mia có phản ứng rồi, cậu ấy có phản ứng rồi!”

Ba đứa nó ôm nhau khóc sung sướng, Dania vội vàng gọi bác sĩ đến. Ông bác sĩ kiểm tra xong, khó nén hưng phấn nói:

” Cô ấy đã có phản ứng rồi, nếu cứ duy trì tình trạng này, có lẽ chỉ vài tuần nữa, cô ấy sẽ tỉnh lại!”

Ba đứa nó nhìn nhau, ôm nhau nhảy tưng tưng, hò hét vì sướng. Trên giường bệnh, tay Mia lại khẽ cử động.

Đóng cửa phòng lại, ba đứa nó lại một lần không nhìn được cười vui sướng. Điện thoại nó đột nhiên rung lên, nó bắt máy:

” A lô!”

[...]

” Bắt đầu hành động rồi sao?”

[...]

” Tiến hành đúng theo kế hoạch ban đầu đi! À đúng rồi, công ti chi nhánh của K&K bên Philipin xử lý thế nào rồi?”

[...]

” Xong rồi sao? Trình độ làm việc của nhóc càng lúc càng cao nha!”

[...]

” Ha ha, nhóc bớt tự kiêu đi, được rồi, chị cúp máy đây!”

Nó tắt máy. Nastia nhìn vẻ mặt tươi như hoa của nó, hỏi:

” Có chuyện gì vui sao? Chuyện của K&K cậu xử lý thế nào rồi?”

Nó cười đáp:

” Phía K&K đã bắt đầu hành động rồi, cái tên Đinh Hải Anh này, rốt cuộc cũng đã manh động, phen này không cho hắn một trận thật không thỏa cơn tức mà! Tất cả các công ti của K&K, từng cái từng cái một đang sụp đổ, không biết Đoàn Gia Bảo nghe xong tin này, có bị sốc quá đến mức phải nhập viện không nhỉ?”

Nastia cùng Dania cũng bật cười.

Sự thật đã chứng minh, lời nó nói, không sai lệch so với sự thật một chút nào. Đoàn lão gia sau khi nghe tin toàn bộ công ti chi nhánh của mình đều bị đóng cửa, đã ngất xỉu tại chỗ, người nhà phải đưa nhập viện. Bác sĩ chẩn đoán, ông ta bị sốc quá dẫn đến truy tim. Kathryn bị cấm túc, cắt mọi tài khoản, rút toàn bộ cổ phần của Đoàn thị ra khỏi quyền thừa kế, trong Đoàn thị, cô ta không có chút cổ phần nào hết, tương

lai lên làm chủ tịch K&K, trong nháy mắt tan biến như bọt biển. Đoàn thị hoàn toàn rối loạn. Nó sau khi nghe thuộc hạ báo cáo, cũng chỉ cười nhẹ, rút ra từ ngăn kéo một cái máy ghi âm, đưa cho thuộc hạ, nói:

” Dem vật này giao đến cho cảnh sát!”

Người kia đi rồi, nó nhìn hai đứa bạn mình, mỉm cười. Kế hoạch, thành công mỹ mãn !

95. Chương 96

Nó đang ngồi trong phòng xem hồ sơ, Nastia và Dania hốt hải xông vào:

” Sophia, Mia, Mia, cậu ấy, cậu ấy tỉnh rồi, tỉnh lại rồi!”

Nó xô ghế đứng bật dậy:

” Thật sao?”

Ba đứa nó phóng thẳng đến bệnh viện, tông cửa phòng bệnh đi vào:

” Mia...”

Trên chiếc giường kia, Mia vẫn yên tĩnh nằm đó, nhưng lúc này, ánh mắt cô dịu dàng nhìn bọn nó, khẽ gọi:

” Sophia, Nastia, Dania,...”

Ba đứa nó nước mắt ngấn dài lao tới ôm chặt lấy Mia, khóc lên. Cô mỉm cười, ánh mắt lại khẽ nhìn sang Ken. Cậu nhìn Mia, vuốt tóc cô, khẽ nói:

” Em, cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!”

Bọn nó không về phủ Takahashi nữa, mà về Việt Nam. Từ sau khi Ken biết chuyện mà ông cậu đã làm, ngay lập tức, cậu xin từ bỏ mọi quyền thừa kế, quay về Việt Nam cùng Mia. Lão nhân Kokichi chỉ còn biết thở dài, cũng không còn cách nào nín được thẳng cháu nội này, có chút chán nản. Imetori cũng không phải loại con gái mặt dày, biết Ken không có tình cảm với mình, cô chủ động rút lui, tuy nhiên vẫn thường đến phủ Takahashi làm bạn với lão nhân Kokichi. Mọi việc đã kết thúc một cách mỹ mãn.

Bên Việt Nam...

K&K chính thức bị A&D đánh bại. Việc này khiến giới phóng viên không ngừng nhốn nháo. Nó bị làm phiền liên tục, đầu óc cũng không tập trung nổi. Chuyện của K&K sớm đã bị nó vớt ra sau đầu, với tình hình hiện tại, K&K đảm bảo không có cơ hội ngóc đầu lên nổi. Máy ghi âm nó giao cho cảnh sát là bằng chứng kết tội Đinh Hải Anh tham nhũng, hẳn ta đã sớm trốn thoát, hiện đang bị cảnh sát truy nã gắt gao. Nó có ý muốn chừa lại cho K&K một đường sống, nên việc này hoàn toàn không hề động gì tới Đoàn thị và K&K. Nó đẩy ghế ra, bước đến bên cạnh cửa kính, nhìn xuống khung cảnh thành phố. Đang mãi mê ngắm cảnh, nó không để ý đến, một viên đạn đang lao thẳng về phía nó. Đến khi viên đạn đến gần rồi, nó mới chợt nhận ra, liền vội vã tránh né. Viên đạn găm sâu vào cửa kính, làm nứt một mảng lớn. Nó cẩn thận quan sát đầu đạn. Súng bắn tỉa! Ước chừng khoảng cách đầu đạn lao đến, ánh mắt nó âm trầm nhìn sang tòa nhà K&K đối diện. Kẻ duy nhất có khả năng làm chuyện này, chỉ có Đinh Hải Anh. Hơn thế, hẳn ta còn đang ẩn núp trong tòa nhà kia. Nó cười lạnh. Muốn ám sát nó cũng đâu có dễ! Nếu nó dễ bị giết như vậy, thật không biết nó đã chết từ thời nào rồi!

Đinh Hải Anh, muốn gây chiến với Sophia này, hẳn ta sẽ phải lãnh đủ hậu quả!

Nửa đêm hai ngày sau, trước cửa tập đoàn K&K....

Nó mặc bộ đồ da bó sát màu đen, tóc buộc bồng lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn lên căn phòng hội nghị trên tầng 70. Theo tính toán của nó, Đinh Hải Anh chắc chắn nấp trong đó. Nó đi đến khóa vân tay, nhanh chóng vô hiệu hóa chúng, cửa mở ra, nó lạnh lẽo đi vào. Nó rút ra khẩu súng trong túi áo, nhắm thẳng hướng chiếc camera bắn một phát. Xong xuôi, nó ngênh ngang đi lên tầng 70 bằng thang máy. Đứng trước cửa phòng hội nghị, nó lên áp tai vào cửa, thấy bên trong không có bất cứ động tĩnh gì, mới mở cửa đi vào. Nó nhìn xung quang phòng hội nghị một lượt, kiểm một góc tối rồi lách mình vào đó nấp. Nửa tiếng trôi qua, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân. Nó nín thở. Cửa cách một tiếng mở ra, một bóng dáng cao gầy

bước vào phòng. Đây chính xác là vóc dáng của Đinh Hải Anh. Nó khê khằng tra đạn, lên nòng súng sẵn. Đinh Hải Anh chậm rãi bước đến giữa phòng, trên tay hắn còn mang vật gì đó. Nó neho mắt nhìn kĩ, là một chiếc máy laptop. Nhờ ánh trăng ngoài cửa hắt vào, nó lơ mơ thấy được hình chim ưng tung cánh đen trắng trên đó. Không nghi ngờ gì nữa, đây là máy tính của A&D. Đinh Hải Anh đi tới bàn hội nghị, ngồi xuống, mở máy tính lên, gõ gõ gì đó, lát sau, hắn cười vang:

” Ha ha, Nguyễn Hoàng Thiên Bằng, con khốn, lần này cả mày và A&D, tao sẽ chôn sống tất cả!”

Nó cau mày. Chôn sống tất cả là sao? Loáng thoáng nó nhìn thấy trên màn hình hiện lên một dãy kí tự. Trong lòng nó la hoảng. Không xong, là bom! Đinh Hải Anh cài bom vào A&D, hắn muốn đánh sập A&D bằng bom. Tên khốn không có tính người này! Hắn có biết ;làm vậy sẽ giết chết bao nhiêu người không hả? Nó từ chỗ nấp bước ra, nòng súng lạnh lẽo dí vào đầu Đinh Hải Anh. Hắn giật mình, quay lại, lúc nhìn thấy gương mặt nó, hắn tái mặt, lắp bắp:

” Sao, sao mày lại...lại...”

Nó cười lạnh:

” Còn không phải nhờ ông thì tôi cũng không biết chỗ này đâu!”

Bàn tay Đinh Hải Anh khê run rẩy, hắn ta cười gằn:

” Lúc này, có lẽ muộn rồi, tao đã đặt bom khắp tòa nhà A&D rồi, chỉ cần kích vào đây, qua đêm nay, A&D chính là một đồng tro tàn!”

Nó không nói gì, gằn từng tiếng:

” Đi chết đi!”

Nó bóp cò, tiếng súng vang lên. Đinh Hải Anh cứ nhìn nó chằm chằm, hoàn toàn không có chút phản ứng. Đến khi hắn ta đã hồi hồn, viên đạn cũng không chút do dự xuyên qua đầu hắn. Đinh Hải Anh gục xuống. Nó lẳng lặng đi tới bên cạnh, cầm chiếc máy tính lên, cười lạnh một tiếng, đem máy tính đập nát dưới chân. Xong xuôi, nó phui phui tay, lại phát hiện, mu bàn tay phải có một vết xước khá dài. Nó cũng không để ý, đập cửa đi ra ngoài, lấy xe đi về biệt thự.

Về đến nơi, nó phát hiện toàn thân bải hoải khó chịu, lúc nhìn xuống mu bàn tay, đã thấy vết xước kia sưng to lên, chuyển thành màu đen sì. Nó thầm kêu lên. Trúng độc rồi! Hai mi mắt nặng nề, nó gục xuống sàn, mất đi ý thức.

96. Chương 97 : Đại Kết Thúc

Ngày hôm sau, nó phát hiện mình nằm trong bệnh viện. Hắn cho nó ăn cháo còn ba tên bạn kia thì cho nó ăn mắng. Nó gãi đầu cười trừ cho qua chuyện. Chuyện Đinh Hải Anh được tìm thấy là đã chết trong phòng hội nghị của tập đoàn K&K nhanh chóng được báo chí đưa tin. Qua vài ngày, tin tức này lắng xuống, mọi chuyện lại dẫu vào đó. Nó nằm trên giường bệnh, nhắm chán nhìn lên trần nhà. Cửa mở ra, Minh Thư bước vào, theo sau cô còn có Lâm Lâm, Thanh Tâm. Nó ngạc nhiên nhìn hai người kia, thốt lên:

” Sao hai người lại ở đây?”

Minh Thư nhìn nó mỉm cười:

” Họ muốn xin lỗi cậu!”

Lâm Lâm và Thanh Tâm ngồi xuống cạnh giường bệnh của nó, nói:

” Chúng tôi không mong cậu tha thứ, chỉ là chúng tôi muốn gửi đến cậu một lời xin lỗi. Qua vài ngày nữa là bọn tôi sẽ sang Pháp cùng Minh Thư, nên muốn đến xin lỗi cậu một lần, trước đây chúng tôi đã làm nhiều việc không đúng, mong cậu tha lỗi, Sophia!”

Nó sững sờ nhìn hai người. Từ khi nào mà Lâm Lâm và Thanh Tâm lại hiểu lẽ đến vậy? Nhưng nếu bọn họ đã có ý, nó cũng không muốn từ chối. Nó mỉm cười:

” Không sao, việc đó tôi không tính toán với hai người, chúng ta có thể trở thành bạn, hóa giải mọi hiểu lầm là tốt rồi. Mà mọi người vừa nói gì, ba người sẽ sang Pháp sao?”

Minh Thư gật đầu:

” Mình muốn sang Pháp chơi, từ lâu đó đã là mơ ước của mình rồi!”

Lâm Lâm và Thanh Tâm cũng gật đầu:

” Bọn tớ cũng vậy!”

Nó nhìn ba người, mỉm cười:

” Vậy mọi người đi đường thượng lộ bình an nhé, nhớ viết thư gửi về đó!”

Lâm Lâm nắm tay nó, cười nói:

” Cậu cũng phải dưỡng bệnh au khỏe lại. Bọn tớ đi đây, tạm biệt nhé!”

Nó gật đầu, nhìn theo bóng ba người biến mất ở cửa, khoe miệng cong lên nụ cười. Có thể hóa giải mọi hiểu lầm và trở thành bạn của nhau, thật tốt!

Hai tháng sau...

” Sophia, nhanh lên đi, trễ giờ rồi!” - Nastia giục.

” Ừm!” - Nó thản nhiên ồm một tiếng, iếng pizza vào miệng nhai nhồm nhoàm, mặc kệ đám Nastia đang sốt ruột, mặc kệ trên người đang mặc váy cô dâu trắng tinh, mặc kệ việc hôm nay, là ngày cưới của bọn nó.

Hôn lễ của bọn nó được tổ chức cùng một ngày, cùng một nhà thờ. Đứng trước Chúa, bọn nó cùng bọn hân, nắm tay nhau, hẹn ước trăm năm không rời đổi, hạnh phúc, lan tỏa khắp mọi ngõ ngách trong trái tim. Mẹ của bọn nó và bọn hân xúc động đến phát khóc, hai mấy đức ông chồng ở bên cạnh đỡ dành hết lời. Sau nghi thức kết hôn, là tung hoa cô dâu. Bó hoa của Mia bay đi, rơi vào tay một người, là Yoshiki Imetori. Hai người nhìn nhau, cùng nở nụ cười. Đóa hoa của Nastia rơi trúng vào người Thanh Tâm, của Dania thì là Minh Thư, Chris thì là Amy, còn bó hoa của nó, là Lâm Lâm bắt được. Bọn nó lên xe riêng, lái đi, đằng sau là tất cả người thân, bạn bè, họ đều chúc phúc cho cuộc sống của bọn nó. Ngồi trong xe, nó quay đầu nhìn hân, hân cũng nhìn lại, cùng nở nụ cười. Hạnh phúc, có lẽ chỉ đơn giản vậy thôi, được cùng người mình yêu, nắm tay nhau đi hết cuộc đời!

HẾT.

[Thời gian còn lại, xin để dành cho việc đi hưởng tuần trăng mật của các cặp đôi của chúng ta, những ai không có phận sự, xin mời tránh ra! :)]

Sophia: *rống giận* Con nhỏ tác giả chết tiệt kia, mi gắn camera vào va li của ta làm gì hả?

97. Chương 98: Ngoại Truyện : Minh Thư Và Richard (1)

Minh Thư tung tăng bước đi trên con đường lát gạch trơn bóng của thủ đô Paris hoa lệ. Trên tay cô ôm một tập hồ sơ. Hôm nay, chính là ngày cô đi xin vào làm việc tại tập đoàn Warner. Đang đi thì bỗng nhiên cô va phải một người và ngã oạch xuống đất, hồ sơ trên tay rớt tùm lum. Minh Thư bực mình nhìn kẻ vừa đụng phải mình. Là một người con trai. Dáng cao, da trắng, gương mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan tuấn mĩ, đặc biệt là đôi mắt màu xanh cực kì lạnh lùng. Anh ta mặc áo phông trắng, quần bò đen, đội một cái mũ lưỡi trai cũng màu đen. Minh Thư bực mình nói:

” Này anh kia, mắt mũi để đâu vậy hả? Đụng vào tôi là sao?”

Chàng trai kia thờ ơ liếc cô một cái, rồi cứ thế đi thẳng. Minh Thư đưa ánh mắt căm ghét nhìn bóng lưng anh ta, lầm bầm:

” Tên khốn chết tiệt, đồ biến thái, đồ thần kinh, đồ mất lịch sự, đồ háo sắc, đồ dở hơi!”

Cô ôm đồng hồ sơ bỏ đi mà không hề biết rằng, toàn bộ những điều cô nói, anh nghe không sót một từ. Anh đen mặt nhìn bóng dáng của cô, thầm nhủ lần sau sẽ cho cô một trận.

Ồ, trùng hợp thay, anh được gặp lại cô thật...

Cô đứng trong hàng ngũ nhân viên mới được tuyển, còn anh lại là Chủ tịch công ti cô đang làm. Oan gia ngõ hẹp a! Chính vì vậy, mới có chuyện cô nhân viên Minh Thư mới vào làm ngày đầu tiên đã bị gọi lên phòng Chủ tịch.

Minh Thư đứng trước cửa phòng Chủ tịch, khẽ gõ cửa. Bên trong truyền ra tiếng một người con trai:

” Vào đi!”

Cô hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào, cúi chào rồi hỏi:

” Chủ tịch cho gọi tôi?”

Anh xoay người lại, nhìn cô chăm chú, trong mắt có chút mơ hồ, nói:

” Ngẩng lên!”

Minh Thư ngẩng lên, lúc nhìn thấy anh, cô ngạc nhiên thốt lên:

” Là anh à?”

” Đã lâu không gặp, người quen!”

” Lâu la gì, tôi mới gặp anh hôm qua!” - Cô bĩu môi.

” Cô không thấy ngạc nhiên khi gặp tôi ở đây sao?” - Anh hỏi.

” Có một chút! Tôi ngạc nhiên vì không ngờ một kẻ bất lịch sự lại là Chủ tịch một tập đoàn lớn như vậy!” - Minh Thư châm chọc.

” Ân, hừ!” - Anh buồn bực nói.

” Được rồi, ngài Chủ tịch đáng kính gọi tôi lên đây là có việc gì?”

” Cô đã từng nói gì, có nhớ không?”

” Nói gì?”

” Cô nói tôi là tên khốn chết tiệt, tên biến thái, tên thần kinh, tên mất lịch sự, tên háo sắc, tên dở hơi!”

Minh Thư đen mặt. Cái tên này...

” Rồi sao?” - Cô không chút để ý hỏi.

” Tôi muốn kiện cô tội phỉ báng!”

” Hả?”

” Sao vậy, ngạc nhiên sao?”

” Anh có bị gì không vậy? Kiện? Tội phỉ báng? Tôi có chắc?”

” Không nói nhiều, danh dự của tôi bị tổn hại, cô bắt buộc phải đền bù!”

Minh Thư méo mặt, hỏi:

” Không còn cách nào khác sao?”

Anh cười xấu xa:

” Có một cách!”

” Là gì?”

” Cô, đồng ý làm bạn gái tôi 2 tháng, vụ kiện này coi như chấm dứt!”

Minh Thư nghiêng rặng, giận run người, nhưng không còn cách nào khác, đành phải đóng vai bạn gái của “sếp” trong 2 tháng. Cô chửi thầm: Tên khốn nạn, Đàng Đồ Tử, tên độc ác, đồ không có nhân tính!

Vậy là, 2 tháng làm bạn gái bắt đầu...

Công việc hằng ngày của Minh Thư được sắp xếp lại. Sáng đi làm, chiều tối hộ tống ông chủ đi chơi, mua đồ, ngắm cảnh. Nói cho oai thì là hẹn hò, chứ thực chất cô đi theo chỉ để xách đồ cho tên ác ma lão đại kia thôi! Thật bực mình!

Người ta thường nói, tình yêu vốn đến trong lúc con người không hề để ý nhất. Điều này đã ứng nghiệm trên người Minh Thư nhà ta. Cô đã yêu Richard từ lúc nào, chính cô cũng không hay biết. Cô thích cảm giác đi bên cạnh anh, nhìn thấy anh cười, nói chuyện với anh, hay chỉ đơn thuần là nhìn thấy anh. Cô không biết, liệu anh có giống như cô hay không, cô chỉ biết, trái tim mình, sớm đã trao vào tay anh rồi! Cô muốn đến gặp Richard, cô cần làm rõ bản thân muốn gì. Minh Thư đứng trước cửa phòng Chủ tịch hồi lâu, tính muốn gõ cửa, nhưng trong phòng bỗng truyền ra tiếng nói:

” Richard, cậu không thấy làm vậy thì rất thiệt cho Minh Thư hay sao?”

” Ý cậu muốn nói gì?”

” Cậu không yêu Minh Thư, cậu chẳng qua là tìm hình bóng của Mina trên người Minh Thư mà thôi. Cậu chỉ đang nhìn người này mà liên tưởng người kia!”

” Chính tôi cũng không biết bản thân nghĩ gì, sao cậu hiểu được?”

” Cậu tự suy nghĩ lại đi! Cậu đối với Minh Thư, có cảm giác gì không?”

” Có lẽ...”

Minh Thư không hề phát hiện ra, bản thân đang nín thở, trái tim trong ngực cũng đập rộn lên.

” Có lẽ... là không...”

Nước mắt Minh Thư bắt giắc rơi xuống, cô che miệng, ngăn bật ra tiếng khóc, lặng lẽ xoay người bỏ đi. Nếu cô nán lại một chút, nghe anh nói hết câu, có lẽ, mọi việc đã khác...

Chỉ còn 2 ngày nữa là kết thúc hợp đồng bạn gái 2 tháng, Minh Thư khê thở dài. Kết thúc rồi, cô cũng sẽ không phải nhìn thấy anh nữa. Buổi tối, hai người cùng đi xem phim. Nửa chừng, Richard ra ngoài nghe điện thoại, còn một mình Minh Thư ngồi xem. Bỗng nhiên, cô vô ý nhìn thấy chiếc ví của anh, rớt lại trên ghế. Minh Thư cầm lên, tính đem ra trả cho anh. Từ trong ví rơi ra một bức ảnh bé xíu. Cô cầm lên xem, khoảnh khắc đó, trái tim cô như bị cắt ra từng mảnh, đau đớn vô cùng. Trong bức ảnh, là hình của anh và một cô gái khác, hai người ôm nhau rất thân thiết, còn có một dòng chữ viết bằng bút đỏ: love you, Mina. Lúc này, cô mới chợt hiểu ra, ý tứ trong nội dung cuộc đối thoại ngày hôm đó. Cô gái Mina này, giống cô như hai giọt nước, một khuôn mặt, nhưng là hai người khác nhau. Anh, từ trước tới nay, đều chỉ coi cô như một người thay thế. Minh Thư lẳng lặng rút bức ảnh trở lại, đi ra ngoài, nhưng lại để cô trông thấy một cảnh tượng đau lòng khác. Richard đang cùng một cô gái ôm hôn nhau đắm thiết. Cô gái kia, chính là người trong bức ảnh. Minh Thư đứng chết lặng nơi đó, thời khắc này, cô nguyện ý mình không biết gì cả, có lẽ, trái tim cũng không phải chịu đau đớn nhường này. Tầm mắt Richard khê di chuyển, lúc nhìn thấy Minh Thư, mắt anh như co lại. Minh Thư biết anh nhìn thấy mình, cô chỉ cười nhẹ, quay người bỏ đi. Richard vội vã đẩy Mina ra, muốn đuổi theo Minh Thư nhưng bóng dáng cô đã không thấy. Lại nhìn chiếc ví rơi trên đất cùng mép ảnh lộ ra, trái tim anh co rút lại, đau đớn. Cô đã nhìn thấy rồi sao? Chưa lúc nào Richard cảm thấy đau khổ như lúc này. Anh thừa nhận, anh đối với Minh Thư, là yêu thích, cùng ham muốn chiếm giữ mãnh liệt. Đúng là trước đây, anh chỉ muốn tìm hình bóng của Mina trên người Minh Thư, nhưng chính anh cũng không có phát hiện, chính mình từ lúc nào đã động tâm. Richard đột nhiên bật dậy, chạy ra ngoài. Anh không thể để mất cô được, cô là của anh, cô phải ở bên cạnh anh. Mina nhìn theo bóng dáng vội vã, hoảng hốt của Richard, cười khổ. Anh đã yêu người khác rồi sao? Cô bỏ đi lúc trước, là sai sao? Mina gạt nước mắt, xoay người bỏ đi.

98. Chương 99: Ngoại Truyện: Minh Thư Và Richard (2)

Minh Thư đi ra khỏi rạp chiếu phim, trái tim lạnh lẽo như băng. Lần đầu tiên cô biết được, nhìn thấy người mình yêu lại yêu một người khác, là cỡ nào đau đớn. Minh Thư lặng lẽ đi ra ngoài, bước chân vội vã của Richard ở đằng sau cũng không làm cô chú ý. Chỉ đến khi cô ý thức lại, Richard đã kéo cô vào lòng, ôm chặt, anh khẽ gọi:

” Minh Thư...”

Minh Thư ngạc nhiên, hồi hồn lại. Richard? Sao anh ấy không ở trong kia mà lại chạy ra đây? Anh đuổi theo cô sao? Trong lòng bỗng dâng lên một chút ấm áp, nhưng lại nhanh chóng bị cảm xúc lạnh lẽo che phủ. Cô lại tự đa tình rồi, anh sao có thể đuổi theo cô chứ? Minh Thư lắc lắc đầu, cô đẩy Richard ra, nhìn anh nói:

” Ngày mai em sẽ về nước. Em cũng sẽ gửi đơn xin thôi việc đến công ti, anh chỉ cần kí hộ em thôi!”

Đầu óc Richard trống rỗng. Cô vừa nói gì? Cô sẽ quay lại Việt Nam sao? Cô muốn rời bỏ anh sao? Không, anh không cho phép điều đó xảy ra! Richard siết chặt hai cánh tay cô, gần giọng:

” Em vừa nói gì?”

” Em sẽ về Việt Nam, còn chuyện hợp đồng giữa hai chúng ta...” - ánh mắt cô dần trở nên ảm đạm - “... vì em vi phạm hợp đồng nên anh muốn bồi thường bao nhiêu cũng được, nếu anh không muốn vậy thì cứ trực tiếp gửi đơn kiện ra tòa, em sẵn sàng ra hầu tòa!”

Cô xoay người, cất bước rời đi. Ánh mắt Richard trở nên vô hồn nhìn bóng lưng cô bỏ đi. Tại sao? Tại sao, chỉ đến lúc cô rời khỏi anh, anh mới phát hiện ra, bản thân yêu cô rất nhiều? Bây giờ thì, cô bỏ đi rồi, cô bỏ anh mà đi rồi! Richard cứ đứng lặng nơi đó, nhìn về hướng cô rời đi, mặc dù nơi đó, đã không còn bóng dáng cô nữa rồi. Dưới ánh đèn đường vàng dịu, bóng lưng của anh, cô đơn, tiêu tụy.

” Anh bạn của tôi ơi, cậu đừng uống rượu nữa được không?” - Tom, bạn của Richard, lo lắng nói. Cái tên Richard này, từ nhỏ đến lớn Tom chưa bao giờ thấy bộ dạng say khướt này của hắn. Hắn bị thất tình sao? Đáng đời, ai bảo hắn ngu! Tom rửa cằm trong miệng. Nếu không phải vì Chủ tịch không đi làm, công việc dồn hết cho Phó Chủ tịch là hắn đây, hắn cũng không dư hơi đi ngồi khuyên thẳng bạn ngốc hết thuốc chữa này! (hắn ở đây là chỉ Tom) Richard tiếp tục rót rượu ra và uống, uống đến không còn biết trời đất trăng sao gì nữa. Anh gục xuống bàn, lắm lắm:

” Minh Thư... Minh Thư... làm ơn... em trở về bên cạnh anh đi... anh biết lỗi rồi... làm ơn... đừng rời xa anh mà... xin em... anh rất nhớ em.... Minh Thư à... Minh Thư...”

Tom lắc lắc đầu, chép miệng:

” Yêu người ta rồi à? Vậy mà có kẻ nói rằng không có cảm giác gì với người ta đấy! Thật đúng là kì cục hết chỗ nói!”

Hắn ghé sát vào tai anh, nói nhỏ:

” Dậy đi, tớ biết Minh Thư ở đâu đấy! Cậu dậy đi, dậy mà đi tìm cô ấy!”

Richard ngẩng đầu lên, thiếu sức sống hỏi:

” Cậu nói thật sao?”

Hắn gật đầu:

” Thật! Cô ấy là tiểu thư và là người thừa kế của tập đoàn Vương thị ở Việt Nam!”

Anh bật dậy:

” Sao không nói sớm chứ? Tên bạn chết tiệt này!”

Tom bấu môi:

” Hứ, ai bảo cậu hại tớ phải làm việc vất vả! Đáng đời! Mau thu dọn đi, nghe nói Vương thị đang có dự định kết thông gia với một tập đoàn lớn đấy!...”

Richard hét lên:

” CÁI GÌ???”

Anh phóng vụt đi, còn chưa nghe Tom nói hết câu. Tom thở dài. Hắn đang định nói là người sẽ kết hôn là nhị thiếu gia của Vương thị nha! Cái tên ngốc bộp chộp này!

Chính vì vậy, mới có chuyện ngày hôm nay, đại soái ca Richard Olean của chúng ta, đáp máy bay riêng bay thẳng đến Việt Nam, khiến người ở sân bay ngất xỉu hàng loạt vì choáng. Theo địa chỉ, Richard đến biệt thự nhà Minh Thư.

” Cháu muốn xin phép được cầu hôn con gái hai bác!”

Đại soái ca nhà ta ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng ” ba mẹ vợ”. Ba mẹ Minh Thư tròn mắt nhìn người con trai đẹp như thiên thần đang ngồi trước mặt. Mẹ Minh Thư hỏi:

” Cậu và con gái chúng tôi có quan hệ gì?”

” Cô ấy là bạn gái của cháu, bọn cháu quen nhau ở bên Pháp, cháu làm cô ấy giận bỏ về đây!”

” Nhưng mà hình như, Minh Thư có người trong lòng rồi thì phải?”

” Dạ? Bác nói gì cơ ạ?”

” Nó có một tấm ảnh chụp một người con trai, hình như là người Pháp, nó không cho ai động vào, thi thoảng bác vẫn thấy nó ôm tấm ảnh đấy ngồi khóc!”

Trái tim Richard đau buốt, trong mắt cũng hiện lên hồi hận. Ba Minh Thư nhìn anh, nói:

” Chúng tôi rất thích cậu, nên cậu cứ ở lại đây sống đi, từ từ mà bồi dưỡng lại tình cảm. Con gái dễ mũi lòng lắm, cậu chỉ cần cố gắng là được!”

Hai ông bà liếc nhau cười hắc hắc. Richard há hốc mồm nhìn trân trân hai vị trưởng bối ngồi trước mặt đang cười đến thập phần khoái chí. Da đầu anh tê rần, lưng cũng toát mồ hôi lạnh. Anh có cảm giác, bản thân đang bị hai người này tính kế.

Minh Thư mệt mỏi lê bước lên nhà. Một ngày làm ở công ti thật đúng là tra tấn cả thể xác lẫn linh hồn. Mùi thức ăn thơm lừng từ trong nhà tỏa ra ngào ngạt, kích thích cái dạ dày rỗng của cô kháng nghị. Haizz, cả ngày nay cô không có ăn gì cả. Minh Thư mở cửa vào nhà, gọi to:

” Con về rồi!”

Cô đặt túi xách lên ghế, đi vào bếp. Cửa mở ra, cô sững sờ đứng khựng lại. Richard, sao anh lại ở đây? Richard quay lại, mỉm cười nhìn cô:

” Em về rồi sao?”

Minh Thư hoảng hốt lui lại, cô chạy vội lên tầng. Ánh mắt Richard nhìn theo thắm đượm mắt mát. Cô tránh mặt anh. Cả ngày hôm đó Minh Thư nhốt mình trong phòng không ra ngoài. Cô sợ. Sợ phải đối mặt anh, sợ lại yêu anh, sợ lại một lần nữa, bị tổn thương. Gạt bỏ ý nghĩ trong đầu, cô vào nhà tắm thay áo ngủ rồi leo lên giường. Lăn qua lăn lại gần nửa tiếng, cô mới ngủ được, cứ thế đến sáng. Ngờ đâu, nửa đêm, sỏi xám mò vào phòng...

Sáng hôm sau...

Ánh sáng chiếu rọi căn phòng, chiếu vào thân ảnh hai người đang nằm trên giường. Minh Thư ngoan ngoãn nằm ngủ như con mèo nhỏ, hoàn toàn không phát giác bên cạnh là một con sỏi xám đang cười xấu xa nhìn cô. Cô rúc vào lòng anh ngủ, thỉnh thoảng lại cọ cọ vào ngực anh. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô chỉ cảm thấy quanh thân ấm áp, theo phản xạ cô nhích về nơi ấm nhất thôi. Nhìn cô ngộ nghĩnh trong lòng, Richard nhin xuống ham muốn đem cô ép tới, anh thì thào vào tai cô:

” Nếu em cứ tiếp tục ngộ nguây, anh không dám đảm bảo sẽ không làm ra việc gì đó đâu!”

Minh Thư đang trong cơn mê ngủ, nghe tiếng giật thót mình, mở to mắt. Cô đang nằm gọn trong lòng anh. Richard không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần dài, bộ ngực trần trụi lộ ra. Mà cô, lại đang nhìn chăm chăm bộ ngực rắn chắc đầy nam tính của anh. Gương mặt Minh Thư thoáng cái đỏ lựng lên, cỡ có thể chiên cả trứng. Cô hoảng hốt phát hiện mình đang bị anh ôm trong ngực, không cách nào thoát ra. Trên người cô chỉ mặc váy ngủ bằng vải sa tanh mỏng hai dây, nhiệt độ từ tay anh cách một lớp vải truyền đến da thịt cô, trong người Minh Thư cũng từ từ nóng lên. Cô cố gắng cựa quậy, đem mình thoát ra, nhưng làm thế nào cũng không được. Anh gặng nhịn, quá khế:

” Anh bảo em nằm im!”

Minh Thư lại giật mình, cô cũng nhạy cảm phát hiện ra, nơi nào đó trên người anh, đang sinh ra phản ứng, liền sợ hãi không dám động đậy. Cô run run hỏi:

” Sao... sao anh lại ở trên giường em? Không... sao anh lại vào được phòng em?”

Anh cười đắc ý, rút trong túi ra một chiếc chìa khóa:

” Ba mẹ vợ đưa cho anh đó! Họ nói rằng chúng ta cần hảo hảo bồi dưỡng tình cảm!”

Mặt Minh Thư lúc xanh lúc trắng. Cô bức xúc hét lên:

” AAAAA.....”

Richard bực mình, trực tiếp tấn công cái miệng đang há rộng ra kia. Minh Thư bị hôn có chút bất ngờ, hoàn toàn không kịp phản ứng. Hai tay anh đè chặt tay cô xuống giường, lợi dụng việc Minh Thư vẫn đang há miệng, lưỡi dài bá đạo nhanh chóng xâm nhập, tận tình mút lấy vị ngọt cùng mùi hương thơm mát trong miệng cô, chơi đùa cùng cái lưỡi nho nhỏ của cô, quẩn quít, si mê. Minh Thư bị hôn đến đầu óc choáng váng, mụ mị hoàn toàn, đến khi cảm giác khó thở ập đến, cô mới thanh tỉnh đầu óc, vội vàng đẩy anh ra, trèo xuống giường, lao thẳng vào nhà tắm.

Minh Thư tựa người vào bồn nước, thở hồng hộc, ra sức táp nước lên mặt. Lúc nhìn đến mình trong gương, cô liền ngây ngốc. Cô gái trong gương, một đầu tóc dài hơi rối, hai gò má ửng hồng, sắc mặt hồng nhuận, đôi môi đỏ mọng hơi sưng lên, sóng mắt ướt át ẩn tình, xuân ý dào dạt, quyến rũ vô hạn. Người này, chính là cô sao?

Sáng hôm đó, nhị vị trưởng bối cùng “con rể cứng” bị Minh Thư bắt chép phạt 100 lần câu ” Từ này không dám thế nữa!” Cô nhìn mấy người ngồi đối diện, đe dọa:

” Con kiểm tra mà không đủ 300 câu, lần sau đừng mơ nhìn thấy mặt con trong cái nhà này!” Cô nói xong xoay người đi thẳng. Richard cùng hai vị kia ôm đầu than khổ, trong khi đó, đám người hầu thì ôm bụng cười như nắc nẻ.

Richard ngồi trong phòng Minh Thư, trên tay anh cầm một bức ảnh. Người trong tấm hình đó, là anh. Trong lòng có chút đau cùng hối hận. Cửa cách mở ra, Minh Thư hét hồn nhìn anh ngồi trong phòng. Nhìn trên tay anh cầm một bức ảnh, cô giật mình, đứng hóa đá tại chỗ. Richard đứng lên, tiến về phía cô. Minh Thư bất giác lui lại. Trong mắt anh hiện lên mất mát cùng buồn bã, anh vươn tay kéo Minh Thư vào lòng, ôm chặt, khẽ nói:

” Xin lỗi em, Minh Thư!”

Minh Thư có chút không được tự nhiên giãi dụa:

” Richard, có gì thì nói sau, anh buông em ra đã!”

Richard lắc đầu, anh vui mặt vào tóc cô, nói:

” Anh không muốn, anh sợ nếu mình buông em ra, anh sẽ mất em mãi mãi, anh không muốn như thế, không muốn! Minh Thư, làm vợ anh, được không?”

Minh Thư cứng đờ người. Cô, đang nghe nhầm, có phải không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-cua-cac-thien-than>